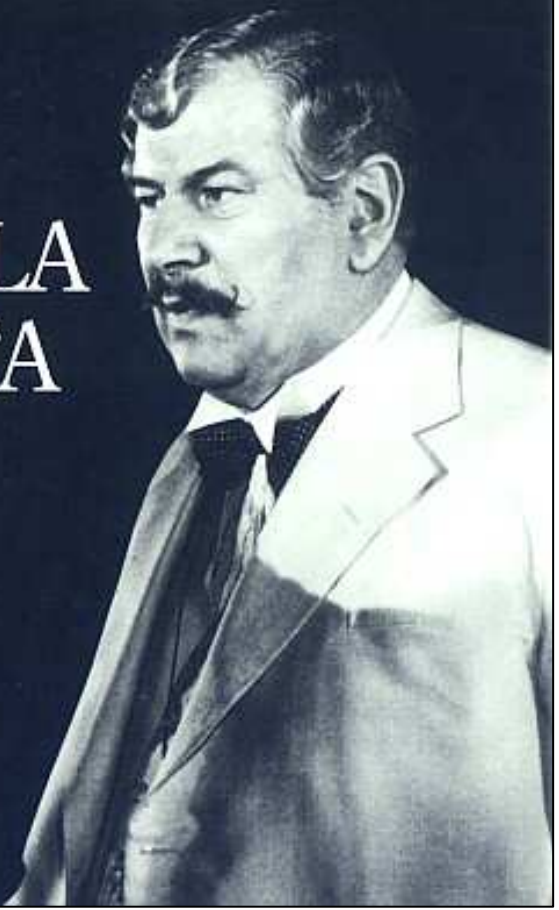
AGATHA CHRISTIE

HERKULOVSKÉ ÚKOLY PRO HERCULA POIROTA

KNIŽNÍ KLUB

NÁPOVĚDA

Pokud jste chyběli ve škole právě na antickou mytologii a nevíte tudíž, jaké to vlastně úkoly musel splnit neohrožený silák, bájný Herkules, ve službách mykénského krále, netrapte se tím. Hercule Poirot, který věděl všechno, tohle také nevěděl. Když pak se, vyprovokován narážkami na svou drobnou postavičku, rozhodl vykonat dvanáct činů ve šlépějích svého antického jmenovce – nikoli však pomocí kyje ve svalnaté paži, ale šedých buněk mozkových –, musel se nejdříve poučit ve slovnících a encyklopediích, aby zjistil, co si od Herkula mykénský král Eurystheus vlastně přál. Dělal si poznámky a výpisky, které nejspíš vypadaly asi takto:

Herkules měl

1) zabít nemejského lva a přinést do Mykén jeho kůži. Protože lev měl kůži neprůstřelnou, zardousil ho silák Herkules vlastníma rukama;

2) usmrtit lernskou hydru, saň s mnoha hlavami, z nichž jedna byla nesmrtelná. Smrtelné hlavy Herkules opálil hořícími kmeny stromů, nesmrtelnou zavalil velikou skálou;

3) chytit kerynejskou laň, laň se zlatými parohy a měděnýma nohama, rychlou jako vítr. Laň patřila bohyni Artemidě a žila v Arkádii. Pronásledoval ji celý rok, lehce ji zranil a nesl ji pak přes celou Arkádii až do Mykén;

4) přinést kance z hory Erymanthu, rovněž živého. Herkules divoké zvíře uštval ve vysokém sněhu a svázal je. Mykénský král se při pohledu na ně tak polekal, že se před ním schoval do hliněného sudu;

5) vyčistit chlév élidského krále Augeia, neboli nám dobře známý Augiášův chlév Herkules úkol zvládl za den tak, že změnil tok dvou peloponéských řek, svedl jejich vody do chléva a hnůj vyplavil;

6) zahnat stymfalské ptáky s kovovými drápy a zobany, kteří zabíjeli lidi i zvířata. Herkules je zahnal měděnou klapačkou, kterou dostal od bohyně Athény;

7) zkrotit zuřivého krétského býka, který z vůle boha Poseidóna zešílel a pustošil ostrou Herkules ho zkrotil a dokonce na něm na zpáteční cestě přeplaval moře;

8) přemoci divoké koně krále Dioméda. Král živil koně masem poutníků, které bouře zahnala na thrácké pobřeží. Herkules přemohl

nejen koně, ale i krále, jehož tělo koním předhodil;

9) přinést pás královny Amazonek Hippolyty. Herkules řekl královně po pravdě, že po něm touží dcera krále mykénského a Hippolyta mu jej chtěla věnovat. Ale falešná zpráva, kterou rozšířila nepřející bohyně Héra, vyvolala boj, v němž Herkules královnu zabil a pás jí vzal;

10) přihnat Géryonovo stádo. Mnohohlavý a mnohoruký obr žil až na konci světa. Herkules se po dlouhém putování dostal na jeho ostrov, obra a jeho pomocníky přemohl a stádo převezl na zlatém člunu, který mu daroval bůh slunce;

11) přinést tři zlatá jablka ze zahrad Hesperidek. Herkules musel nejprve zjistit, kde Hesperidky, dcery královny noci, vlastně žijí. Došel až na okraj Země a tam našel titána Atlanta, který nesl na svých bedrech celou klenbu nebeskou. Herkules klenbu podržel, než mu Atlas přinesl kýžená zlatá jablka;

12) vynést z podsvětí živého trojhlavého psa Kerbera, strážce vchodu do podsvětí. Jeho úkolem bylo pouštět duše mrtvých do podsvětí, ale bránit jim v odchodu. Pán podsvětí Hádés dovolil Herkulovi vynést psa Kerbera pod podmínkou, že se ho zmocní beze zbraně. Když mykénský král Kerbera uviděl, tolik se polekal, že Herkulovi přikázal, aby ho vrátil do podsvětí.

1/ JAK SE TO VŠECHNO SEBĚHLO

Byt Hercula Poirota byl v zásadě zařízen moderně. Všude se leskl chrom. Lenošky, byť i pohodlně čalouněné, byly hranaté a svým tvarem zcela nekompromisní.

V jednom z těchto křesel seděl spořádaně – pěkně uprostřed – Hercule Poirot. V křesle proti němu se uvelebil doktor Burton, profesor z koleje All Souls na oxfordské universitě, a uznale upíjel ze sklenky Poirotova Château Mouton Rothschild. V případě doktora Burtona o žádné spořádanosti nemohlo být ani řeči. Byl obtloustlý, neupravený a

pod kšticí bílých vlasů zářila brunátná dobrotivá tvář. Měl ve zvyku se hluboce sípavě pochechtávat a zasypávat sebe a všechno kolem popelem z cigaret. Poirot ho obklíčil popelníky naprosto zbytečně.

Doktor Burton právě kladl otázku:

„Povězte mi," řekl, „proč zrovna Hercule?"

„Máte na mysli mé křestní jméno?"

„Dejme tomu křestní, nikoli však křesťanské," namítl host. „Docela určitě je pohanské. Ale rád bych věděl proč? Otcův nápad? Matčin vrtoch? Rodinné důvody? Pokud si vzpomínám – i když moje paměť není už to, co bývala –, měl jste také bratra a ten se jmenoval Achille, nemám pravdu?"

Poirot si v duchu promítl některé události ze života Achilla Poirota. Vážně se to všechno stalo?

„Jenom krátce," odpověděl.

Načež doktor Burton téma Achille Poirot taktně opustil. „Lidé by měli dávat víc pozor na to, jaká dávají svým dětem jména," zauvažoval. „Byl jsem několikrát za kmotra, tak o tom něco vím. Blanche – tak se jmenuje jedna z mých kmotřenek – je snědá jako cikánka! Pak tu máme Deirdre, legendární ‚Deirdre přežalostnou', ale tahle je veselá jako ptáček. Pokud jde o Andělu, z té vyrostla učiněná čertice, to si pište! A Diana – tedy Diana –" Starý profesor klasických jazyků pokrčil rameny. „*Už teď* váží přes osmdesát kilo, a to jí je teprve patnáct! *Prý* je to dětské sádlíčko – ale to se mi nezdá. *Diana!* Chtěli jí dát jméno Helena, ale to už jsem rázně zakročil, protože jsem viděl, jak vypadá její otec a její matka! A taky jak vypadala její babička! Prosazoval jsem Martu nebo Dorku nebo cokoli rozumného – ale bylo to marné, škoda slov! Rodičové jsou divní patroni."

Sípavě se rozesmál a jeho tučná tvářička se celá složila do faldíčků.

Poirot se na něho tázavě zahleděl.

„Ale, tak si v duchu představuji takový imaginární rozhovor: vaše matka a nebožka paní Holmesová sedí a šijí šatičky nebo pletou! ‚Achille, Hercule, Sherlock, Mycroft…' "

Poirot přítelovo veselí zjevně nesdílel.

„Jestli vám dobře rozumím, myslíte si, že *já* se svým fyzickým zjevem Herkulovi zrovna nepodobám?"

Doktor Burton přejel Hercula Poirota pohledem; úpravná postavička v proužkovaných kalhotech, bezvadném černém saku a elegantním

motýlku, vše jako ze škatulky, od lakýrek až po vejčitou hlavu a mohutný knír, který zdobil jeho horní ret.

„Upřímně řečeno, Poirote," řekl doktor Burton, „opravdu nepodobáte! Tuším," dodal, „že jste nikdy neměl moc času na studium klasiků."

„To je pravda."

„Škoda. Škoda. O mnoho jste přišel. Podle mne by měli všichni lidé studovat klasiky."

Poirot pokrčil rameny.

„*Eh bien,* poradil jsem si i bez nich."

„Poradil! Poradil? Tak otázka nestojí. Díváte se na to ze špatného úhlu. Klasikové nejsou žebřík, který vede k rychlému úspěchu jako ty moderní dálkové kurzy. Nejde o pracovní dobu, jde o chvíle volna. To je chyba, kterou děláme všichni. Podívejte se na sebe. Zatím jste si poradil, ale za chvíli budete chtít všeho nechat, žít v klidu – a co si počnete se svým volným časem?"

Poirot měl odpověď pohotově:

„Hodlám se – vážně – věnovat pěstování tykví."

Doktor Burton se zarazil. „Co to říkáte? Pěstování těch velkých nafouklých zelených koulí, co chutnají jako voda?"

„Ach," zvolal Poirot nadšeně. „O to právě jde. *Neměly by* chutnat jako voda."

„Ach tak! Já vím, posypat je sýrem nebo nakrájenou cibulkou nebo je jíst s bílou omáčkou."

„Ne, ne – mýlíte se. Dostal jsem nápad – je potřeba zlepšit chuť tykví jako takových. Dodat jim," obrátil oči vzhůru „*buket*, prostě vůni, aroma."

„Dobrý Bože, člověče, tykve nejsou bordóské víno." Slovo *buket* připomnělo doktoru Burtonovi skleničku, kterou měl po ruce. Upil a doušek poválel po jazyku. „Tohle je moc dobré víno. Poctivé. Ano." Svá slova dotvrdil pokývnutím. „Ale to s těmi tykvemi – to přece nemyslíte *vážně?* Nechcete snad tvrdit" – teď z něho mluvila přímo hrůza – „že se doopravdy hodláte *shýbat"* – jeho ruce se v účastném zděšení spustily na kulaté bříško – „shýbat se, vidlemi házet na ty věci hnůj a vyživovat je surovou vlnou máčenou ve vodě a tak dále?"

„Zdá se," mínil Poirot, „že se v pěstování tykví dobře vyznáte?"

„Když jsem žil na venkově, viděl jsem, jak to zahradníci dělají. Ale

vážně, Poirote, co je to za koníčka! Jenom to porovnejte“ – tady poklesl hlasem a spokojeností přímo vrněl – „s takovou lenoškou u krbu, v němž praská dřevo, v dlouhém nízkém pokoji obloženém knihami… Ten pokoj musí být *dlouhý* a ne čtvercový. A knihy kolem dokola. V ruce sklenička portského a otevřená kniha. Když čtete, čas běží dozadu.“ Pak zvučně zarecitoval řecky a překládal:

„A opět svou obratností lodivod na moři temném jako víno
vyrovná rychlou loď bičovanou větry.“

„Člověk přirozeně nikdy plně nevystihne ducha originálu.“

Ve svém nadšení na okamžik na Poirota zapomněl. A Poirot, který ho pozoroval, pocítil náhle pochybnost – takové nepříjemné píchnutí. Opravdu tedy něco propásl? Jakési bohatství ducha? Posmutněl. Ovšem, měl se seznámit s klasiky. Už dávno. Teď je, bohužel, příliš pozdě…

Doktor Burton přerušil jeho melancholické úvahy.

„Opravdu uvažujete o odchodu na odpočinek?“

„Ano.“

Druhý se zachichotal. „O co, že ne?“

„Ujišťuji vás –“

„Člověče, to nesvedete. Na to vás vaše práce příliš zajímá.“

„Ne – vážně – dělám přípravy. Ještě pár případů – speciálně vybraných –, ne to, co se samo nabízí, chápete – pouze problémy, které mě osobně zaujmou.“

Doktor Burton se ušklíbl.

„Přesně tak. Jenom jeden dva případy, pak ještě jeden a jde se dál. Jak vás znám, Poirote, takové primadoně, jako jste vy, představení na rozloučenou nesedí!“

Pochechtávaje se, pomalu vstal – takový miloučký bělovlasý skřítek.

„Pro vás nejsou herkulovské úkoly, pro vás jsou úkoly z osobního zaujetí. Uvidíte, že mám pravdu. Vsaďme se, že ode dneška za rok tady ještě budete a tykve budou pořád ještě“ – pokrčil rameny – „obyčejné tykve.“

Doktor Burton se rozloučil se svým hostitelem a vyšel ze strohého čtvercového pokoje.

Zároveň odchází i z těchto stránek, aby se na ně už nevrátil. Nás zajímá pouze to, co po něm zůstalo, a to je *nápad.*

Neboť po jeho odchodu se Poirot opět zvolna posadil jako ve snách a bručel:

„Herkulovské úkoly… *Mais oui, c'est une idée, ça…*“

Následující den zastihl Hercula Poirota, jak důkladně pročítá tlustý, v teletině vázaný spis a příležitostně nahlíží ještě do jiných, útlejších děl a strojopisných výpisků.

Jeho sekretářka slečna Lemonová dostala za úkol shromáždit všechny informace na téma ‚Herkules' a předložit mu je. Svůj úkol splnila bez zájmu (nepatří k těm, které se ptají proč), ale rychle a důkladně.

Hercule Poirot skočil po hlavě do ohromujícího moře klasického vědění se zvláštním zřetelem na *Herkula, oslavovaného hrdinu, který byl po své smrti povýšen mezi bohy a dostalo se mu božských poct.*

Až potud bylo všechno v pořádku – ale to, co následovalo, mělo daleko k Burtonově prosté plavbě. Po dvě hodiny Poirot pečlivě studoval, dělal si poznámky, vraštil obočí, nahlížel do papírků a do příslušné literatury. Nakonec se zvrátil v křesle a zavrtěl hlavou. Jeho nálada z předchozího večera byla tatam. Co to bylo za lidi!

Jen se podívejme na Herkula, na toho hrdinu! Jakýpak hrdina? Nic víc než hřmotné svalnaté stvoření nízké inteligence a kriminálních sklonů! Poirot si vzpomněl na jistého Adolfa Duranda, řezníka, který byl souzen v roce 1895 v Lyonu; ten chlap měl sílu jako býk a zabil několik dětí. Na jeho obhajobu se uvádělo, že má padoucnici, kterou nepochybně trpěl – i když o to, jedná-li se o *grand mal* nebo *petit mal*, se po několik dnů vedl spor. Na tohoto starověkého Herkula doléhala asi *grand mal*, těžká nemoc. Ne, zavrtěl Poirot hlavou, jestli *tohle* byla řecká představa hrdiny, pak podle moderních měřítek by to určitě neprošlo. Celý ten klasický ideál ho odpuzoval. Zdá se, že ti bohové a bohyně měli tolik rozličných podob jako moderní zločinec. Vždyť to byli zřejmě vesměs kriminální typy. Pijatiky, hýření, krvesmilstvo, znásilňování, plenění, vraždy, šikanování – dost na to, aby se takový *juge d'Instruction*, vyšetřující soudce, vůbec nezastavil. Žádný spořádaný rodinný život. Žádný pořádek, žádná metoda!

„To je mi Herkules!“ řekl Hercule Poirot rozčarovaně a vstal. S uspokojením se rozhlédl kolem sebe. Čtvercový pokoj s moderním nábytkem – a dokonce s jednou moderní plastikou, představující

krychli posazenou na jiné krychli a nad nimi geometricky pojednaný měděný drát. Uprostřed tohoto nablýskaného a uspořádaného pokoje – *on sám*. Podíval se na sebe do zrcadla. Zde stojí moderní Herkules, podstatně se lišící od odporného obrazu nahé figury s vyboulenými svaly, ohánějící se kyjem. Ano, drobná solidní postava v bezvadném městském obleku s knírem – s takovým knírem, o jakém se Herkulovi ani nesnilo – s knírem velkolepým a přitom tak rafinovaným.

V jednom si však oba, Hercule Poirot i Herkules z klasické mytologie, byli podobni. Oba dva byli nepochybně nástrojem vymítajícím ze světa různá neřádstva. O obou se dalo říci, že byli dobrodinci své společnosti a své doby.

Jak to řekl doktor Burton včera na odchodu: „Vaše úkoly nejsou úkoly herkulovskými…“

Ale v tom se ta stará vykopávka mýlila. Opět půjde o herkulovské úkoly, budou to však úkoly pro moderního Herkula. Jak chytrý a zábavný nápad! Do té doby, než půjde na odpočinek, vyřeší dvanáct případů, ne více, ne méně. A těchto dvanáct případů si vybere se zvláštním zřetelem na dvanáct úkolů antického Herkula. Ano, bude to nejen zábavné, ale i umělecké, a navíc to bude *duchaplné.*

Poirot se chopil Antického slovníku a ještě jednou se ponořil do studia klasiky. Nehodlal napodobovat svůj původní vzor do detailů. Žádné ženy, žádná košile Kentaura Nessa. Úkoly a nic než Úkoly.

Prvním Úkolem bude tedy zmocnit se nemejského lva.

„Nemejský lev,“ opakoval si, váleje slova po jazyku.

Přirozeně nečekal případ, v němž by skutečně šlo o lva z masa a krve. Byla by to přílišná souhra náhod, kdyby se na něho obrátilo ředitelství zoologické zahrady a požádalo ho, aby vyřešil případ opravdovského lva.

Ne, jde o symboliku. První případ se musí týkat některé proslulé osobnosti, musí být senzační a velice závažný! Nějaký mistr zločinu – nebo naopak někdo, kdo je lvem v očích veřejnosti. Nějaký slavný spisovatel nebo politik, malíř – nebo dokonce člen královské rodiny?

Ta poslední představa se mu velice zalíbila.

Nebude pospíchat. Počká – počká, až se naskytne obzvlášť závažný případ, který se stane prvním z jeho dobrovolně přijatých úkolů.

2/ NEMEJSKÝ LEV

„Bylo dnes ráno v poště něco zajímavého, slečno Lemonová?“ zeptal se druhého dne dopoledne, hned jak vstoupil do místnosti.

Měl ke slečně Lemonové důvěru. Byla to žena bez fantazie, ale měla instinkt. Když o něčem řekla, že to stojí za pozornost, obyčejně to za pozornost stálo. Byla to rozená sekretářka.

„Nic zvláštního, pane Poirote. Ale je tam, myslím, jeden dopis, který by vás mohl zajímat. Položila jsem jej na vaši hromádku pošty hned navrch.“

„A co je to?“ Se zájmem vykročil.

„Je od nějakého muže, který chce, abyste vyšetřil zmizení manželčina čínského palácového psíka.“

Poirot se zastavil s nohou ve vzduchu. Vrhl na slečnu Lemonovou hluboce vyčítavý pohled. Nevšimla si toho. Začala psát na stroji. Psala s přesností a rychlostí rychlopalného děla.

Poirot byl otřesen; otřesen a roztrpčen. Slečna Lemonová, jeho vysoce výkonná slečna Lemonová ho zklamala! *Čínský palácový psík!* Pekinéz! A to se mu přihodí vzápětí po tom, co se mu té noci zdálo. Když mu sluha přinesl ranní čokoládu, odcházel právě z Buckinghamského paláce, kde se mu dostalo osobních díků! Už už se chystal říci něco ironického, něco kousavého. Neřekl však nic, protože slečna Lemonová bušila do stroje tak rychle a vytrvale, že by to stejně neslyšela.

Znechuceně cosi zabručel a z hromádky dopisů na kraji stolu vzal ten vrchní.

Ano, bylo to přesně tak, jak slečna Lemonová řekla. Městská adresa, krátká, věcná a jednoduchá žádost. Věc: únos čínského palácového psíka. Jednoho z těch hýčkaných mazlíčků s vyvalenýma očima, jaké chovají bohaté ženy. Hercule Poirot se při četbě ušklíbl.

Na dopise nebylo nic neobvyklého. Nic mimořádného, nebo – Ale ano, ano, v jednom malém detailu měla slečna Lemonová pravdu.

Jeden malý detail *byl* něčím neobvyklý.

Hercule Poirot se posadil. Četl dopis pomalu a pečlivě. Nebyl to případ toho druhu, jaký by si přál, nebyl to případ toho druhu, jaký sám sobě sliboval. Vůbec to nebyl závažný případ, vlastně to byl případ krajně bezvýznamný. Nebyl to – tak zněla jeho hlavní námitka – herkulovský Úkol v pravém slova smyslu.

Ale naneštěstí byl zvědavý… Ano, byl zvědavý.

Zvýšil hlas, aby dolehl ke slečně Lemonové i přes hluk jejího psacího stroje.

„Zavolejte tomu siru Josephovi Hogginovi," přikázal jí, „a sjednejte mi schůzku v jeho kanceláři, jak navrhuje."

Jako obvykle měla slečna Lemonová pravdu.

„Jsem obyčejný člověk, pane Poirote," řekl sir Joseph Hoggin.

Hercule Poirot udělal pravičkou neutrální gesto. Vyjadřovalo (rozhodnete-li se to tak brát) obdiv k bezpečné hodnotě kariéry sira Josepha a oceňovalo skromnost, s níž sám o sobě takto mluví. Mohlo ovšem také vyjadřovat elegantní nesouhlas s tímto prohlášením. V žádném případě nevyzrazovalo názor, který si Poirot už stačil udělat – že totiž sir Joseph určitě je (použijeme-li tohoto slova v hovorovějším smyslu) skutečně velice obyčejný člověk. Poirotův zrak spočinul kriticky na tučném podbradku, prasečích očkách, bambulovitém nose a úzkých rtech. Celkový dojem, kterého nabyl, mu připomínal někoho nebo něco – ale v dané chvíli nebyl s to si vzpomenout koho či co. Vzpomínka byla matná. Kdysi dávno… v Belgii… určitě to nějak souviselo s *mýdlem.*…

Sir Joseph pokračoval.

„Nepotrpím si na krásné řečičky. A nechodím kolem horké kaše. Většina lidí by, pane Poirote, nechala tu záležitost plavat. Odepsala by to jako nedobytnou pohledávku a zapomněla by na to. Ale to není styl Josepha Hoggina. Jsem bohatý člověk – dvě stě liber mě, jak se říká, nezabije –"

„To vám gratuluji," vmísil se Poirot hbitě do řeči.

„Cože?" Sir Joseph se na chvíli odmlčel. Malá očka se ještě zúžila. Řekl ostře: „Neříkám, že mám ve zvyku vyhazovat peníze oknem. Když něco chci, tak si to zaplatím. Ale platím tržní cenu – nic víc."

Hercule Poirot řekl: „Uvědomujete si, že mé honoráře jsou vy-

soké?“

„Ovšem, ovšem. Ale tohle,“ sir Joseph na něho vrhl mazaný pohled, „tohle je pouhá maličkost.“

Hercule Poirot pokrčil rameny.

„Nesmlouvám,“ řekl. „Jsem odborník. Za služby odborníka musíte zaplatit.“

Sir Joseph řekl upřímně: „Vím, že na tyhle záležitosti jste jednička. Vyptával jsem se a bylo mi řečeno, že jste ze všech nejlepší. Chci tomu případu přijít na kloub a nebudu se handrkovat o peníze. Proto jsem vás požádal, abyste mě navštívil.“

„Měl jste štěstí,“ řekl Hercule Poirot.

„Cože?“ řekl opět sir Joseph.

„Mimořádné štěstí,“ opakoval Poirot pevně. „Jsem nyní, mohu to říci bez zbytečné skromnosti, na vrcholu své kariéry. Mám v úmyslu odebrat se v brzké době na odpočinek – hodlám žít na venkově, občas cestovat po světě a také se možná budu věnovat své zahradě – se zvláštním zaměřením na pěstování ušlechtilého druhu tykví. Je to skvělá zelenina – ale chybí jí chuť a vůně. Ale vraťme se k věci. Chtěl jsem vám pouze vysvětlit, že před odchodem na odpočinek jsem na sebe vzal určitou povinnost. Rozhodl jsem se, že přijmu dvanáct případů – ne více a ne méně. Dobrovolně jsem na sebe vzal ‚herkulovské úkoly‘, lze-li to tak říci. Váš případ, sire Josephe, je prvním z těchto dvanácti. Upoutala mě jeho frapantní nedůležitost.“

„Důležitost?“ řekl sir Joseph.

„Řekl jsem nedůležitost. Byl jsem povoláván k různým případům – vyšetřoval jsem vraždy, nevysvětlitelná úmrtí, loupeže, krádeže šperků. Je to poprvé, co jsem žádán, abych svůj talent využil na objasnění únosu čínského palácového psa.“

Sir Joseph zabručel: „Překvapujete mě! Byl bych řekl, že vás kvůli svým psím miláčkům otravují spousty žen.“

„To máte pravdu. Ale poprvé mě k řešení takového případu pozval manžel.“

Sir Joseph ocenil odpověď přimhouřením očí.

„Začínám chápat,“ řekl, „proč mi vás tak doporučovali. Vy jste liška, pane Poirote.“

Poirot zamumlal: „Nyní byste mě měl seznámit s fakty. Kdy ten pes zmizel?“

„Přesně před týdnem.“

„A vaše žena je teď už patrně zoufalá?“ Sir Joseph se na něho zahleděl. „Nerozumíte mi,“ řekl. „Pes je zpátky.“

„Zpátky? Pak dovolte, abych se zeptal, jaká je v této hře *moje role?*“

Sir Joseph ve tváři zbrunátněl.

„Protože mě čerti berou, když vidím, že mě někdo chce napálit! Já vám teď, pane Poirote, povím, jak to všechno bylo. Psa někdo ukradl před týdnem – sbalil ho v Kensingtonských zahradách, kde ho venčila společnice mé ženy. Příštího dne dostala moje žena dopis se žádostí o dvě stě liber. Představte si – *dvě stě liber!* Za takovou zatracenou ňafající potvůrku, která se pořád všude plete pod nohama!“

Poirot zabručel: „Jistě jste odmítl takovou částku zaplatit?“

„Samozřejmě – nebo spíš byl bych odmítl, kdybych o tom ovšem věděl! Milli – to je moje žena – to ví až moc dobře. Proto mi o tom vůbec neřekla. Prostě peníze poslala – v jednolibrovkách, jak si únosce přál – na udanou adresu.“

„A pes byl vrácen?“

„Ano. Ten večer se ozval zvonek a přede dveřmi na schodech seděla ta malá bestie. A široko daleko nikde ani živáčka.“

„To je dokonalé. Pokračujte.“

„Tehdy Milli samozřejmě přiznala, co udělala, a já se pořádně naštval. Ale za chvíli jsem se uklidnil – koneckonců, už se stalo, a od ženy přece nemůžete čekat, že se zachová rozumně –, po pravdě řečeno, byl bych to nechal plavat, kdybych se nebyl v klubu potkal se starým Samuelsonem.“

„Ano?“

„U všech čertů, tady se zřejmě jedná o systematické vydírání! Jemu se totiž stalo přesně totéž. Jeho ženu ten únosce připravil o tři sta liber! To už na mne bylo moc. Rozhodl jsem se, že se s tím musí skoncovat. A proto jsem vás pozval.“

„Zajisté by však, sire Josephe, bylo správnější (a méně nákladné), kdybyste se obrátil na policii.“

Sir Joseph se poškrábal na nose.

„Jste ženatý, pane Poirote?“ zeptal se.

„Želbohu,“ řekl Poirot, „to štěstí jsem nepoznal.“

„Hm,“ opáčil sir Joseph, „nevím, jestli je to štěstí, ale kdybyste je

poznal, věděl byste, že ženy jsou zvláštní stvoření. Při pouhé zmínce o policii dostala moje žena hysterický záchvat – vzala si do hlavy, že kdybych se na ni obrátil, jejímu drahocennému Šan Tungovi by se něco stalo. Nechtěla o tom ani slyšet – ostatně, nebyla moc nadšená ani tím, že se obracím na vás. Ale tentokrát jsem tvrdě stál na svém a ona s tím nakonec souhlasila. Ale nemyslete si, radost z toho nemá."

Hercule Poirot zamumlal: „Chápu, že je to delikátní situace. Možná že by bylo dobře, kdybych si s vaší paní chotí pohovořil, získal od ní další podrobnosti a přitom ji ujistil, že se jejímu pejskovi napříště nic nestane."

Sir Joseph přikývl a zvedl se.

„Odvezu vás tam autem teď hned," dodal.

Ve velkém, přetopeném a přezdobeném salonu seděly dvě ženy.

Jen sir Joseph a Hercule Poirot vstoupili, vyrazil pekinéz se zuřivým štěkotem vpřed a nebezpečně se ometal kolem Poirotových kotníků.

„Šane, Šane, pojď sem. Pojď pěkně k paničce, miláčku. Vezměte ho do náručí, slečno Carnabyová."

Druhá žena vyrazila a Hercule Poirot zabručel: „Skutečný lev, to se musí nechat."

Zadýchaná žena s Šan Tungem v náručí s ním souhlasila.

„Opravdu, je to tak *dobrý* hlídač. Nebojí se nikoho a ničeho. Je to náš roztomilý pejsánek."

Když sir Joseph odbyl nezbytné představování, řekl: „Já vás teď opustím, pane Poirote, nějak si s tím poraďte," pokývl hlavou a vyšel ze salonu.

Lady Hogginová byla statná, od pohledu nedůtklivá žena s červenými vlasy, obarvenými henou. Její společnice, roztěkaná slečna Carnabyová, byla kyprá, přívětivě vyhlížející osůbka mezi čtyřicítkou a padesátkou. K lady Hogginové se chovala velice uctivě a zřejmě z ní měla pekelný strach.

Poirot řekl: „Povězte mi, lady Hogginová, o všech okolnostech, za nichž byl spáchán tento ohavný zločin."

Lady Hogginová se zarděla. „Jsem šťastna, že jste to řekl, pane Poirote. Neboť to opravdu byl zločin. Čínský palácový psík je velice citlivý – je citlivý jako dítě. Když nic jiného, mohl chudáček Šan Tung umřít z leknutí."

Slečna Carnabyová přizvukovala se zatajeným dechem: „.Ano, bylo to podlé – podlé!“

„Seznamte mě, prosím, s fakty.“

„Nuže, bylo to takto. Šan Tung byl na procházce v parku se slečnou Carnabyovou –“

„Ach ano, všechno to byla moje chyba,“ skočila jí do řeči její společnice. „Jak jsem mohla být tak hloupá – tak nedbalá –“

Lady Hogginová řekla kysele: „Nechci vám nic vyčítat, slečno Carnabyová, ale skutečně si myslím, že jste mohla dávat větší pozor.“

Poirot přenesl pohled na společnici. –“

„Co se stalo?“

Slečna Carnabyová se pustila do mnohomluvného a poněkud zmateného výkladu.

„Stalo se cosi úplně zvláštního! Právě jsme šli po pěšině mezi záhony – Šan Tung byl na vodítku, samozřejmě – předtím se trochu proběhl po trávníku – a právě jsem se chtěla obrátit k domovu, když mou pozornost upoutalo děťátko v kočárku – takové rozkošné děťátko – usmívalo se na mne – mělo růžové tvářičky a kudrnaté vlásky. Prostě jsem neodolala a zeptala se chůvy, jak je staré – sedmnáct měsíců, řekla – určitě jsem s ní mluvila tak minutku dvě, a najednou jsem se podívala dolů a Šan tam už nebyl. Vodítko bylo přeříznuté –“

Lady Hogginová řekla: „Kdybyste věnovala patřičnou pozornost svým povinnostem, nemohl by se k vám nikdo přikrást a vodítko přeříznout.“

Zdálo se, že slečna Carnabyová co nevidět propukne v pláč. Poirot proto honem řekl: „A co bylo dál?“

„Co by, samozřejmě jsem ho všude hledala. A volala! A taky jsem se ptala hlídače, jestli v parku neviděl někoho s pekinézem v náručí, ale nikoho takového si nikdo nevšiml – nevěděla jsem, co dělat – tak jsem se ho vydala hledat, ale nakonec jsem se samozřejmě musela vrátit domů –“

Slečna Carnabyová se zoufale odmlčela. Poirot si docela dobře dovedl představit scénu, která následovala. Zeptal se: „A pak jste dostala ten dopis?“

Lady Hogginová se ujala dalšího vyprávění.

„První poštou hned druhý den ráno. Stálo tam, že chci-li vidět Šan Tunga živého, mám poslat dvě stě liber v jednolibrových bankovkách

v obyčejném, rozumíte, nedoporučeném balíčku na adresu kapitána Curtise, Bloomsbury Road Square číslo 38. Stálo tam také, že budou–li peníze poznačené nebo když informuji policii, tak – tak – prý uříznou Šan Tungovi – ouška a ocásek!“

Slečna Carnabyová začala popotahovat.

„Něco tak strašného,“ mumlala. „Jak mohou být lidé tak krutí!“

Lady Hogginová pokračovala: „A ještě tam stálo, že když pošlu peníze okamžitě, vrátí se Šan Tung ještě téhož večera domů živ a zdráv, ale že – kdybych se potom obrátila na policii, tak by na to Šan Tung doplatil –“

Slečna Carnabyová uslzeně mumlala: „Ach, drahoušku, mám takový strach, že i teď – třebaže, já vím, pan Poirot není přímo od policie…“

Lady Hogginová řekla plna úzkosti: „Chápete, pane Poirote, že musíte být moc opatrný –“

Hercule Poirot velice pohotově zaplašil její úzkost.

„Ale já nejsem policie. Vyšetřování povedu zcela diskrétně a nenápadně. Mohu vás ujistit, lady Hogginová, že Šan Tung bude v naprostém bezpečí. Za to vám ručím.“

Zdálo se, že oběma dámám se po těchto kouzelných slovech ulevilo. Poirot pokračoval: „Máte tu ten dopis?“

Lady Hogginová zavrtěla hlavou.

„Nemám, v dopise stálo, že jej mám přiložit k těm penězům.“

„A udělala jste to?“

„Ano.“

„Hm, to je škoda.“

Slečna Carnabyová řekla pohotově: „Ale mám ještě to vodítko. Mám je přinést?“

Vyšla z pokoje. Hercule Poirot využil její nepřítomnosti k několika příhodným otázkám.

„Amy Carnabyová? Ach, s tou je všechno v pořádku. Je to dobrá duše, i když trochu praštěná, to tedy je. Měla jsem několik společnic a všechno to byly husy. Ale Amy je Šan Tungovi velice oddaná a to, co se stalo, ji strašně rozrušilo – však taky bylo proč – okounět u kočárků a nevšímat si mého miláčka! Tyhle staré panny jsou všechny stejné, jsou celé pryč do dětí! Ne, jsem naprosto přesvědčena, že ta s tím nemá nic společného.“

„Nevypadá na to," souhlasil Poirot. „Ale protože pes zmizel, když ho měla na starost ona, musím se přesvědčit o její poctivosti. Je u vás už dlouho?"

„Téměř rok. Měla výborná doporučení. Byla u staré lady Hartingfieldové až do její smrti – myslím, že deset let. Pak nějakou dobu pečovala o svou nemocnou sestru. Je to skutečně hodná osoba – ale jak už jsem řekla, úplně bláznivá."

Amy Carnabyová se v tom okamžiku vrátila, ještě udýchanější, a nesla přeříznuté vodítko, které přímo obřadně předala Poirotovi, hledíc na něho plna nadějného očekávání. Poirot je pečlivě prohlédl.

„*Mais oui,*" řekl, „nade vši pochybnost bylo přeříznuto."

Obě ženy napjatě čekaly.

Řekl: „Ponechám si je."

A s vážnou tváří je uložil do kapsy. Obě ženy si ulehčeně oddechly. Zřejmě udělal to, co od něho očekávaly.

Patřilo ke zvykům Hercula Poirota všechno si důkladně prověřit.

Třebaže se od prvního pohledu dalo předpokládat, že slečna Carnabyová je opravdu jen ztřeštěná a trochu popletená osoba, byl Poirot přesto rád, že si mohl pohovořit s poněkud protivnou dámou, neteří zemřelé lady Hartingfieldové.

„Amy Carnabyová?" řekla slečna Maltraversová. „Samozřejmě že si na ni pamatuji. Byla to dobračka a ve všem tetě Julii vyhověla. Zbožňuje psy a skvěle předčítá. A rovněž je taktní, nikdy nemocnému neodporuje. Co je s ní? Doufám, že nemá nějaké nesnáze. Asi tak před rokem jsem jí dala doporučení pro nějakou dámu – jmenovala se na H…"

Poirot spěšně vysvětlil, že slečna Carnabyová je stále v jejích službách. „Měla pouze malou nepříjemnost kvůli ztracenému psovi," dodal.

„Amy Carnabyová je blázen do psů. Moje teta měla čínského palácového psíka. Odkázala ho slečně Carnabyové a ta ho zbožňovala. Když umřel, úplně jí to zlomilo srdce. Ach ano, je to dobračka. I když myšlení není právě její silná stránka."

Hercule Poirot souhlasil s tím, že slečnu Carnabyovou by patrně bylo těžko označit za osobu intelektuálně na výši.

V dalším kole bylo třeba najít v parku hlídače, s nímž toho osud-

ného odpoledne slečna Carnabyová hovořila. To se mu podařilo bez obtíží. Muž se na tu událost pamatoval.

„Dáma středního věku, dost při těle – její chování odpovídalo tomu, co se jí přihodilo – ztratil se jí pekinéz. Znal jsem ji od vidění – venčila tu psa skoro každé odpoledne. Viděl jsem ji, když s ním přišla. Když se ztratil, byla velice rozrušená. Přiběhla ke mně a ptala se, jestli jsem neviděl někoho s pekinézem. To je nápad! Povídám, park je plný psů všech možných plemen – máme tu teriéry, pinče, jezevčíky a do konce i chrty – kdejakou rasu. Proč bych si měl všimnout nějakého mopslíka víc než ostatních?“

Hercule Poirot zamyšleně pokýval hlavou.

Pak se vydal na Bloomsbury Road Square do čísla 38.

Domy číslo 38, 39 a 40 byly navzájem propojené jako soukromý penzion Balaclava. Poirot vystoupil po schodech a otevřel dveře. Uvnitř ho uvítalo přítmí a pach vařené kapusty s podtónem uzenáčů od snídaně. Po své levici viděl mahagonový stůl s povadlou chryzantémou v květináči. Nad stolem byl regál vyložený zeleným kulečníkovým suknem, kam se dávala pošta. Poirot chvíli zamyšleně hleděl na přihrádky. Pak otevřel dveře po své pravici. Vedly do jakéhosi salonku se stolky a tak zvanými lenoškami, potaženými skličujícím vzorkovaným kretonem. Tři staré dámy a jeden divoce se tvářící gentleman zvedli hlavy a vrhli na vetřelce zničující pohled. Hercule Poirot zrudl a ustoupil.

Šel dál po chodbě, až došel ke schodišti. Chodba se tam pravoúhle větvila, ta vpravo vedla zřejmě k jídelně.

O pár kroků dál našel dveře označené jako KANCELÁŘ.

Poirot na ně zaklepal. Protože nikdo neodpovídal, otevřel je a nahlédl dovnitř. V místnosti byl velký psací stůl plný papírů, ale nikoho tam neviděl. Tak za sebou zase zavřel a vydal se do jídelny.

Melancholicky vyhlížející děvče ve špinavé zástěře vláčelo nohy mezi stoly, v ruce košík s vidličkami a noži, které kladlo na stoly.

Hercule Poirot řekl omluvně: „Promiňte, mohl bych mluvit s ředitelkou?“

Dívka na něho tupě pohlédla.

„To nevím, vážně,“ pravila.

Hercule Poirot řekl: „V kanceláři nikdo není.“

„Jo, ale já vážně nevím, kde by mohla být.“

„Možná,“ navrhl Hercule Poirot trpělivě a neústupně, „že byste to mohla zjistit?“

Holka si vzdychla. Její už tak bezútěšný každodenní koloběh byl nyní zatížen novým břemenem, jež na ni bylo vloženo. Zachmuřeně řekla: „Tak já se kouknu, co se dá dělat.“

Poirot jí poděkoval a odebral se opět do haly, neodvažuje se čelit zlovolným pohledům hostů v salonku. Pozoroval suknem vyložené přihrádky na dopisy, když šramot a silná vůně devonshireských fialek ohlásily příchod paní ředitelky.

Paní Harteová byla ochota sama. Zvolala: „Omlouvám se, že jsem nebyla v kanceláři. Přejete si pokoj?“

Hercule Poirot zamumlal: „Ne tak docela. Rád bych věděl, jestli tu v poslední době bydlel jeden můj přítel. Jistý kapitán Curtis.“

„Curtis!“ zvolala paní Harteová. „Kapitán Curtis? Kde jsem jenom to jméno slyšela?“

Poirot jí nepomohl. Mrzutě zavrtěla hlavou.

„Takže jste tu žádného kapitána Curtise neměli?“ ujistil se.

„V poslední době určitě ne. Víte, ale přesto je mi to jméno povědomé. Můžete mi svého přítele popsat?“

„To by bylo obtížné,“ mínil Hercule Poirot a pokračoval: „Nestalo se vám někdy, že přišel dopis na určité jméno, ale člověk toho jména tady ve skutečnosti nebydlel?“

„To se samozřejmě stává.“

„Co s takovými dopisy děláte?“

„Nějakou dobu je tu necháme. Obvykle to znamená, že osoba toho jména brzy přijede. Samozřejmě, když se o dopis nebo balíček dlouho nikdo nehlásí, vracíme je na poštu.“

Hercule Poirot zamyšleně pokýval hlavou a řekl: „Chápu.“ Pak dodal: „Je to tak, jasně. Víte, ten dopis jsem sem svému příteli poslal já.“

Tvář paní Harteové se rozjasnila.

„Tím se vše vysvětluje. Zřejmě jsem si všimla toho jména na obálce. Když ono tady bydlí tolik pánů, co sloužili v armádě, nebo se tu ubytují jen přechodně – počkejte, podívám se.“ Zahleděla se do regálu.

„Už tam není,“ ujistil ji Hercule Poirot.

„Tak to jsme ho zřejmě vrátili listonošovi. Litují. Doufám, že to nebylo nic důležitého?“

„Ne, ne, v nejmenším.“

Vykročil ke dveřím, ale paní Harteová v oblaku pronikavého fialkového odéru ho pronásledovala.

„Jestli váš přítel přijde –“

„To je velmi nepravděpodobné. Musel jsem si to splést.“

„Máme velice mírné ceny,“ řekla paní Harteová. „Káva po večeři je započtena v ceně. Kdybyste si přál podívat se na pár pokojů…“

Hercule Poirot měl co dělat, aby jí unikl.

Salon paní Samuelsonové byl větší a bylo tam ještě více tretek než v salonu lady Hogginové, a také ústřední topení tam dusilo úmorněji. Hercule Poirot se zmateně proplétal mezi pozlacenými konzolovými stolky a skupinami rozestavených plastik. Paní Samuelsonová byla vyšší než lady Hogginová a vlasy si barvila kysličníkem. Její pekinéz se jmenoval Nanki Pu. Vyvalenýma očima si Hercula Poirota drze prohlížel. Slečna Kebleová, společnice paní Samuelsonové, byla hubená a vyzáblá tam, kde slečna Carnabyová byla kyprá, ale byla stejně výřečná, a jako ona také pořád jako by lapala po dechu. I jí bylo kladeno za vinu, že Nanki Pu zmizel.

„Skutečně, pane Poirote, bylo to přímo neuvěřitelné. Seběhlo se to ve zlomku vteřiny. Stalo se to před obchodním domem Harrods. Nějaká sestra se mě zeptala, kolik je hodin –“

Poirot ji přerušil.

„Sestra z nemocnice?“

„Ne, ne – dětská sestra, chůva. V kočárku měla takové sladké děťátko! Rozkošného drobečka. A ty hezoučké růžové tvářičky! Říká se, že londýnské děti vypadají nezdravě, ale já jsem přesvědčená, že –“

„Ellen,“ řekla paní Samuelsonová.

Slečna Kebleová se začervenala, zajíkla se a pak zmlkla.

Paní Samuelsonová řekla kysele: „A zatímco se slečna Kebleová skláněla nad kočárkem, do něhož jí nic nebylo, nějaký nestoudný padouch přeřízl vodítko a zmizel i s mým Nanki Pu.“

Slečna Kebleová mumlala se slzami v očích: „Všechno se to semlelo v jediném okamžiku. Rozhlédla jsem se a náš drahý pejsánek byl pryč – zůstalo jen vodítko, které se mi houpalo v ruce. Možná byste je chtěl vidět, pane Poirote?“

„Rozhodně ne,“ ujistil ji Poirot spěšně. Neměl nejmenší chuť pořídit

si sbírku přeříznutých psích vodítek. „Vyrozuměl jsem," pokračoval, „že jste brzy poté dostala dopis?"

Historka se odvíjela v přesně stejném sledu: dopis s hrozbou násilí na psích ouškách a ocásku. Lišila se jen ve dvou bodech; v požadované částce – tentokrát šlo o tři sta liber – a v adrese, na níž měly být peníze odeslány; v tomto případě na jméno korvetního kapitána Blackleigha, hotel Harrington, Clonmel Gardens 76, Kensington.

Paní Samuelsonová pokračovala: „Když byl Nanki Pu zase v bezpečí doma, vydala jsem se na tu adresu osobně, pane Poirote. Koneckonců, tři sta liber je tři sta liber."

„Zajisté."

„První, co mi padlo do očí, byl můj dopis s penězi v takovém regále na dopisy v hale. Když jsem čekala na majitelku, strčila jsem jej do kabelky. Bohužel –"

„Bohužel, když jste jej otevřela," doplnil ji Poirot, „byl v ní místo peněz jen nastříhaný papír."

„Jak to víte?" obrátila se k němu paní Samuelsonová v posvátné úctě.

Poirot pokrčil rameny.

„*Chère Madame*, zloděj se samozřejmě nejdříve postará o to, aby měl peníze v kapse, a pak teprve vám psa vrátí. Nahradil bankovky čistým papírem a vrátil obálku do přihrádky pro případ, že by ji někdo postrádal."

„Nikdo takový jako korvetní kapitán Blackleigh tam nikdy nebydlel."

Poirot se pousmál.

„A můj manžel se kvůli celé té záležitosti neobyčejně rozzlobil. Po pravdě řečeno, byl zlostí bez sebe."

Poirot opatrně zamumlal: „Vy jste se – ehm – s panem manželem – předem neporadila?"

„Samozřejmě že ne," pravila rázně paní Samuelsonová. Poirot se na ni tázavě podíval. Dáma mu to vysvětlila. „To bych nikdy neriskovala. Muži jsou tak zvláštní, když se jedná o peníze. Jacob by byl naléhal, abychom se obrátili na policii. To jsem nemohla riskovat. Chudinka můj miláček Nanki Pu. Mohlo se mu stát cokoli! Samozřejmě, potom jsem to manželovi říct *musela*, musela jsem mu vysvětlit, proč jsem vybrala z banky tak vysokou částku."

Poirot mumlal: „Zajisté – zajisté.“

„Nikdy jsem ho neviděla tak rozhněvaného. Muži,“ řekla paní Samuelsonová, která si pohrávala s hezkým diamantovým náramkem a točila prsteny na prstech, „nemyslí na nic jiného než na peníze.“

Hercule Poirot vyjel výtahem do kanceláře sira Josepha Hoggina. Poslal mu navštívenku a bylo mu řečeno, že sir Joseph je právě zaneprázdněn, ale za chvíli ho přijme. Konečně vyplula z pracovny sira Josepha vznosná blondýna s množstvím papírů v ruce. Jak ho míjela, vrhla na podivného mužíčka přezíravý pohled.

Sir Joseph seděl za obrovským mahagonovým stolem. Na bradě měl čmouhu od rtěnky.

„Tak co, pane Poirote? Posaďte se. Máte pro mne nějakou zprávu?“

Hercule Poirot řekl: „Celá záležitost je tak míle prostinká. V obou případech byly peníze zaslány do jednoho z těch penzionů či hotýlků, kde není v hale vrátný ani hlídač a hosté pořád přicházejí a odcházejí, mezi nimi i mnoho vojenských vysloužilců. Není nic snazšího než vejít dovnitř, vytáhnout dopis z přihrádky a odnést jej, nebo vyndat peníze a nahradit je čistým papírem. Proto v obou případech končí stopa náhle ve slepé uličce.“

„Chcete říct, že nemáte nejmenší představu, co je to za člověka?“

„Mám určité představy, ano. Potřebuji ještě pár dnů, abych šel po stopách.“

Sír Joseph na něho vrhl zvědavý pohled.

„Dobrá práce. Až mi budete mít co říci –“

„Přijdu vám to oznámit domů.“

Sir Joseph řekl: „Jestli se dostanete té záhadě na kloub, odvedete pěkný kus práce.“

„O neúspěchu nemůže být řeči,“ mínil Hercule Poirot. „Hercule Poirot nikdy neprohrává.“

Sir Joseph Hoggin se zahleděl na mužíčka a maličko se ušklíbl.

„To jste si sebou tak jistý?“

„Plným právem.“

„Nu dobrá.“ Sir Joseph Hoggin se opřel o opěradlo svého křesla. „Ale jak známo, pýcha předchází pád.“

Hercule Poirot seděl před elektrickým radiátorem, jehož čistě geo-

metrický tvar mu skýtal tiché uspokojení, a dával pokyny svému sluhovi, který byl děvčetem pro všechno.

„Rozuměl jste, George?“

„Dokonale, pane.“

„Pravděpodobně bydlí v činžáku nebo má pronajatou část rodinného domku. A musí to být v určitém vymezeném prostoru: na jih od Parku, na východ od kensingtonského kostela, na západ od knightsbridgeských kasáren a na sever od Fulhamské ulice.“

„Je mi to naprosto jasné, pane.“

Poirot zabručel: „Zajímavý malý případ. Svědčí o zcela jednoznačném organizačním talentu. A kromě toho, samozřejmě, je tu ještě ta překvapivá neviditelnost hlavního aktéra – nemejského lva osobně, mohu-li ho tak nazvat. Ano, zajímavý malý případ. Škoda že nemohu více soucítit se svým klientem – ale on se tak politováníhodně podobá jistému majiteli továrny na mýdlo v Liège, který otrávil svou manželku, aby se mohl oženit se svou plavovlasou sekretářkou. Jeden z mých prvních úspěšných případů.“

George potřásl hlavou a řekl vážně: „Tyhle blondýny, pane, ty můžou za spoustu malérů.“

O tři dny později neocenitelný George řekl: „Tady je ta adresa, pane.“

Hercule Poirot vzal do ruky papír, který mu podával.

„Skvělé, milý George. A který den v týdnu?“

„Ve středu, pane.“

„Ve středu. Máme štěstí, dnes je zrovna středa. Takže to nemusíme odkládat.“

O dvacet minut později Hercule Poirot stoupal po schodech tmavého činžáku, zastrčeného v jedné uličce, která ústila do elegantnější ulice. Byt číslo 10 v Rosholm Mansions byl ve třetím patře a výtah v domě nebyl. Poirot se šplhal vzhůru pořád dokola po úzkém spirálovitém schodišti.

Zastavil se, aby na nejvyšším odpočívadle popadl dech, když v tom zpoza dveří bytu číslo 10 přerušil ticho nový zvuk – ostrý štěkot psa.

Hercule Poirot pokýval hlavou a lehce se usmál. Stiskl zvonek bytu číslo 10.

Štěkot zesílil – za dveřmi slyšel kroky, dveře se otevřely…

Slečna Amy Carnabyová ustoupila a ruka jí bezděčně vylétla k mohutné hrudi.

„Dovolíte, abych šel dál?“ zeptal se Hercule Poirot, a aniž by čekal na odpověď, vstoupil dovnitř.

Napravo byly otevřené dveře do salonu. Prošel jimi a za jeho zády šla jako v mrákotách slečna Carnabyová.

Pokoj byl maličký a přeplněný. Mezi nábytkem objevil starší ženu, ležící na pohovce hned vedle plynového topení. Když Poirot vešel, z pohovky seskočil pekinéz, několikrát podezíravě vyštěkl a hnal se kupředu.

„Aha!“ řekl Poirot. „Hlavní aktér! Zdravím tě, přítelíčku.“

Sklonil se a natáhl ruku. Pes ji očichal a upřel inteligentní oči na mužovu tvář.

Slečna Carnabyová jen hlesla: „Vy to tedy víte?“

Hercule Poirot přisvědčil. „Ano, vím to.“ Pohlédl na ženu ležící na pohovce. „Patrně vaše sestra?“

Slečna Carnabyová řekla mechanicky: „Ano. Emily, to – to je pan Poirot.“

Emily Carnabyová zalapala po dechu. „Ach!“ zvolala.

Amy Carnabyová řekla: „Auguste…“

Pekinéz se po ní podíval, zavrtěl ocáskem a podrobil Poirotovu ruku dalšímu průzkumu. Ocásek se opět maličko zavrtěl. Poirot přátelsky pejska zvedl, sedl si a posadil si ho na koleno. Řekl: „Nemejského lva jsem tedy dopadl. Tím jsem svůj úkol splnil.“

Amy Carnabyová řekla suše a trpce: „Opravdu víte všechno?“

Poirot přisvědčil. „Myslím, že ano. Celou tu akci jste zorganizovala vy za Augustovy pomoci. Vzala jste psa vaší zaměstnavatelky na obvyklou procházku, zavedla ho do tohoto bytu, a do parku jste se vydala s Augustem. Hlídač v parku vás viděl s pekinézem jako obvykle. Ta chůvička, i kdybychom ji nakrásně našli, by také potvrdila, že když jste s ní mluvila, měla jste psa s sebou. Když jste se bavily, přeřízla jste nenápadně vodítko a Augustus, protože byl vycvičený, vyklouzl a pelášil rovnou domů. O pár minut později jste spustila poplach, že vám někdo ukradl psa.“

Nastalo ticho. Pak se slečna Carnabyová s dojímavou důstojností vzchopila a pravila:

„Ano. Máte naprostou pravdu. Já – nemám, co bych řekla.“

Nemocná žena na pohovce začala tiše naříkat.

Poirot se zeptal: „Vůbec nic, *Mademoiselle?*“

Slečna Carnabyová opakovala: „Nic. Jsem zlodějka – a teď jste mě dopadl.“

Poirot zamumlal: „Copak nemáte nic, co byste uvedla na svou obranu?“

Na bílé tváři Amy Carnabyové vyskočily červené skvrny. Řekla: „Ne – nelituji toho, co jsem udělala. Považuji vás za laskavého člověka, pane Poirote, možná mi porozumíte. Víte, měla jsem strašný strach.“

„Strach?“

„Ano. Obávám se, že gentleman tomu těžko porozumí. Podívejte, nejsem nikterak chytrá, nemám žádnou kvalifikaci a stárnu – a tolik se bojím budoucnosti. Nemohla jsem nic ušetřit – jak bych mohla, když jsem se musela postarat o Emily? A jak stárnu a jsem stále víc k ničemu, nikdo mě nebude chtít zaměstnat. Všude chtějí někoho mladého a čilého. Poznala jsem více takových lidí jako jsem já – nikdo o vás nestojí, žijete v jedné místnosti a nemůžete si zatopit nebo se aspoň ohřát, na jídlo moc nezbývá, a nakonec už nemůžete ani zaplatit nájem za tu jednu místnost. Já vím, že existují různé instituce, ale není snadné se do některé dostat, pokud nemáte vlivné přátele – a já je nemám. Je mnoho dalších, které jsou ve stejné situaci jako já – chudé společnice bez kvalifikace, nepotřebné ženy, kterým nezbývá nic než úděsný strach.“

Hlas se jí třásl. Pokračovala: „A tak se nás několik – dalo dohromady a – já jsem to vymyslela. Po pravdě řečeno, ten nápad mi vnukl Augustus. Víte, pro většinu lidí vypadá jeden pekinéz jako druhý. Přesně to si myslíme i o Číňanech. To je ovšem směšné. Nikdo, kdo tomu rozumí, si nemůže splést Augusta s Nanki Pu nebo Šan Tungem nebo kterýmkoli jiným pekinézem. Je mnohem inteligentnější a také mnohem hezčí, ale jak říkám, pro většinu lidí je pekinéz jako pekinéz. Na ten nápad mě přivedl Augustus, a pak také to, že pekingského palácového psíka chová tolik bohatých žen.“

Poirot řekl s lehkým úsměvem: „Výnosné vyděračství! Kolik vás je v tom – gangu? Nebo bych se měl spíše zeptat, kolik úspěšných akcí máte za sebou?“

Slečna Carnabyová odpověděla prostě: „Šan Tung byl šestnáctý.“

Hercule Poirot zvedl obočí.

„Blahopřeji vám. Skutečně skvělá organizace."

Do hovoru se vmísila Emily Carnabyová: „Amy byla vždycky dobrá organizátorka. Náš otec – býval vikářem v Kellingtonu v Essexu – vždycky říkal, že Amy umí skvěle plánovat. Připravovala všechny společenské podniky, bazary a vůbec."

Poirot se lehce uklonil. „Souhlasím. Jako zločinec, *Mademoiselle*, jste dozajista prvotřídní."

Amy Carnabyová zvolala: „Zločinec! Ach Bože, asi jsem opravdu zločinec. Ale – nikdy mi to tak nepřipadalo."

„Jak vám to připadalo?"

„Máte samozřejmě pravdu. Porušovala jsem zákon. Jak bych vám to vysvětlila? Téměř všechny tyhle ženy, které nás zaměstnávají, jsou hrubé a nepříjemné. Na příklad lady Hogginové je jedno, co mi řekne. Onehdy mi řekla, že její posilující lék má divnou chuť, a prakticky mě obvinila, že jsem tam něco přimíchala. A jiné takové věci." Slečna Carnabyová se začervenala: „Je to opravdu nepříjemné. A když nemůžete nic říci ani jí to vrátit, bolí to mnohem víc, jestli mi rozumíte."

„Rozumím," ujistil ji Hercule Poirot.

„A když vidíte, jak vyhazují peníze oknem – to člověka dopálí. Sir Joseph někdy vypráví, jaký se mu na burze povedl parádní kousek; jsem si samozřejmě vědoma toho, že mám jen ženský rozum a ve finančních operacích se nevyznám, ale občas mám dojem, že se dopustil vysloveného podvodu. Víte, pane Poirote, tohle všechno mě vyvádělo z rovnováhy a já cítila, že když tyhle lidi připravím o nějaké peníze, které vůbec nebudou postrádat a které nezískali vždy čestným způsobem – tak na tom nebude nic tak špatného."

„Moderní Robin Hood," zabručel Poirot. „Povězte mi, slečno Carnabyová, musela jste někdy splnit to, čím jste vyhrožovala v dopisech?"

„Čím jsem vyhrožovala?"

„Byla jste někdy nucena zmrzačit zvíře tak, jak jste naznačovala?"

Slečna Carnabyová měla hrůzu v očích.

„Nikdy v životě by mě ani nenapadlo něco takového udělat! To byl jen – takový umělecký tah."

„Velice umělecký. Zabíralo to."

„Věděla jsem, že to bude zabírat. Věděla jsem, co bych cítila já,

kdyby šlo o Augusta, a pak, musela jsem zajistit, aby to ty ženy neřekly manželům dřív, než pošlou peníze. Pokaždé to báječně zabralo. V devíti případech z deseti dostala za úkol odnést na poštu dopis s penězi společnice. Obyčejně jsme jej otevřely nad párou, vyndaly bankovky a nahradily je papírem. Jednou dvakrát odnesla paní dopis na poštu sama. Pak ovšem musela jít společnice do hotelu a vzít ho z přihrádky. Ale to bylo taky docela snadné.“

„A co ta chůva? Byla to vždycky chůva?“

„Podívejte, pane Poirote, o starých pannách je známo, že jsou, když jde o miminka, bláznivě sentimentální. Je tedy docela přirozené, že když je dítě zaujme, nevšimnou si ničeho.“

Hercule Poirot si povzdechl. „Jste skvělý psycholog,“ řekl, „vynikající organizátor a navíc výborná herečka. Vašemu výkonu toho dne, kdy jsem hovořil s lady Hogginovou, se nedá nic vytknout. Nikdy nad sebou nelámejte hůl, slečno Carnabyová. Jste sice, jak zní odborný termín, žena bez kvalifikace, ale nechybí vám rozum ani odvaha.“

Slečna Carnabyová se lehce usmála. „A přesto jste mě odhalil, pane Poirote.“

„Odhalit jsem vás mohl pouze já. Muselo k tomu dojít! Když jsem hovořil s paní Samuelsonovou, uvědomil jsem si, že únos Šan Tunga byl jedním ze série únosů. Tehdy jsem už věděl, že jste zdědila čínského palácového psíka a že máte nemocnou sestru. Stačilo požádat mého neocenitelného sluhu, aby se v určitém okruhu poohlédl po malém bytě, kde bydlí nemocná paní s pekinézem, kterou jednou týdně ve svém volném dni navštěvuje její sestra. Bylo to prosté.“

Amy Carnabyová se vzchopila.

„Jste velice milý,“ řekla. „To mi dodává odvahy požádat vás o laskavost. Vím, že se nemohu vyhnout trestu za to, čeho jsem se dopustila. Počítám s tím, že mě pošlou do vězeni. Ale je-li to ve vaší moci, pane Poirote, zabraňte, prosím vás, veřejnému skandálu. Bylo by to tak zdrcující pro Emily a pro těch pár lidí, kteří nás znají z minulosti. Asi bych nemohla jít do vězení pod cizím jménem? Nebo je velice špatné požádat vás o něco takového?“

Hercule Poirot řekl: „Myslím, že mohu udělat víc než to. Ale nejdříve ze všeho musí být jasno v jedné věci. Toho vydírání musíte nechat. Napříště žádní ztracení psi. S tím je konec!“

„Ach ano, ovšem.“

„A peníze, které jste vyždímala z lady Hogginové, musíte vrátit.“

Amy Carnabyová šla na druhý konec pokoje, otevřela zásuvku psacího stolu a vrátila se s balíčkem bankovek, který podala Poirotovi.

„Chtěla jsem je dnes odevzdat do společné pokladny.“

Poirot vzal bankovky a přepočítal je. Zvedl se.

„Nevylučuji, slečno Carnabyová, že se mi podaří přesvědčit sira Josepha, aby na vás nepodával žalobu.“

„Ach, pane Poirote!“

Amy Carnabyová sevřela ruce. Emily radostně vykřikla. Augustus zaštěkal a zavrtěl ocáskem.

„Pokud jde o tebe, *mon ami,*“ obrátil se k němu Poirot, „něco bych od tebe potřeboval! Moc by se mi hodil tvůj neviditelný plášť. Ve všech těchto případech nikdo neměl sebemenší podezření, že je do věci zapletený *druhý* pes. Augustus měl lví kůži, která ho činila neviditelným.“

„Nezapomínejte, pane Poirote, že podle legendy byli pekinézové kdysi lvy. A dodnes mají lví srdce!“

„Augustus je, myslím, ten pes, kterého vám odkázala lady Hartingfieldová a který údajně zemřel. Cožpak jste se o něho nikdy nebála, když se vracel rušnými ulicemi sám domů?“

„Kdepak, pane Poirote, Augustus si v pouličním ruchu ví rady. Dala jsem si práci s jeho výcvikem. Pochopil dokonce i pravidlo jednosměrných ulic.“

„V tom případě,“ mínil Hercule Poirot, „je inteligentnější než většina lidí!“

Sir Joseph přijal Hercula Poirota ve své pracovně. „Tak co, pane Poirote,“ uvítal ho, „holedbal jste se právem?“

„Dovolte, abych vám nejprve položil otázku,“ řekl Poirot a posadil se. „Vím, kdo je tím zločincem, a myslím, že bych dokázal obstarat dostatečný důkaz, aby byl usvědčen. V tomto případě však pochybuji, že byste kdy dostal zpátky své peníze.“

„Moje peníze?“ Sir Joseph zbrunátněl.

Hercule Poirot pokračoval: „Ale já nejsem policista. Na tomto případu pracuji pouze a výlučně ve vašem zájmu. Myslím, že bych mohl získat celou částku netknutou zpět, pokud upustíme od soudního řízení.“

„Hm," pravil sir Joseph. „To si musím rozmyslet."

„Je jenom na vás, jak se rozhodnete. Přísně vzato, myslím, že byste měl ve veřejném zájmu tu osobu zažalovat. Alespoň takový by byl názor většiny lidí."

„To věřím," odsekl sir Joseph suše. „Nepřišli o svoje peníze. Jestli něco vážně nesnáším, tak jsou to podfuky. Ještě se nestalo, aby mě někdo napálil a zmizel i s penězi."

„Dobrá, v tom případě – jak jste se rozhodl?"

Sir Joseph bouchl pěstí do stolu.

„Volím prachy! Nikdo nesmí říct, že zmizel s mými dvěma stovkami."

Hercule Poirot vstal, šel k psacímu stolu, vyplnil šek na dvě stě liber a podal ho siru Josephovi.

Ten řekl slabým hlasem: „Hrom do toho! Co je to za chlapa?"

Poirot zavrtěl hlavou. „Když si vezmete peníze, nesmíte klást žádné otázky."

Sir Joseph šek složil a dal si jej do kapsy.

„To je škoda. Ale peníze jsou peníze. A kolik dlužím vám, pane Poirote?"

„Můj honorář nebude vysoký. Jak už jsem řekl, nebyl to závažný případ." Odmlčel se – a dodal: „Ve většině případů, které teď řeším, jde o vraždu."

Sir Joseph se lehce otřásl. „To musí být zajímavé?" prohodil.

„Někdy. To je neuvěřitelné, jak mi připomínáte jeden z mých prvních případů v Belgii před mnoha lety – hlavní hrdina se vám velice podobal. Byl to bohatý majitel továrny na mýdlo. Otrávil svou ženu, aby se mohl oženit se svou sekretářkou. Ano, ta podoba je opravdu pozoruhodná."

Jakýsi slabý sten se vydral siru Josephovi z úst, která nabyla podivně modré barvy. Brunátná tvář zbledla. Zíral na Poirota, oči navrch hlavy. Pak se o trochu svezl ve svém křesle.

Třesoucí se rukou se začal hrabat v kapse. Vytáhl šek a roztrhal jej na kusy.

„Tím jsme to spláchli, jasné? Považujte to za svůj honorář."

„Ale sire Josephe, můj honorář by nebyl tak vysoký."

„To je v pořádku. Nechte si to."

„Pošlu to na dobročinné účely."

„Pošlete to třeba do pekla.“

Poirot se k němu naklonil a řekl: „Myslím, že vám nemusím zdůrazňovat, sire Josephe, že ve svém postavení uděláte dobře, když budete mimořádně opatrný.“

Sir Joseph odpověděl téměř neslyšně: „Nebojte se. Dám si dobrý pozor.“

Hercule Poirot odcházel. Když šel po schodech dolů, řekl si v duchu: *Takže jsem měl pravdu.*

Paní Hogginová řekla manželovi: „To je zvláštní, dnes ten můj lék chutná docela jinak. Už není tak hořký. To by mě zajímalo, jak je to možné.“

Sir Joseph zabručel: „Lékárníci jsou nedbalí. Pokaždé to namíchají jinak.“

Lady Hogginová odpověděla váhavě: „Možná je to opravdu v tom.“

„Samozřejmě že je. Co jiného by to mohlo být?“

„Zjistil ten člověk něco o únosu Šan Tunga?“

„Ano. Dnes mi přinesl zpátky peníze.“

„Kdo to byl?“

„To mi neřekl. Velice uzavřený člověk, ten Hercule Poirot. Ale nedělej si starosti.“

„Takový legrační človíček, viď?“

Sir Joseph se lehce otřásl a vrhl kradmý pohled vzhůru, jakoby za svým pravým ramenem cítil neviditelnou přítomnost Hercula Poirota. Měl pocit, že ho tam bude cítit už napořád.

Potom řekl: „Je to ďábelsky chytrý chlap!“

A pomyslel si, *ať jde Greta k čertu! Nebudu riskovat krk pro nějakou zatracenou platinovou blondýnku!*

„Och!“

Amy Carnabyová nevěřícně zírala na šek na dvě stě liber. Zvolala: „Emily, *Emily!* Poslouchej, co ti přečtu!“

Vážená slečno Carnabyová,

dovoluji si přispět do vašeho velice záslužného fondu, dříve než bude definitivně zlikvidován.

S veškerou úctou

„Amy," řekla Emily Carnabyová, „měla jsi neuvěřitelné štěstí. Uvědom si, kde jsi teď mohla být."

„Wormwood Scrubbs – nebo je to Holloway?" mumlala Amy Carnabyová. „Ale už je to všechno za námi – viď, Auguste? Konec procházek po parku s paničkou nebo jejími přítelkyněmi a s nůžtičkami."

Do očí se jí vloudil nepřítomný, nostalgický pohled. Povzdechla si.

„Drahoušek Augustus! Stejně je to škoda. Je tak chytrý. Člověk ho může naučit všechno."

3/ LERNSKÁ HYDRA

Hercule Poirot povzbudivě pohlédl na muže, který seděl proti němu.

Doktoru Charlesi Oldfieldovi bylo asi tak čtyřicet. Měl světlé, na spáncích lehce prošedivělé vlasy, modré oči a v nich ustaraný výraz. Lehce se hrbil a choval se poněkud váhavě. A k tomu ještě jako by mu bylo zatěžko přistoupit k věci.

Řekl trochu zajíkavě: „Přišel jsem k vám, pane Poirote, s trochu podivnou žádostí. A teď, když jsem tady, mám tisíc chutí ode všeho utéct. Protože teď je mi jasné, že v téhle záležitosti nikdo nic nezmůže."

Poirot zamumlal: „S vaším dovolením bych toto posoudil sám."

Oldfield navázal: „Nevím, jak jsem si mohl myslet, že –"

Odmlčel se.

Hercule Poirot větu dokončil: „Že bych vám možná mohl pomoci já? *Eh bien*, možná že mohl. Povězte mi, o co jde."

Oldfield se vzchopil. Poirot si znovu uvědomil, jak je ten člověk ztrhaný.

Oldfield řekl hlasem plným beznaděje: „Víte, nemá smysl obracet se na policii. Nemůže nic dělat. Ale když ono je to den ode dne horší. A já – já nevím, co si počít."

„Co je den ode dne horší?“

„Ty řeči. Vlastně je to prosté, pane Poirote. Před více než rokem mi zemřela žena. Stonala už několik let. A teď se povídá – všichni si povídají, že jsem ji zabil já – že jsem ji otrávil.“

„Aha. A otrávil jste ji?“ zeptal se Poirot.

„Pane Poirote!“ Doktor Oldfield vyskočil.

„Uklidněte se,“ řekl Hercule Poirot. „A zase se posaďte. Budeme tedy vycházet z toho, že jste svou ženu neotrávil. Předpokládám však, že lékařskou praxi provozujete na venkově –“

„Ano. Market Loughborough v berkshirském hrabství. Vždycky jsem si byl vědom toho, že v takovém maloměstě se hodně klevetí, ale nikdy jsem si neuměl představit, že by to mohlo nabýt takovýchto rozměrů.“ Přitáhl si židli blíže ke stolu. „Pane Poirote, nemáte představu, co jsem prožil. Zpočátku jsem neměl tušení, o co jde. Samozřejmě, všiml jsem si, že se lidé ke mně nechovají tak přátelsky jako dříve, že se mi dokonce začínají vyhýbat, ale připisoval jsem to nedávnému úmrtí v rodině. Bylo to ale stále nápadnější. Lidé raději přecházeli na druhou stranu ulice, aby se mnou nemuseli promluvit. Moje praxe upadá. At přijdu kamkoliv, lidé ztiší hlas a pozorují mě nepřátelským zrakem, zatímco zlomyslné jazyky šíří jedovatá slova. Taky jsem dostal pár ošklivých anonymních dopisů.“

Na okamžik se odmlčel, pak pokračoval: „A já si nevím rady. Nevím, jak se bránit té síti hnusných lží a podezření. Jak můžete vyvrátit to, co vám nikdo neřekne otevřeně do očí? Jsem bezmocný, jsem v pasti, a lidé mě pomalu, ale nemilosrdně ničí.“

Poirot zamyšleně pokýval hlavou.

„Ano,“ řekl potom, „pomluvy, to je skutečně devítihlavá saň, hotová hydra z Lerny, která je nezničitelná, protože sotva jí utnete jednu hlavu, vyrostou místo ní dvě.“

Doktor Oldfield řekl: „Ano, to je ono. Nemohu nic dělat, vůbec nic! Přišel jsem k vám jako k poslednímu útočišti – ale nemyslím si, že vy byste měl nějaké možnosti.“

Hercule Poirot se na chvíli zamyslel a potom řekl: „To bych netvrdil. Váš problém mě zaujal, doktore Oldfielde. Rád bych se pokusil zničit tu devítihlavou saň. Ale ze všeho nejdříve mi povězte něco více o okolnostech, které ty zlomyslné pomluvy vyvolaly. Vaše žena zemřela, jak říkáte, před více než rokem. Na co zemřela?“

„Na žaludeční vřed.“

„Pitvali ji?“

„Ne. Měla potíže už dlouho.“

Poirot pokýval hlavou. „Dnes ovšem každý ví, že příznaky akutní gastritidy a otravy arzenikem si jsou velice podobné. Za posledních deset let vyvolaly senzaci přinejmenším čtyři vraždy, kdy byla obět pohřbena bez nejmenšího podezření s potvrzením, že příčinou smrti byla akutní gastritida. Byla vaše žena mladší nebo starší než vy?“

„Byla o pět let starší.“

„Jak dlouho jste byl ženatý?“

„Patnáct let.“

„Zůstal po ní nějaký majetek?“

„Ano. Byla to dobře situovaná žena. Zůstalo po ní asi třicet tisíc liber.“

„Velice slušná částka. Odkázala ji vám?“

„Ano.“

„Vycházeli jste spolu dobře?“

„Zajisté.“

„Žádné hádky, žádné scény?“

„Mno –“ Charles Oldfield zaváhal. „Moje žena patřila k tomu typu lidí, s nimiž není snadné vyjít. Byla nemocná a zajímala se jen o své zdraví, proto měla sklon k podrážděnosti, a vyhovět jí nebylo snadné. Byly dny, kdy jsem v jejích očích neudělal nic dobře.“

Poirot pokýval hlavou. „Ach ano, tyhle typy znám. Patrně si také stěžovala, že ji všichni zanedbávají, že ji nedoceňují, že manžela jistě otravuje, a proto bude rád, až zemře.“

Na Oldfielově tváři bylo patrné, jak správný byl Poirotův předpoklad.

Řekl s ironickým úsměvem: „Vystihl jste to naprosto přesně.“

Poirot pokračoval: „Měla ošetřovatelku, která o ni pečovala? Nebo nějakou společnici či oddanou služebnou?“

„Měla ošetřovatelku, která jí byla zároveň společnicí. Velice rozumná a schopná žena. Myslím, že ta by ty řeči nenadělala.“

„I těm rozumným a schopným dal *le bon Dieu* jazyk – a ony jej neužívaly vždycky moudře. Vůbec nepochybuji o tom, že ošetřovatelka mluvila, právě tak jako mluvilo služebnictvo, tak jako mluvil kdekdo. Váš případ má všechny náležitosti, potřebné k tomu, aby byl vyvolán

příjemný maloměstský skandál. A teď se vás musím zeptat ještě na jednu věc. Kdo je ta dáma?“

„Já vám nerozumím,“ odpověděl doktor Oldfield hněvivě.

Poirot řekl mírně: „Myslím, že rozumíte. Ptám se vás, kdo je ta dáma, s níž je spojováno vaše jméno.“

Doktor Oldfield vyskočil. Zatvářil se chladně a nepřístupně.

Řekl: „V tomto případu žádná dáma nefiguruje. Lituji, pane Poirote, že jsem vás připravil o tolik času.“

Zamířil ke dveřím.

Hercule Poirot řekl: „Také lituji. Váš případ mě zaujal. Byl bych vám rád pomohl. Ale nemohu dělat nic, dokud neznám celou pravdu.“

„Řekl jsem vám celou pravdu.“

„Nikoliv.“

Doktor Oldfield se zastavil a potom se otočil.

„Proč trváte na tom, že je do toho případu zapletena nějaká žena?“

„*Mon cher docteur!* Snad si nemyslíte, že nevím nic o ženské mentalitě? Maloměstské klepy jsou vždycky založené na vztahu mezi mužem a ženou. Kdyby manžel otrávil svou ženu kvůli tomu, aby mohl jet na Severní pól, nebo proto, aby vedl pokojný staromládenecký život, jeho maloměstské spoluobyvatele by ani nenapadlo se o to zajímat. Pověsti narůstají a šíří se tehdy, když jsou lidé přesvědčeni, že muž spáchal vraždu proto, aby si mohl vzít jinou ženu. To je elementární psychologie.“

Oldfield řekl podrážděně: „Nejsem odpovědný za to, co si myslí houf těch zatracených drben, které do všeho strkají nos!“

„To jistě nejste,“ řekl Poirot a pokračoval: „Můžete se tedy klidně vrátit, sednout si a odpovědět mi na otázku, kterou jsem vám položil.“

Pomalu, téměř neochotně se Oldfield vrátil a znovu usedl.

Červený až za ušima, řekl: „Je docela možné, že kolují řeči o slečně Moncrieffové. Jean Moncrieffová je moje asistentka pro přípravu léků, naprosto spořádaná dívka.“

„Jak dlouho u vás pracuje?“

„Tři roky.“

„Vaše žena ji měla ráda?“

„Ehm – to bych zrovna neřekl.“

„Žárlila?“

„Bylo to absurdní!“

Poirot mu řekl s úsměvem: „Žárlivost manželek je příslovečná. Ale něco vám povím. Podle mých zkušeností je žárlivost, a to i tehdy, je-li přemrštěná a za vlasy přitažená, téměř vždycky založená na skutečnosti. Neříká se snad, že zákazník má vždycky pravdu? A stejně tak to platí, jde-li o žárlivého manžela nebo manželku. I když nemají téměř žádné konkrétní důkazy, v zásadě mají vždycky pravdu.“

Doktor Oldfield hrubě odsekl: „Nesmysl. Nikdy jsem Jean Moncrieffové neřekl nic, co by moje žena nemohla slyšet.“

„To je možné. Ale to nic nemění na pravdivosti toho, co jsem řekl.“ Hercule Poirot se k němu naklonil. Jeho hlas zněl naléhavě, přesvědčivě. „Doktore Oldfielde, udělám ve vašem případě, co bude v mých silách. Ale musíte být ke mně naprosto upřímný, bez ohledu na konvenci, bez ohledu na své pocity. Mýlím se, když řeknu, že nějaký čas před smrtí vaší ženy vám na ní přestalo záležet?“

Oldfield se na pár vteřin odmlčel. Fak řekl: „Tohle bude moje smrt. Potřebuji mít naději. Mám pocit, že byste dokázal něco pro mne udělat. Budu k vám tedy upřímný, pane Poirote. Na mojí ženě mi nikdy zvlášť nezáleželo. Myslím, že jsem jí byl dobrým manželem, ale nikdy jsem do ní nebyl doopravdy zamilovaný.“

„A do toho děvčete, do Jean?“

Doktorovo čelo se orosilo drobnými kapkami potu.

„Byl bych ji už požádal, aby si mě vzala,“ řekl, „kdyby nebylo toho skandálu a klepů.“

Poirot se opřel.

„Konečně jsme se propracovali ke skutečných faktům! *Eh bien*, milý doktore, ujmu se vašeho případu. Ale pamatujte – nebudu hledat nic než pravdu.“

Oldfield řekl trpce: „Pravda mi nemůže ublížit!“

Chvilku váhal, pak dodal: „Víte, uvažoval jsem o tom, že bych podal žalobu pro šíření pomluv. Kdybych někoho přiměl, aby mě jednoznačně obvinil – je jisté, že bych byl očištěn? Někdy si to myslím. A jindy si říkám, že by se tím všechno jenom zhoršilo, o celé věci by se ještě víc mluvilo a lidé by říkali: ‚Nic mu sice nedokázali, ale není kouře bez ohně.‘ “

Pohlédl na Poirota.

„Řekněte mi upřímně, vede z toho bludiště nějaká cesta?“

„Nějaká cesta se najde vždycky,“ odpověděl Poirot.

„Jedeme na venkov, George," oznámil Poirot svému sluhovi.

„Opravdu, pane?" opáčil George, nikterak nevyveden z míry.

„A cílem naší cesty je zničit devítihlavou saň."

„Vážně, pane? Něco jako lochnesskou obludu?"

„Něco méně hmatatelného. Neměl jsem na mysli obludu z masa a krve, George."

„Nepochopil jsem vás, pane."

„Kdyby šlo o živou obludu, bylo by to snazší. Nic není tak nehmatatelné a nic se nedokazuje tak těžko jako zdroj pomluv."

„To máte pravdu, pane. Často je těžké zjistit, odkud se vzaly."

„Právě."

Hercule Poirot se neubytoval v domě doktora Oldfielda.

Usadil se v místním hostinci. Hned druhého dne ráno si pohovořil s Jean Moncrieffovou.

Byla to vysoká dívka s vlasy barvy mědi a klidnýma modrýma očima. Rozhlédla se kolem sebe jako člověk, který se musí mít na pozoru.

„Tak za vámi doktor Oldfield přece jen šel," zahájila rozhovor. „Vím, že o tom uvažoval."

Z jejího tónu bylo zřejmé, že tím není příliš nadšená.

A vy jste s tím nesouhlasila?" zeptal se Poirot.

Jejich oči se setkaly. Řekla chladně: „Co zmůžete?"

Poirot řekl klidně: „Možná najdu způsob, jak tuhle situaci zvládnout."

„Způsob?" odsekla pohrdavě. „Chcete snad obejít všechny ty staré drbny a říci jim: ‚Prosím vás, abyste s těmi řečmi už opravdu přestaly. Podívejte se na chudáka doktora Oldfielda!' A ony vám na to řeknou: ‚Samozřejmě, nikdy jsem tomu všemu nevěřila!' To je na tom to nejhorší. Neřeknou vám: ‚Drahoušku, nenapadlo vás někdy, že paní Oldfieldová zemřela možná na něco jiného, než se zdálo?' Ne, budou tvrdit: ‚Drahoušku, přirozeně nevěřím tomu, co se povídá o doktoru Oldfieldovi a jeho ženě. Jsem přesvědčena, že by něco takového neudělal, i když je pravda, že ji snad trochu zanedbával, a také si myslím, že není rozumné vzít si za asistentku tak mladou dívku – samozřejmě netvrdím ani náhodou, že by mezi nimi něco bylo. Ach ne, určitě bylo všechno v naprostém pořádku…' " Odmlčela se. Zčervenala a také

dýchala rychleji.

Hercule Poirot mínil: „Zřejmě velice dobře víte, co se povídá.“

Sevřela rty a řekla roztrpčeně: „To tedy vím.“

„A co navrhujete vy?“

Jean Moncrieffová řekla: „Nejlepší by bylo, kdyby zdejší ordinaci prodal a začal znovu někde jinde.“

„Nebojíte se, že se ta historka za ním potáhne?“

Pokrčila rameny.

„To musí riskovat.“

Poirot chvíli mlčel. Pak se jí zeptal: „Provdáte se za doktora Oldfielda, slečno Moncrieffová?“ Otázka ji nepřekvapila. Řekla věcně: „Nepožádal mě o to.“

„Proč?“

Jejich oči se opět setkaly a v modrých očích se zablýsklo. Pak odpověděla: „Protože jsem ho umlčela.“

„Ach, jaká radost setkat se s někým, kdo dokáže být upřímný!“

„Budu tak upřímná, jak jen si budete přát. Když jsem zjistila, jak se lidé baví o tom, že se Charles zbavil své ženy, aby si mohl vzít mne, pochopila jsem, že sňatkem bychom tomu všemu nasadili korunu. Doufala jsem, že až se ukáže, že se svatba nekoná, celý ten hloupý skandál snad utichne.“

„Ale skandál neutichl.“

„Ne, neutichl.“

„Nepřipadá vám to trochu zvláštní?“ zeptal se Hercule Poirot.

Jean řekla roztrpčeně: „Tady se nemají lidé čím bavit.“

Poirot se jí zeptal: „Chcete si vzít Charlese Oldfielda?“

Odpověděla rozvážně: „Ano, chtěla jsem to téměř hned po tom, co jsem ho poznala.“

„Smrt jeho ženy vám tedy přišla docela vhod?“

Jean Moncrieffová řekla: „Paní Oldfieldová byla mimořádně nepříjemná žena. Upřímně řečeno, když zemřela, byla jsem nadšená.“

„Ano,“ mínil Poirot, „vy jste skutečně upřímná.“

Podívala se po něm a pohrdavě se usmála.

Poirot navázal: „Mám takový návrh.“

„Jaký?“

„Tato záležitost vyžaduje drastický postup. Navrhuji, aby někdo – dejme tomu vy – napsal na ministerstvo vnitra.“

„Co tím, prosím vás, sledujete?“

„Nejlepší způsob, jak sprovodit tyto povídačky ze světa, je postarat se o exhumaci těla a o pitvu.“

Couvla o krok. Otevřela ústa a pak je zase zavřela. Poirot ji pozoroval.

„Tak co, slečno?“ řekl konečně.

Jean Moncrieffová odpověděla klidně: „Nesouhlasím s vámi.“

„Proč ne? Potvrzení, že zemřela přirozenou smrtí, by zlé jazyky umlčelo jednou provždy.“

„Pokud by takové potvrzení bylo vydáno, pak ano.“

„Víte, co těmito slovy naznačujete, slečno?“

„Vím, o čem mluvím,“ řekla netrpělivě. „Vy myslíte na otravu arzenem – dá se prokázat, že nebyla otrávená arzenem. Ale existují i jiné jedy – rostlinné alkaloidy. V tom případě pochybuji, že by se po roce po nich našly nějaké stopy. A já ty lidi z laboratoří znám. Klidně pošlou nic neříkající posudek, kde uvedou, že nenalezli nic, co by objasňovalo příčinu smrti. A pak budou klepny sekat jazykem ještě zběsileji než předtím!“

Hercule Poirot chvíli mlčel a pak se zeptal: „Kdo je podle vašeho názoru v tomhle městečku nejčilejší klepna?“

Dívka přemýšlela.

Nakonec řekla: „Myslím, že největší zmije je stará slečna Leatheranová.“

„Vida! Mohla byste mne té dámě představit – pokud možno jakoby náhodou?“

„To je maličkost. Každé ráno v této době si všechny ty staré čarodějnice obstarávají nákupy. Stačí se projít po hlavní třídě.“

Opravdu to byla maličkost, jak Jean slibovala. Před poštou se zastavila a oslovila vysokou ženu středního věku s dlouhým nosem a pichlavým pátravým zrakem.

„Dobré jitro, slečno Leatheranová.“

„Dobré jitro, Jean. To je dnes krásný den, že?“

Pátravým zrakem si přeměřila společníka Jean Moncrieffové.

Jean řekla: „Dovolte, abych vám představila pana Poirota, který přijel na pár dnů do našeho městečka.“

Hercule Poirot delikátně oždiboval čajový koláček, na koleně udr-

žoval v rovnováze šálek s čajem a právě se rozhodl svěřit se své hostitelce. Slečna Leatheranová byla tak laskavá a pozvala ho na čaj, pročež považovala za svou povinnost zjistit, co vlastně dělá tento malý exotický cizinec v jejich městě.

Nějakou dobu pohotově čelil jejím výpadům, aby vybičoval její zvědavost. Potom, když usoudil, že situace dozrála, naklonil se k ní.

„Ach, slečno Leatheranová, vidím, že jste na mě příliš bystrá! Uhodla jste mé tajemství. Přijel jsem sem na žádost ministerstva vnitra.“ Ztišil hlas. „Ale prosím vám, abyste si to nechala pro sebe.“

„Samozřejmě – samozřejmě –“ Slečna Leatheranová se rozčilením tetelila, vzrušena až do morku kostí. „Ministerstvo vnitra – snad nejde o chudinku paní Oldfieldovou?“

Poirot několikrát zvolna kývl hlavou.

„No tohle!“ Slečna Leatheranová vložila do to těchto slov celou škálu libých pocitů.

Poirot pokračoval: „Jistě chápete, že je to delikátní záležitost. Mým úkolem je podat zprávu, je-li nebo není-li pádný důvod k exhumaci.“

Slečna Leatheranová zvolala: „Vy chcete tu chudinku vykopat! To je strašné!“

Kdyby byla řekla „to je báječné“ místo „to je strašné“, ladila by její slova lépe s tónem jejího hlasu.

„Co si o tom myslíte vy, slečno Leatheranová?“

„Ovšem, samozřejmě, pane Poirote, nadělala se spousta řečí. Ale já to neposlouchám. Pořád kolují nejrůznější klepy, na které nemůžete vždycky dát. Jedna věc je jistá, doktor Oldfield se od té doby, co se to stalo, chová velice divně, ale jak jsem už mnohokrát řekla, určitě bychom to neměli připisovat jeho špatnému svědomí. Může se tak chovat prostě ze žalu. Ne že by – samozřejmě – on a jeho žena přímo hořeli láskou. *To* vím jistě – z první ruky. To připustila i sestra Harrisonová, která byla s paní Oldfieldovou poslední tři čtyři roky před smrtí. Víte, vždycky jsem cítila, že sestra Harrisonová má určité podezření – ne že by někdy něco takového řekla, ale to se pozná z toho, jak se ten člověk chová, nemám pravdu?“

Poirot mínil posmutněle: „Je toho tak málo, na čem by se dalo stavět.“

„Ano, já vím. Ale samozřejmě, pane Poirote, bude-li tělo exhumováno, tak se to dozvíte.“

„Ano, dozvíme," připustil Poirot.

„Samozřejmě, měli jsme tu už takové případy," řekla slečna Leatheranová a nozdry se jí chvěly příjemným vzrušením. „Na příklad Armstrong a ten druhý člověk – teď si nevzpomenu, jak se jmenoval – a potom Crippen, samozřejmě. Vždycky jsem si kladla otázku, jestli Ethel Le Neveová v tom jela s ním, nebo ne. Samozřejmě, Jean Moncrieffová je velice milá dívka, to určitě. Nechtěla bych tvrdit, že ho přímo naváděla – ale muži dělají kvůli děvčatům hlouposti, nemám pravdu? A pak, samozřejmě, trávili pohromadě příliš mnoho času!"

Poirot nic neříkal. Hleděl na ni s výrazem nevinné zvědavosti, vypočteným na to, aby vyvolal další příval slov. V duchu se bavil tím, že počítal, kolikrát stačila říct ‚samozřejmě'.

„A samozřejmě, posmrtným ohledáním a tím vším by musela vyjít najevo spousta věcí, nemám pravdu? Služebnictvo a tak – Služky toho vždycky hodně vědí, že? A samozřejmě jim nemůžete zakázat, aby roznášely řeči. Beatrici, která sloužila u Oldfieldů, propustili téměř okamžitě po pohřbu, což mi vždycky připadalo divné, když si vezmete, jak se dnes služky těžko shánějí. Vypadá to, jako by se doktor Oldfield bál, že možná něco ví."

„Rozhodně se zdá, že je dost podkladů k vyšetřování," prohlásil slavnostně Poirot.

Slečna Leatheranová dala lehkým zachvěním průchod své nevoli.

„Člověka při takovém pomyšlení přímo zamrazí," řekla. „Naše milé pokojné městečko bude vláčeno tiskem – takový skandál!"

„Děsí vás to?" zeptal se Poirot.

„Trochu ano. To víte, jsem staromódní."

„A přitom, jak říkáte, jsou to možná pouhé klepy."

„To bych s čistým svědomím tvrdit nemohla. Jsem přesvědčená, že se neříká nadarmo ‚není kouře bez ohně'."

„Já si myslím přesně totéž," řekl Poirot.

Zvedl se.

„Mohu se spolehnout na vaši diskrétnost, *mademoiselle*?"

„Ale samozřejmě! Nikomu ani slovo!"

Poirot se usmál a rozloučil se.

U dveří řekl služtičce, která mu podávala plášť a klobouk: „Přijel jsem vyšetřovat okolnosti smrti paní Oldfieldové, ale budu povděčný, necháte-li si to pouze pro sebe."

Gladys, služebná slečny Leatheranové, málem spadla do stojanu na deštníky.

Řekla rozčileně: „Ach pane, tak ji přece jen oddělal doktor?“

„Vy si to už nějakou dobu myslíte, že?“

„Já jsem to neřekla. To Beatrice. Byla u nich, když paní Oldfieldová zemřela.“

„A ona si myslela, že šlo –“ Poirot záměrně zvolil ta melodramatická slova – „o ‚nečistou hru‘?“

Gladys vzrušeně kývala.

„Ano, myslela si to. A řekla, že si to myslela i sestra, která u nich pracovala, sestra Harrisonová. Ona měla paní Oldfieldovou ráda a bylo jí líto, že paní umřela. A Beatrice říká, že sestra Harrisonová musí něco vědět, protože se hned potom postavila proti doktorovi, a to by přece neudělala, kdyby bylo všechno v pořádku, že?“

„Kde je teď sestra Harrisonová?“

„Pečuje o starou slečnu Bristowovou – tamhle na kraji města. Nemůžete ten dům přehlédnout. Mají tam krytý vchod na sloupech.“

Netrvalo dlouho a Hercule Poirot seděl proti ženě, která určitě věděla o okolnostech, které zavdaly příčinu k pomluvám, mnohem více než kdokoli jiný.

Slečna Harrisonová byla pořád ještě hezká žena před čtyřicítkou. Měla klidnou čistou tvář madony a velké chápající tmavé oči. Trpělivě a pozorně mu naslouchala. Pak řekla beze spěchu: „Ano, vím, že se povídá ledacos nepěkného. Udělala jsem, co bylo v mých silách, abych to zarazila, ale je to beznadějné. Lidi milují. aféry.“

Poirot řekl: „Ale ty řeči nevznikly z ničeho nic.“

Všiml si, že na něho pohlédla s ještě větší úzkostí. Ale pak pouze rozpačitě zavrtěla hlavou.

„Možná že doktor Oldfield se svou ženou dobře nevycházel“ – nabídl jí Poirot – „a z toho povstaly ty řeči?“

Sestra Harrisonová rázně zavrtěla hlavou.

„Ach ne, doktor Oldfield byl ke své ženě vždycky neobyčejně laskavý a měl s ní trpělivost.“

„Měl ji opravdu rád?“

Zaváhala.

„Ne – to bych neřekla. Paní Oldfieldové nebylo snadné vyhovět,

neustále se dožadovala péče a pozornosti, a nebyla vždy v právu.“

„Mám tomu rozumět tak, že svou chorobu zveličovala?“

Ošetřovatelka přisvědčila.

„Ano. Její špatné zdraví bylo do velké míry dílem její fantazie.“

„Ale přece jen – zemřela,“ konstatoval Poirot vážně.

„Ach, já vím – já vím.“

Minutku dvě ji pozoroval; trpěla rozpaky a viditelně byla nejistá. Pak řekl: „Myslím – jsem o tom přesvědčený –, že víte, z čeho ty řeči povstaly.“

Sestra Harrisonová zčervenala.

Pak řekla: „Možná je to jenom moje domněnka. Myslím, že ty řeči začala roznášet Beatrice, ta služebná, a myslím, že vím, odkud to vzala.“

„Ano?“

Sestra Harrisonová spustila poněkud nesouvisle: „Víte, náhodou jsem něco zaslechla – útržek rozhovoru mezi doktorem Oldfieldem a slečnou Moncrieffovou – a nic bych za to nedala, že to Beatrice slyšela také. I když nepředpokládám, že by to někdy přiznala.“

„O čem mluvili?“

Sestra Harrisonová se na okamžik odmlčela, jako by prověřovala přesnost své vzpomínky.

„Bylo to asi tři týdny před posledním záchvatem, který zabil paní Oldfieldovou. Byli spolu v jídelně. Šla jsem po schodech dolů, když vtom jsem slyšela, jak Jean Moncrieffová říká: ‚Jak dlouho to ještě bude trvat? Nemohu snést to dlouhé čekání.‘ A doktor jí odpověděl: ‚Teď už to nebude dlouho trvat, miláčku, přísahám.‘ A ona zase nato: ‚Nesnáším to čekání. Opravdu myslíš, že všechno dobře dopadne?‘ A on řekl: ‚Samozřejmě. Všechno dobře dopadne. Ode dneška za rok budeme svoji.‘ “

Odmlčela se.

„Tehdy jsem začala tušit, pane Poirote, že mezi doktorem Oldfieldem a slečnou Moncrieffovou něco je. Samozřejmě jsem věděla, že ji obdivuje a že jsou dobří přátelé, ale nic víc. Raději jsem se vrátila – byl to pro mě skutečný otřes –, ale všimla jsem si, že dveře do kuchyně jsou otevřené, a od té doby si myslím, že Beatrice zřejmě poslouchala. Jistě sám nahlédnete, že to, co říkali, si lze vyložit dvojím způsobem. Mohlo to znamenat prostě to, že doktor ví o těžké nemoci

své ženy a o tom, že už nebude dlouho naživu – já sama nepochybuji, že to myslel právě takto –, ale někdo jako je Beatrice si to mohl vyložit jinak – jako že doktor a Jean Moncrieffová – jak bych to řekla – se chystají paní Oldfieldovou sprovodit ze světa.“

„Ale vy *sama* si to nemyslíte?“

„Ne – ne, samozřejmě že ne.“

Poirot na ni pátravě pohlédl.

„Sestro Harrisonová,“ zeptal se, „víte ještě něco? Něco, co jste mi neřekla?“

Zrudla a řekla prudce: „Ne. Ne. Opravdu ne. Co bych mohla vědět?“

„Nevím. Ale myslel jsem, že možná – ještě něco víte?“

Zavrtěla hlavou. Do tváře se jí opět vloudil ten utrápený výraz.

Hercule Poirot řekl: „Není vyloučeno, že ministerstvo vnitra nařídí exhumaci těla paní Oldfieldové.“

„Ach ne!“ Sestra Harrisonová se zhrozila. „To je strašné!“

„Myslíte, že by to bylo zbytečné?“

„Myslím, že by to bylo strašné! Myslím na skandál, který by to vyvolalo. A bylo by to hrozné – hrůzostrašné – pro chudáka doktora Oldfielda.“

„Nezdá se vám, že jemu by to ve skutečnosti spíše pomohlo?“

„Jak to myslíte?“

„Je-li nevinen,“ opáčil Poirot, „pak by byla jeho nevina prokázána.“

Zmlkl. Pozoroval, jak se v mysli sestry Harrisonové tato myšlenka ujímá. Sledoval, jak překvapeně vraští čelo a jak se náhle její tvář rozjasňuje.

Zhluboka se nadechla a pohlédla na něho.

„To mě nenapadlo,“ řekla prostě. „Samozřejmě, právě to je třeba udělat.“

Nad jejich hlavami začal někdo bušit do podlahy. Sestra Harrisonová vyskočila.

„To je moje stará dáma, slečna Bristowová. Už se probrala z odpoledního spánku. Musím běžet a pobýt u ní, než jí přinesou čaj. Pak půjdeme na procházku. Ano, pane Poirote, myslím, že máte úplnou pravdu. Pitva celou tu záležitost vyřeší jednou provždy. Udělá přítrž řečem a všemu tomu pomlouvání chudáka doktora Oldfielda.“

Podala mu ruku a vyběhla z pokoje.

Hercule Poirot šel na poštu a zavolal do Londýna.

Hlas na druhém konci drátu zněl nedůtklivě.

„Musíte do všeho strkat nos, milý Poirote? Víte jistě, že je to případ pro nás? Sám víte, co takové maloměstské klepy obnášejí – většinou vůbec nic."

„Tohle je zvláštní případ," ujišťoval Hercule Poirot.

„No dobrá – když to říkáte vy. Máte takový únavný zvyk mít vždycky pravdu. Ale je vám jasné, že bude-li to veliká bublina, tak nás to nenadchne."

Hercule Poirot se mlčky usmál.

„Ne, nadšený budu já," zamumlal.

„Co jste říkal? Nerozuměl jsem."

„Nic. Vůbec nic."

Zavěsil.

Vyšel z telefonní kabiny a naklonil se přes pult. Nasadil podmanivý tón: „Nemohla byste mi náhodou říci, madam, kde bych teď našel služebnou, která dříve pracovala u doktora Oldfielda – jmenovala se, myslím, Beatrice."

„Beatrice Kingová? Od té doby vystřídala dvě místa. Teď je u paní Marleyové v tom domě nad bankou."

Poirot jí poděkoval, koupil si dvě pohlednice, aršík známek a pěkný kousek místní keramiky. Než si vybral, podařilo se mu zavést řeč na smrt paní Oldfieldové. Hned si všiml, že na tváři paní poštmistrové se mihl zvláštní tajnůstkářský výraz. Řekla: „Velice náhlá smrt, že? Jak jste asi slyšel, vyrojila se spousta řečí."

Neušel mu záblesk zvědavosti v očích, když se zeptala: „Asi chcete mluvit s Beatricí Kingovou kvůli tomu? Všem nám bylo divné, jak ji odtamtud tak najednou vystrnadili. Někdo si zřejmě myslel, že děvče něco ví – a možná že opravdu ví. Utrousila několik dosti průhledných narážek."

Beatrice Kingová byla nevysoká dívka s nosními mandlemi, a zdálo se, že je pěkně vykutálená. Na první pohled připadala Poirotovi tupá a hloupá, ale oči měla inteligentnější, než by byl podle jejího chování očekával. Nicméně se zdálo, že z Beatrice Kingové nic nevytáhne.

Opakovala: „O ničem nic nevím… K tomu, co se tam stalo, nemám

co říct. Nevím, co myslíte tím, že jsem vyslechla rozhovor mezi doktorem a slečnou Moncrieffovou. Nepatřím k lidem; kteří poslouchají za dveřmi, a nemáte právo něco takového říkat. Nic nevím.“

Poirot jí tedy položil otázku: „Slyšela jste někdy o otravě arzenikem?“

Na zakaboněné tváři se objevil záblesk skrývaného zájmu.

Řekla: „Tak to bylo tedy v té lahvičce?“

„V jaké lahvičce?“

Beatrice vysvětlovala: „V jedné té lahvičce s léky, které slečna Moncrieffová nosila pro naši paní. Viděla jsem, že je z toho sestra celá pryč. Nejdřív to ochutnala, pak přičichla a nakonec to nalila do výlevky a do lahvičky dala obyčejnou vodu z vodovodu. Ten lék byl totiž čirý jako voda. A jednou, když slečna Moncrieffová přinesla paní nahoru konvici s čajem, sestra ji zase odnesla dolů a udělala čerstvý čaj řekla, že tamten nebyl spařený vařící vodou – ale houby s octem! Tehdy jsem si myslela, že dělá z komára velblouda, jak to sestry někdy mají ve zvyku – ale teď nevím – možná na tom něco bylo.“

Poirot pokýval hlavou.

„Měla jste slečnu Moncrieffovou ráda, Beatrice?“ zeptal se.

„Mně byla fuk… trochu namyšlená. Samozřejmě jsem věděla, že je do doktora celá pryč. Stačilo, když se člověk podíval, jak po něm kouká.“

Poirot opět pokýval hlavou.

Potom se vrátil do hostince a dal tam Georgovi určité pokyny.

Doktor Alan Garcia, analytik v laboratoři na ministerstvu vnitra, si mnul ruce a mrkl na Hercula Poirota. Řekl: „To se vám hodí, pane Poirote, viďte? Muž, který má vždycky pravdu.“

„Jste příliš laskavý,“ opáčil Hercule Poirot.

„Co vás na to přivedlo? Klepy?“

„Jak se říká: ‚Vstupte, pomluvy, jazyky malované‘.“

Příštího dne jel Poirot opět vlakem do Market Louhgborough.

V Market Loughborough to bzučelo jako v úlu. Od exhumace tento tichý bzukot neustával, ale teď, když se vyneslo, co je v pitevním nálezu, stoupalo vzrušení jako horečka.

Poirot byl v hostinci asi půl hodiny, právě dojedl vydatný oběd – nákyp z masa a ledvinek – a spláchl jej pivem, když mu vyřídili, že na

něho čeká nějaká dáma.

Byla to sestra Harrisonová. Tvář měla bílou a ztrhanou. Vyšla Poirotovi vstříc.

„Je to pravda? Vážně je to pravda, pane Poirote?“

Vlídně ji přiměl, aby usedla.

„Ano. Bylo nalezeno více arzeniku, než bylo zapotřebí k jejímu zabití.“

Sestra Harrisonová zvolala: „Nikdy mě nenapadlo – nikdy mi ani na okamžik nepřišlo do hlavy, že by –“ a propukla v pláč.

Poirot řekl vlídně: „Víte, že pravda musela vyjít najevo.“

Vzlykala. „Pověsí ho?“

Poirot řekl: „Ještě bude třeba snést mnoho důkazů. Příležitost – přístup k jedům – způsob, jak byl jed pacientce podáván.“

„Ale co když s tím neměl nic, ale vůbec nic společného, pane Poirote?“

„V tom případě,“ pokrčil rameny Poirot, „bude zproštěn viny.“

Sestra Harrisonová řekla zvolna: „Ještě je tu něco – něco, co jsem vám, bohužel, měla říci už dříve; ale tehdy jsem si nemyslela, že by na tom mohlo něco být. Bylo to jenom takové divné.“

„Věděl jsem, že jste mi neřekla všechno. Raději mi to řekněte hned.“

„Moc toho není. Prostě jednoho dne, když jsem šla pro něco dolů do ordinace, dělala Jean Moncrieffová cosi dosti zvláštního.“

„Ano?“

„Zní to tak hloupě. Vlastně si jen dávala pudr do pudřenky – takové růžové, smaltované –“

„A dál?“

„Jenomže on to nebyl pudr – chci říci, nebyl to normální pudr, jakým se pudrujeme. Odsýpala něco z jedné z těch lahví, které jsou uložené ve skříňce na jedy. Když mě uviděla, trhla sebou, pudřenku zaklapla, hodila ji do kabelky a láhev rychle vrátila do skříňky, abych neviděla, co v ní je. Pravděpodobně na tom vůbec nic není – ale teď; když vím, že paní Oldfieldová byla skutečně otrávena –“ Odmlčela se.

Poirot řekl: „Omluvíte mě na chvilku?“

Vyšel ven a zavolal seržantu Greyovi z berkshireské policejní stanice.

Po svém návratu se Hercule Poirot opět posadil proti sestře Harriso-

nové a oba setrvali v mlčení.

Poirot v duchu opět uviděl tvář rusovlasé dívky a opět slyšel její jasný, pevný hlas, jak říká: „Já nesouhlasím.“ Jean Moncrieffová si pitvu nepřála. Důvod, který uvedla, byl dosti hodnověrný, ale to na věci nic nemění. Schopné děvče, obratné, energické. A zamilované do muže, který je připoután k choré a neustále si stěžující ženě. A tato žena mohla žít ještě dlouho, vždyť podle sestry Harrisonové jí téměř nic nechybělo.

Hercule Poirot si povzdechl.

Sestra Harrisonová se ho zeptala: „Na co myslíte?“

„Je mi ho líto…“

Sestra Harrisonová řekla: „Neuvěřím ani na chvíli, že by on o tom něco věděl.“

Poirot souhlasil: „Také jsem přesvědčen, že o tom nevěděl.“

Otevřely se dveře a do místnosti vstoupil seržant Grey. V ruce držel cosi zabaleného v hedvábném kapesníku. Rozbalil to a opatrně položil na stůl. Byla to růžová smaltovaná pudřenka.

„To je ona,“ řekla sestra Harrisonová.

Grey oznámil: „Našel jsem ji v jedné zásuvce v prádelníku slečny Moncrieffové. Byla v pouzdru na kapesníky, zastrčená až úplně vzadu. Jak vidím, nejsou na ní žádné otisky prstů, ale přesto si dám pozor.“

Rukou obalenou kapesníkem stiskl pero. Pudřenka se otevřela.

Grey řekl: „Tohle není obyčejný pudr.“

Nabral trochu prstem a špičkou jazyka opatrně ochutnal.

„Bez výrazné chuti.“

Poirot poznamenal: „Bílý arzenik nemá žádnou chuť.“

Grey řekl: „Hned to dáme analyzovat.“ Podíval se po slečně Harrisonové. „Můžete přísahat, že je to pudřenka, kterou jste viděla?“

„Ano. Tím jsem si jistá. Toto je pudřenka, kterou jsem viděla u slečny Moncrieffové v ordinaci asi týden před smrtí paní Oldfieldové.“

Seržant Grey si povzdechl. Pohlédl na Poirota, ten přikývl a zazvonil.

„Pošlete sem mého sluhu, prosím.“

George, dokonalý sluha, diskrétní a nevtíravý, vešel dovnitř a tázavě pohlédl na svého pána.

Hercule Poirot řekl: „Sestro Harrisonová, identifikovala jste tuto pudřenku jako předmět, který jste viděla u slečny Moncrieffové před více než rokem. *Moc by vás překvapilo, kdybyste se dozvěděla, že právě tato pudřenka byla v obchodním domě Woolworth prodána teprve před několika týdny, a že tento model a tato barva se vyrábějí teprve tři měsíce?*“

Sestra Harrisonová zalapala po dechu. Zírala na Poirota, tmavé oči navrch hlavy.

Poirot řekl: „Viděl jste tuto pudřenku už někdy dříve, George?“

George předstoupil.

„Ano, pane. Pozoroval jsem tuto ženu, sestru Harrisonovou, když ji v pátek osmnáctého kupovala u Woolwortha. Podle vašich pokynů jsem tuto dámu sledoval všude, kam šla. Zmíněného dne jela autobusem do Darningtonu a koupila pudřenku. Odnesla ji domů. Téhož dne později se vydala do domu, kde bydlí slečna Moncrieffová. Podle vašich pokynů jsem byl už uvnitř. Viděl jsem, jak vešla do ložnice slečny Moncrieffové a schovala pudřenku do zásuvky prádelníku. Díky štěrbině ve dveřích jsem měl dobrý výhled. Pak z domu odešla, přesvědčena, že ji nikdo neviděl. Rád bych dodal, že domovní dveře se tu nezamykají, a kromě toho se už šeřilo.“

Poirot se obrátil na sestru Harrisonovou a řekl jí tvrdě a neúprosně: „Můžete to vysvětlit, sestro Harrisonová? Myslím, že ne. Když jste odnášela pudřenku od Woolwortha, žádný arzenik v ní nebyl, ale byl v ní, když jste ji odnášela z domu slečny Bristowové.“ Pak dodal o něco mírněji: „Bylo nerozumné mít doma takovou zásobu arzenu.“

Sestra Harrisonová ukryla tvář do dlaní.

Bezvýrazným, slabým hlasem zamumlala: „Je to pravda – všechno je to pravda. Já jsem ji zabila. A to všechno pro nic – pro nic. Byla jsem šílená.“

Jean Moncrieffová řekla: „Musím vás požádat o prominutí, pane Poirote. Zlobila jsem se na vás, tolik jsem se zlobila. Připadalo mi, že jste všechno jenom zhoršoval.“

Poirot se na ni usmál. „Na začátku to tak opravdu bylo. Jako v té staré legendě o lernské hydře. Pokaždé, když jí usekli hlavu, narostly místo ní dvě. A stejně tak v našem případě – na začátku se pověsti šířily a množily se. Jenomže mým úkolem, stejně tak jako úkolem

mého jmenovce Herkula, bylo dostat tu první, původní hlavu. Kdo začal šířit ty řeči? Netrvalo dlouho a zjistil jsem, že jejich původcem byla sestra Harrisonová. Navštívil jsem ji. Zdálo se, že je to velice příjemná žena, inteligentní a chápavá. Ale vzápětí udělala hrubou chybu – zopakovala mi rozhovor, k němuž údajně došlo mezi vámi a doktorem a který prý vyslechla; a to byla osudná chyba. Z psychologického hlediska byl tento rozhovor naprosto nepravděpodobný. Na to, abyste plánovali vraždu paní Oldfieldové a vedli takový hovor v místnosti s otevřenými dveřmi, jste oba příliš inteligentní a myslící lidé. Uvědomili byste si, že vás může na schodišti nebo v kuchyni někdo vyslechnout. Navíc slova, která vám připisovala, neodpovídala vaší povaze. Byla to slova mnohem starší ženy zcela jiného typu. Byla to slova, jaká by ve svých představách volila za podobných okolností sestra Harrisonová sama.

Až do té doby jsem považoval celou záležitost za dosti jednoduchou. Uvědomoval jsem si, že sestra Harrisonová je poměrně mladá a stále ještě pohledná žena. Téměř po tři roky žila v blízkosti doktora Oldfielda, viděla, že ji má rád a je jí vděčný za takt a za pochopení. Nabyla dojmu, že kdyby paní Oldfieldová zemřela, doktor by se patrně oženil s ní. A namísto toho se po smrti paní Oldfieldové dozvídá, že doktor miluje vás. Hnaná hněvem a žárlivostí, začíná okamžitě šířit pomluvy, že doktor Oldfield svou ženu otrávil.

Jak jsem řekl, takhle jsem to viděl na začátku. Byl to případ žárlivé ženy a lživých pomluv. Ale v myšlenkách se mi pořád vracela ta stará otřepaná fráze ‚není kouře bez ohně'. Kladl jsem si otázku, jestli sestra Harrisonová opravdu jen šířila pomluvy, nebo zašla dál. Ledacos z toho, co řekla, znělo divně. Řekla mi, že nemoc paní Oldfieldové byla převážně dílem její fantazie, že ve skutečnosti bolestmi příliš netrpěla. Ale doktor sám nepochyboval o utrpení své ženy. Její smrt ho nepřekvapila. Krátce před její smrtí povolal jiného lékaře a ten rovněž zjistil, že její stav je vážný. Udělal jsem pokus – zmínil jsem se o možnosti exhumace. Zpočátku to sestru Harrisonovou vyděsilo k smrti. Pak ji náhle přemohla žárlivost a nenávist. Až najdou arzenik, na ni žádné podezření nepadne. Odnese to doktor a Jean Moncrieffová.

Zbývala jediná naděje – že sestra Harrisonová zajde příliš daleko. Byl jsem přesvědčen, že kdyby hrozilo, že se z toho Jean Moncrieffová vyvleče, zapojí sestra Harrisonová všechny mozkové závity, aby

ji do vraždy namočila. Dal jsem pokyny svému věrnému Georgeovi; je dokonale nenápadý a ona ho neznala, takže ji mohl všude sledovat. A tak nakonec všechno dobře dopadlo.“

Jean Moncrieffová řekla: „Jste skvělý.“

Do hovoru zasáhl doktor Oldfield: „Ano, opravdu. Nikdy vám nemohu být dost vděčný. Jak je možné, že jsem byl tak slepý – a takový hlupák?“

Poirot se zvědavě zeptal: „Vy jste byla také slepá, *mademoiselle?“*

Jean Moncrieffová řekla zvolna: „Dělala jsem si velké starosti. Víte, arzenik ve skříňce s léky nesouhlasil s –“

Oldfield zvolal: „Jean, snad sis nemyslela –“

„Ne, ne, na tebe jsem nemyslela. Myslela jsem si, že se k němu nějak dostala paní Oldfieldová a užívá ho, aby jí bylo špatně a všichni ji litovali, a že omylem vzala větší dávku. Bála jsem se však, že kdyby se při pitvě arzenik našel, nikdo by na mou teorii nedal a všichni by skočili na to, že jsi to udělal ty. Proto jsem se nikdy o chybějícím arzenu nezmínila. Dokonce jsem zfalšovala zápisy o použitých jedech! Ale sestra Harrisonová byla posledním člověkem, kterého by mě napadlo podezírat.“

Oldfield řekl: „Mě by to taky nenapadlo. Byla to taková laskavá ženská bytost. Hotová madona.“

Poirot řekl smutně: „Ano, byla by z ní patrně dobrá žena a matka. Ale její cit byl silnější než ona.“ Povzdechl si a znovu si pod vousy zabručel: „Je mi jí líto.“

Pak se usmál na šťastně vyhlížejícího muže středních let a děvče s dychtivou tváří, kteří seděli proti němu. A řekl si v duchu:

Tito dva vyšli ze stínu do slunce… a já jsem splnil druhý herkulovský úkol.

4/ LAŇ Z ARKÁDIE

Hercule Poirot podupával nohama, aby si je zahřál. Dýchal si na prsty. Sněhové vločky tály a kapaly z konečků jeho kníru.

Ozvalo se klepání na dveře a v nich se objevila pokojská. Bylo to těžkopádné podsadité venkovské děvče a na Hercula Poirota hledělo se značnou dávkou zvědavosti. Možná že nikoho, kdo by se mu podobal, ještě v životě nevidělo.

„Zvonil jste?“ zeptala se.

„Ano. Buďte tak hodná a rozdělejte oheň.“

Vyšla z pokoje a hned se vrátila s papírem a třískami. Klekla si před velký viktoriánský krb a začala zatápět.

Hercule Poirot dál podupával, mával rukama a dýchal si na prsty.

Zlobil se. Jeho auto – drahé Messarro Gratz – se nezachovalo jako dokonalý stroj, jak to od něj očekával. Jeho řidiči, mladému muži, který si nemohl stěžovat na nízkou mzdu, se je nepodařilo opravit. Auto se rozhodlo definitivně vypovědět poslušnost na okresní silničce ve vzdálenosti půldruhé míle od čehokoliv, a k tomu ještě začalo chumelit. Hercule Poirot, který měl na nohou jako obvykle elegantní lakýrky, byl nucen ujít této půldruhé míle do vesnice Hartly Dene pěšky. Vesnice ležela na břehu řeky, a ačkoli bylo patrno, že tam v létě panuje čilý ruch, teď v zimě byla jako po vymření. ‚Černá labuť‘ dala dokonce najevo jistou nelibost nad příchodem hosta. Majitel hostince Poirotovi velice výmluvně vysvětloval, že v místních garážích si lze najmout vůz, v němž by pán mohl pokračovat v jízdě.

Hercule Poirot návrh zamítl. Cítil se dotčen ve své románské šetrnosti. Najmout si auto? Ale on přece auto má – velké a drahé auto. A má v úmyslu vrátit se do města právě tímto autem a žádným jiným. V každém případě, i kdyby je bylo možno rychle opravit, nevydá se na cestu v této chumelenici a počká do rána. Hostinský mu s povzdechem ukázal pokoj, poslal služebnou, aby tam zatopila, a šel za manželkou, aby rozřešili stravovací problém.

O hodinu později s nohama nataženýma k povzbudivě praskajícímu ohni Hercule Poirot shovívavě posuzoval večeři, kterou právě dojedl. Pravdou je, že biftek byl tvrdý a samá šlacha, kapustičky přerostlé, bezbarvé a vodnaté, a brambory jako broky. O následujícím pečeném jablku s krémem se také nedalo říci mnoho dobrého. Sýr byl tvrdý a sušenky k němu příliš měkké. Přesto však, pomyslel si Hercule Poirot, když milostivě pozoroval třepetající se plameny a upíjel z šálku teku-

tého bahna, s trochou nadsázky zvaného káva, bylo lépe být sytý než hladový, a po brouzdání sněhem v lakýrkách bylo posezení u krbu hotovým rájem.

Pak se ozvalo klepání a vešla pokojská.

„Je tu muž z garáží, pane, a rád by s vámi mluvil."

Hercule Poirot odpověděl přívětivě: „Tak ho pošlete nahoru."

Děvče se zahihňalo a odešlo. Poirot si dobrodušně pomyslel, že až o něm bude vyprávět svým kamarádkám, budou mít na několik dalších zimních večerů o zábavu postaráno.

Pak někdo opět zaklepal – úplně jinak – a Poirot zvolal: „Vstupte!"

Zálibně pohlédl na mladého muže, který vešel a rozpačitě zůstal stát, žmoulaje čepici v ruce.

Tohle je, řekl si Poirot v duchu, jeden z nejhezčích exemplářů lidského pokolení, jaký jsem kdy viděl. Prostý mládenec s tělem řeckého boha.

Mladík řekl tichým zastřeným hlasem: „Tak to auto jsme sem dopravili, pane. A už víme, co mu je. Je to práce asi tak na hodinu."

Poirot se zeptal: „Co je to za poruchu?"

Mládenec se horlivě pustil do technických detailů. Poirot vlídně pokyvoval hlavou, ale neposlouchal ho. Dokonalá stavba těla byla vždycky předmětem jeho velkého obdivu. Napadlo ho, že obrýlených krys jsou všude spousty. V duchu se utvrdil ve svém pocitu: *Ano, řecký bůh – mladý pastýř z Arkádie.*

Mladík náhle přerušil výklad. V té chvíli Hercule Poirot na okamžik svraštil čelo. Jeho první reakce byla estetická, druhá duchovní. Pohlédl na něho přivřenýma očima a řekl: „Rozumím. Ano, rozumím." Maličko se odmlčel a dodal: „Můj řidič mi to všechno, co říkáte, už pověděl."

Viděl, že se mladík začervenal a dál nervózně žmoulá čepici.

Pak zajíkavě řekl: „Ano, ehm, ano, pane. Já vím."

Hercule Poirot plynule pokračoval: „Ale vy jste si řekl, že za mnou půjdete a řeknete mi to sám, že?"

„Ehm, ano, pane. Myslel jsem, že to bude lepší."

„Jste velice svědomitý," řekl Hercule Poirot, „děkuji vám."

Poslední slova byla lehkým, ale nepochybným náznakem, že ho propouští. Přesto však neočekával, že mladík odejde, a v tom se nemýlil. Stál tam dál.

Stále ještě křečovitě svíral tvídovou čepici a řekl ještě tišeji, ještě rozpačitěji: „Ehm – promiňte, pane – ale je pravda, že vy jste ten pan detektiv – že jste pan *Herkules Puaro?*“ dal si práci s výslovností detektivova jména.

Poirot přisvědčil.

Po mladíkově tváři se opět rozlil ruměnec.

„Četl jsem o vás v novinách,“ dodal.

„Ano?“

Chlapec byl už rudý až po kořínky vlasů. V očích měl úzkost – úzkost a naléhavou prosbu. Hercule Poirot mu podal pomocnou ruku. Řekl mu vlídně: „Ano? Tak na co se mě chcete zeptat?“ Slova se teď valila o překot.

„Bojím se, abyste si nemyslel, že jsem drzý, pane. Ale když už vás sem náhoda přivedla, nemohu si takovou příležitost nechat ujít. Četl jsem o vás a o tom, jak jste kolikrát vyzrál na záhady – a pak jsem si řekl, že se vás každopádně můžu zeptat. Za zeptání nic nedám, že?“

Hercule Poirot pokýval hlavou. „Potřebujete mou pomoc?“

Mladík přisvědčil. Rozpačitě pokračoval zastřeným hlasem: „Jde o jednu mladou ženu. Kdybyste – kdybyste mi ji mohl najít.“

„Najít? Znamená to, že zmizela?“

„Správně, pane.“

Hercule Poirot se napřímil.

Řekl přísně: „Možná že bych vám mohl pomoci, ano. Ale správnější bude, když se obrátíte na policii. Tohle je jejich práce a mají k dispozici podstatně víc prostředků než já.“

Chlapec přešlápl a bylo jasné, že tone v rozpacích.

„To nemohu udělat, pane. To není takový případ. Je to, abych tak řekl, moc divné.“

Hercule Poirot na něho pohlédl a pak ukázal na židli.

„*Eh bien,* tak si sedněte. Jak se jmenujete?“

„Williamson, pane. Ted Williamson.“

„Sedněte si, Tede. A povězte mi, o co jde.“

„Děkuji vám, pane,“ přitáhl si židli a opatrně si sedl na samý krajíček. V očích měl pořád ještě ten prosebný psí pohled.

Hercule Poirot ho vlídně vybídl: „Tak spusťte.“

Ted Williamson se zhluboka nadechl.

„Tak tedy, pane, bylo to takhle. Viděl jsem ji všeho všudy jednou. A

nevím ani, jak se pořádně jmenuje, ani nic dalšího. Ale stejně je to divné, celá ta věc, jako že se můj dopis vrátil a vůbec…“

„Začněte od začátku,“ doporučil mu Hercule Poirot. „Nepospíchejte. Prostě vyprávějte, jak to všechno bylo.“

„Ano, pane. Možná že znáte Grasslawn, pane, ten velký dům u řeky za mostem?“

„Neznám tu vůbec nic.“

„Patří totiž siru Georgeovi Sanderfieldovi. Jezdí sem v létě na víkendy a pořádá tam mejdany – většinou náramně veselá společnost. Herečky a tak podobně. No, a tohle se stalo loni v červnu – přestalo jim hrát rádio, tak pro mě poslali.“

Poirot pokýval hlavou.

„Tak jsem šel. Pán byl i s hosty na řece, kuchařka byla pryč a doma nebyl ani jeho sluha, protože podával hostům na člunu nápoje. V domě bylo jen jedno děvče, byla to komorná jedné z dam, které se sem sjely. Otevřela dveře a ukázala mi, kde je ten přijímač, a byla tam se mnou po celou dobu, co jsem pracoval. A tak jsme se dali do řeči a… Jmenovala se Nita a řekla mi, že je komornou jedné ruské tanečnice, která je tu právě na návštěvě.“

„Jaké byla národnosti? Byla to Angličanka?“

„Ne, pane, myslím, že to byla Francouzka. Měla takový zvláštní přízvuk, ale anglicky hovořila dobře. Byla – byla moc milá a tak jsem se jí potom zeptal, jestli by nemohla se mnou jít večer do kina, ale řekla, že ji její paní bude potřebovat. Ale potom řekla, že by si jako mohla udělat volno brzy odpoledne, protože panstvo se od řeky vrátí až později. Zkrátka a dobře, vzal jsem si bez ptaní odpoledne volno – však mě taky kvůli tomu málem vyhodili – a šli jsme na procházku k řece.“

Odmlčel se; na rtech mu pohrával úsměv, v očích sen.

Poirot řekl mírně: „A byla krásná, že?“

„Bylo to nejnádhernější stvoření, jaké jsem v životě viděl. Vlasy měla zlaté a poletovaly jí po obou stranách jako křídla – a chodila tak lehce, jako by tančila. Já – prostě, v tu ránu jsem se do ní zamiloval, pane. Co bych to nepřiznal!“

Poirot pokýval hlavou.

Mladý muž vyprávěl dál: „Řekla, že její paní sem za dva týdny zase přijede, a tak jsme si umluvili schůzku.“ Odmlčel se. „Ale už nepřišla.

Čekal jsem na ni na dohodnutém místě, ale nebylo po ní vidu ani slechu. Nakonec jsem si dodal odvahy a šel jsem do toho domu a ptal se po ní. Dozvěděl jsem se, že ruská dáma opravdu přijela a její komorná s ní. Poslali pro ni, ale to nebyla vůbec Nita! Snědá holka, měla v sobě něco kočičího, a drzejší stvoření jste v životě neviděl. Jmenovala se Marie. ‚Chtěl jste se mnou mluvit?' povídá a jenom se uculuje. Nemohla nevidět, že jsem byl jako opařený. Ptal jsem se jí, jestli slouží u té ruské dámy, a řekl jsem něco v tom smyslu, že ona není ta, kterou jsem viděl předtím, ale jen se smála a povídá, že ta dřívější komorná byla náhle propuštěna. ‚Propuštěna,' opakoval jsem. ‚Proč?' Jenom pokrčila rameny a rozhodila ruce. ‚Jak bych to mohla vědět? Já u toho nebyla.' Byl jsem úplně vyvedený z míry, pane. V té chvíli jsem nevěděl, co říct. Ale později jsem si dodal odvahy a šel jsem za tou Marií znovu a požádal ji, aby mi opatřila Nitinu adresu. Nepřiznal jsem se, že neznám ani Nitino příjmení. Slíbil jsem jí nějaký dárek, jestli udělá to, oč jsem ji požádal – patřila k tomu typu lidí, co zadarmo nic pro nikoho neudělají. A ona mi ji opravdu sehnala. Byla to adresa do severního Londýna, a já tam Nitě napsal; ale za nějakou dobu mi pošta doručila dopis zpátky, na obálce bylo naškrábané, že *adresát se na uvedené adrese už nenachází.*"

Ted Williamson se odmlčel. Oči, hluboké pokojné modré oči prosebně upíral na Poirota.

„Sám vidíte, pane," řekl, „že tohle není případ pro policii. Ale já ji chci najít a nevím, kudy do toho. Kdybyste – kdybyste mi ji mohl najít…" Zrudl. „Mám – mám něco našetřeno. Mohl bych dát pět liber – nebo dokonce i deset."

Poirot řekl vlídně: „Zatím nechme tu finanční otázku stranou. Nejdříve pouvažujte o tomhle: to děvče, Nita – znala vaše jméno a věděla, kde pracujete?"

„Ach ano, pane."

„Takže se s vámi mohla spojit, kdyby byla chtěla?"

Ted odpovídal zvolna: „Ano, pane."

„Nemyslíte si tedy – že možná –"

Ted Williamson mu skočil do řeči.

„Chcete tím říct, pane, že já se do ní zbláznil, ale ona do mě ne? Svým způsobem je to možná pravda. Ale líbil jsem se jí – určitě jsem se jí líbil, nebyl to jen takový chvilkový rozmar. Přemýšlel jsem, pane,

co v tom mohlo být. Víte, pane, pohybovala se mezi všelijakými lidmi. Mohla se dostat do nějakého maléru, jestli mi rozumíte.“

„Chcete říct, že možná čeká dítě? Vaše dítě?“

„Ne, pane, moje ne,“ začervenal se Ted. „Mezi námi nic nebylo.“

Poirot na něho zamyšleně pohlédl.

Zamumlal: „A chtěl byste ji najít, i kdyby se ukázalo, že je vaše domněnka správná?“

Tedu Williamsovi stoupla krev do hlavy.

„Ano, pane, to je jasné! Bude-li mě chtít, chci se s ní oženit. Bez ohledu na to, do jaké kaše se dostala. Kdybyste se jen pokusil ji pro mne najít, pane!“

Poirot se usmál a řekl si v duchu jen tak pro sebe: *‚Vlasy jako zlatá křídla.‘ Ano, myslím, že je to třetí herkulovský úkol. Jestli si dobře vzpomínám, stalo se to v Arkádii.*

Hercule Poirot pohlédl zamyšleně na papírek, na který mu Ted Williamson pečlivě napsal jméno a adresu.

Slečna Valetta, Upper Renfrew 17., N. 15

Pochyboval, že se na této adrese něco dozví. Ale bylo to jediné vodítko, které mu Ted mohl dát. Upper Renfrew Lane byla fádní, ale slušná ulice. Poirot zaklepal a dveře mu otevřela tlustá žena s kalnýma očima.

„Slečna Valetta?“

„Ta už tady dávno nebydlí.“

Poirot vykročil a položil nohu mezi dveře právě ve chvíli, když je žena chtěla zavřít.

„Mohla byste mi dát její adresu?“

„To teda určitě nemůžu. Žádnou tu nenechala.“

„Kdy se odstěhovala?“

„Někdy loni v létě.“

„Mohla byste mi říci kdy přesně?“

V jeho pravičce cosi jemně zacinkalo, jak na sebe přívětivě narážely dvě půlkoruny.

Žena s kalnýma očima změkla jako pod dotekem kouzelného proutku, náhle byla ztělesněná ochota.

„Já bych vám moc ráda pomohla, pane. Počkejte… v srpnu, ne, to bylo dřív… červenec, ano, muselo to být v červenci. Asi tak ve třetím

červencovém týdnu. Odjížděla nakvap. Myslím, že se vracela do Itálie.“

„Je to tedy Italka?“

„Správně, pane.“

„Jednu dobu byla komornou nějaké ruské tanečnice, že?“

„Správně. U nějaké madam Semuliny nebo jak se jmenovala. Tancovala v divadle Thespian, v tom baletu, co po něm všichni šíleli. Byla to hvězda.“

Poirot se zeptal: „Víte, proč slečna Valetta z toho místa odešla?“

Žena zaváhala a potom řekla: „To vážně nevím.“

„Myslíte, že ji propustila?“

„No – řekla bych, že se tam něco semlelo! Ale nezapomínejte, že slečna Valetta se o tom moc nešířila. Nepatřila k těm, co se svěřují na potkání. Ale bylo jasné, že je dopálená. Měla zatracený temperament, pravý taliánský – z těch jejích černých očí blesky jen sršely a tvářila se, že by nejradši někoho zapíchla. Nechtěla bych se jí připlést pod nohy, když má takovouhle náladu.“

„Tak tedy její dnešní adresu doopravdy neznáte?“

Dvoukoruny povzbudivě zacinkaly.

Odpověď zněla věrohodně: „Škoda že ji neznám. Moc ráda bych vám ji řekla. Ale to víte – odcházela nakvap, tak je to.“

Poirot v duchu zamyšleně opakoval: „*Ano, tak je to.*“

Ambrose Vandel, jehož Poirot přerušil vprostřed nadšeného popisu výpravy, kterou navrhoval pro příští balet, odpovídal celkem ochotně.

„Sanderfield? George Sanderfield? Nepříjemný chlapík. Topí se v penězích, ale je to prý podvodník. Jak se říká na dostizích – ‚černý kůň‘, naprosto nevypočitatelný. Milostné pletky s tanečnicí? Ale ovšem, můj milý – měl pletky s Katrinou. Katrina Samušenková. Určitě jste ji viděl. Ach, můj zlatý – nádhera! Skvělá technika. *Labuť z Tuolety* – to jste musel vidět! Moje výprava! A ten druhý balet od Debussyho, nebo to byl Mannine – laň pronásledovaná v lese, *La Biche au Bois?* Tančila s Michaelem Novginem. Je báječný, že?“

„Takže byla přítelkyní sira Georgea Sanderfielda?“

„Ano. Často s ním jezdila na víkend do jeho domu u řeky. Pořádal tam skvělé mejdany.“

„Byl byste tak laskav, *mon cher*, a představil mě slečně Samušen-

kové?“

„Můj zlatý, ta už tady není. Odjela zčistajasna do Paříže nebo kam. Říká se dokonce, že byla bolševickou špiónkou nebo tak něco – ne že bych tomu věřil – víte přece, jak rádi lidé takové věci vykládají. Katrina vždycky předstírala, že je z bělogvardějské rodiny – otec kníže nebo velkovévoda, jako obyčejně! Zní to tak o moc lépe.“ Vandel se odmlčel a pak se vrátil k tématu, jež ho plně zaměstnávalo, totiž k sobě samému. „Jak jsem vám říkal, chcete-li vystihnout ducha Betsabé, musíte se ponořit do semitských tradic. Já to vyjadřuji tak…“

A spokojeně vykládal dál.

Rozhovor se sirem Georgem, který se Herculovi Poirotovi podařilo sjednat, nezačínal příliš slibně.

Tento ‚černý kůň‘, jak ho nazval Ambrose Vandel, byl celý nesvůj. Sir George byl malý hranatý chlapík s tuhými tmavými vlasy a válečkem tuku na šíji.

Řekl: „Tak co pro vás mohu udělat, pane Poirote? My jsme se dosud neznali, jestli se nemýlím?“

„Dosud ne.“

„Tak o co jde? Přiznávám, že jsem velice zvědavý.“

„To je docela prosté – o pouhou informaci.“

Hostitel se jen stísněně zasmál.

„Chcete od mne nějakou informaci od pramene, co? Nevěděl jsem, že se zajímáte o finančnictví.“

„Nemám na mysli vaše *affaires*. Jde o jistou dámu.“

„Ach, o ženu.“ Sir George Sanderfield se opřel o opěradlo svého křesla. Zřejmě se mu ulevilo. Hlas měl teď příjemnější.

Poirot řekl: „Myslím, že jste se znal se slečnou Katrinou Samušenkovou?“

Sanderfield se zasmál. „Ano. Rozkošné stvoření. Škoda že odjela z Londýna.“

„Proč odjela z Londýna?“

„Milý příteli, nemám ponětí. Možná se pohádala s vedením divadla. Je temperamentní, víte, tak správně rusky náladová. Je mi líto, že vám nemohu pomoci, ale nemám nejmenší tušení, kde se teď nachází. Nejsem s ní ve styku.“

Vstal a tón, jímž tato slova pronesl, dával tušit, že považuje hovor

za skončený.

Poirot však pokračoval: „Ale mně nejde o slečnu Samušenkovou. Chci přijít na stopu její komorné.“

„Komorné?“

Sanderfield na něho jen zazíral.

Poirot se ho zeptal: „Možná že si pamatujete na její komornou?“

Ze Sanderfielda opět čišel strach.

Řekl nerudně: „Dobrý Bože, nikoliv, proč bych měl? Pamatuji si přirozeně, že nějakou měla. A musím říct, že to byla pěkná potvora. Holka, která pořád slídí a do všeho strká nos. Na vašem místě bych tomu, co vykládá, nevěřil ani slovo. Rozená lhářka.“

„Takže se na ni vlastně pamatujete docela dobře?“ zamumlal Poirot.

Sanderfield si pospíšil s odpovědí. „Pouhý dojem, nic víc. Dokonce se ani nepamatuji, jak se jmenovala. Počkejte, jakási Marie nevímjakdál – ne, lituji, v tom vám nemohu pomoci.“

Poirot řekl přátelsky: „Jméno a adresu Marie Hellinové mám už z divadla Thespian. Ale já mluvím, sire George, o komorné, která pracovala u *mademoiselle* Samušenkové před Marií Hellinovou. Jmenovala se Nita Valetta.“

Sanderfield na něho chvíli civěl a pak řekl: „Tak na tu se vůbec nepamatuji. Jediná, na kterou se pamatuji, je Marie. Malá černovláska s nepříjemným kukučem.“

Poirot pokračoval: „Děvče, o němž mluvím, bylo loni v červenci ve vašem domě v Grasslawn.“

Sanderfield namítl mrzutě: „Nemohu vám říct nic jiného, než že se na ni nepamatuji. Myslím, že s sebou tehdy komornou vůbec neměla. Obávám se, že se mýlíte.“

Hercule Poirot zavrtěl hlavou. Neměl dojem, že se mýlí.

Marie Hellinová rychle pohlédla na Poirota inteligentníma očima a stejně rychle je odvrátila. Řekla klidně a zdvořile: „Ale já se na to dobře pamatuji, pane. Madam Samušenková mě přijala do služby poslední týden v červenci. Předchozí komorná odešla velice náhle.“

„Slyšela jste někdy, proč odešla?“

„Nevím nic víc, než že odešla náhle. Snad kvůli nemoci něco takového. Madam mi to neřekla.“

Poirot se jí zeptal: „Vycházela jste se svou paní dobře?“

Děvče pokrčilo rameny.

„Byla velice náladová. Střídavě se smála a plakala. Někdy byla tak skleslá, že ani nemluvila a nejedla. A jindy zase byla bláznivě veselá. Tanečnice jsou už takové. To je temperament.“

„A sir George?“

Děvče ostražitě zvedlo oči. Mihl se v nich podrážděný záblesk.

„Ach, sir George Sanderfield? Chcete o něm něco slyšet? Možná že jste ve skutečnosti přišel kvůli němu? A ona byla jen záminkou, co? Ach, sir George, o tom bych vám mohla vyprávět ledacos zajímavého, mohla bych –“

Poirot ji přerušil. „Není třeba.“

Zůstala na něho hledět s otevřenými ústy. V jejích očích četl hněv a zklamání.

„Vždycky říkám, že vy víte všechno, Alexeji Pavloviči.“

Hercule Poirot mumlal tato slova co nejlichotivěji.

V duchu si říkal, že třetí herkulovský úkol si vyžádal více cest a rozhovorů, než by si byl dokázal představit. Ukázalo se, že tento drobný případ zmizelé komorné je jedním z nejdelších a nejobtížnějších problémů, jaké kdy řešil. Všechny stopy, po nichž se vydal, doslova nevedly nikam.

Tohoto večera ho tento případ přivedl do pařížské restaurace Samovar, jejíž majitel, kníže Alexej Pavlovič, se honosil tím, že ví o všem, co se děje v uměleckém světě.

Samolibě přikyvoval.

„Ano, ano, milý příteli, *já vím*, já vždycky vím. Ptáte se, kam odešla ta malá Samušenková, ta skvělá tanečnice? Ach, ta maličká, to bylo něco,“ řekl a políbil si konečky prstů. „Ten oheň, ten elán! Ta by to byla svého času dotáhla daleko, až na primabalerínu – a najednou konec – odplíží se na konec světa – a brzy… ach! Brzy bude zapomenuta.“

„Tak kde tedy je?“ naléhal Poirot.

„Ve Švýcarsku. Ve Vagray les Alpes. Tam chodí ti, co dostanou suchý kašel a hubnou a hubnou. Zemře, ach ano, zemře! Je to fatalistka. Ta určitě zemře.“

Poirot si odkašlal, aby narušil tu tragickou atmosféru. Potřeboval informace.

„Nepamatujete se náhodou na její komornou? Děvče jménem Nita Valetta?“

„Valetta? Valetta? Vzpomínám, že jsem ji jednou viděl – na nádraží, když jsem vyprovázel Katrinu na cestu do Londýna. Byla to Italka z Pisy, že?“

Hercule Poirot zasténal.

„V tom případě,“ pravil, „se musím vydat do Pisy.“

Hercule Poirot stál na Campo Santo, na pisánském svatém poli, a hleděl na hrob.

Zde tedy končí jeho pátrání, zde u této nehonosné hromádky hlíny. Pod ní odpočívá veselé stvoření, které rozbušilo srdce mladého anglického mechanika, a rozjitřilo jeho fantazii.

Možná že je to nejlepší konec této náhlé, zvláštní romance? Ted bude děvče provždy žít v paměti mladého muže takové, jaké je viděl po těch několik kouzelných hodin v červencovém odpoledni. Jednou provždy jsou vyloučeny střety rozdílných národností, rozdílných úrovní, bolest z rozčarování.

Hercule Poirot smutně potřásl hlavou. V duchu se vrátil k rozhovoru s rodinou Valettových. Matka s širokou tváří venkovanky; počestný, žalem sklíčený otec; snědá sestra s trpkostí vyrytou kolem úst.

„Přišlo to tak náhle, *signore*, přišlo to velice náhle. I když po celá léta mívala občas bolesti. Doktor nám nedal na vybranou, povídal, že jí musí okamžitě vyoperovat slepé střevo. Odvezl ji do nemocnice a tam… si, si, zemřela v narkóze. Vůbec nepřišla k vědomí.“

Matka vzlykala a mumlala: „Bianca byla vždycky taková chytrá. Je strašné, že musela zemřít tak mladá.“

Hercule Poirot v duchu opakoval *zemřela tak mladá.*

Toto je poselství, jež musí předat mladému muži, který ho tak důvěřivě požádal o pomoc.

Není pro vás, příteli. Zemřela mladá.

Jeho pátrání je u konce, ve městě, kde se Šikmá věž rýsuje proti obloze, a v době, kdy rozkvétají první jarní květy, bledé a smetanové, jako příslib nového života a radosti.

Bylo to probouzející se jaro, které v něm vyvolalo tuto touhu vzbouřit se a neochotu smířit se s takovýmto konečným řešením? Nebo to bylo něco jiného? Možná nějaké slovo, věta či jméno, které se mu klube z paměti? Nekončí celý ten případ až příliš jasně, nezapadá to

všechno do sebe až příliš nápadně?

Poirot si povzdechl. Aby v něm nezůstala ani ta nejmenší pochybnost, musí se vydat ještě na jednu cestu. Musí jet do Vagray les Alpes.

Tady je skutečně konec světa, pomyslel si. Ten vysoký sníh, roztroušené horské chaty a pavilony a v každém nehybná lidská bytost, bojující proti zákeřné nemoci.

Konečně se dostal ke Katrině Samušenkové. Když ji viděl, jak tam leží s červenými skvrnami na vpadlých tvářích, s dlouhýma a tenkýma vyhublýma rukama, nataženýma na pokrývce, vynořila se mu v mysli vzpomínka. Nezapamatoval si tehdy její jméno, ale viděl ji tančit a byl unesen a fascinován uměním tak úžasným, až člověk zapomíná, že je to umění.

Vzpomenul si na Michaela Novgina, Lovce, skákajícího a vířícího v nekonečném, fantastickém lese, který se zrodil v hlavě Ambrosa Vandela. A vzpomenul si na ladně prchající Laň, věčně pronásledovanou, věčně žádoucí – nádherné zlatisté stvoření s růžky na hlavě a jen se míhajícíma bronzovýma nožkama. Vzpomenul si i na to, jak se, postřelená, raněná, nakonec zhroutila a Michael Novgin stanul v úžasu s tělem raněné Laně v náručí.

Katrina Samušenková na něho hleděla s lehkou zvědavostí.

„My se ještě neznáme, viďte?“ zeptala se. „Co si ode mne přejete?“

Hercule Poirot se jí lehce uklonil.

„Především bych vám rád poděkoval za vaše umění, které mi svého času darovalo večer plný krásy.“

Pousmála se.

„Ale přišel jsem i v úřední záležitosti. Už delší dobu hledám jednu vaši komornou – jmenovala se Nita.“

„Nita?“

Zahleděla se na něho velkýma žasnoucíma očima.

Pak řekla: „Co víte o Nitě?“

„Povím vám to.“

Vyprávěl ji o onom večeru, kdy se mu porouchalo auto, a o Tedovi Williamsonovi, jak tam stál v jeho pokoji, žmoulal čepici a zajíkavě se mu svěřoval se svou láskou a se svým trápením. Poslouchala ho velice pozorně.

Když skončil, řekla: „Je to dojemné, opravdu dojemné.“

Hercule Poirot přisvědčil.

„Ano," souhlasil, „je to pohádka z Arkádie, že? Co mi, madam, můžete říci o té dívce?"

Katrina Samušenková si povzdechla.

„Měla jsem komornou, Juanitu. Byla půvabná, ano, veselá a bezstarostná. Přihodilo se jí to, co se často přihází miláčkům bohů. Zemřela mladá."

To byla Poirotova vlastní slova – poslední a neodvolatelná. Teď je slyší znovu – a přesto je neústupný.

Zeptal se: „Je mrtvá?"

„Ano, je mrtvá."

Hercule Poirot se na okamžik odmlčel, pak řekl:

„Je tu ještě něco, čemu vůbec nerozumím. Ptal jsem se na to vaše děvče sira Georgea Sanderfielda a připadal mi trochu vyplašený. Proč to?"

Na tváři tanečnice se objevil výraz lehkého znechucení.

„Protože jste mluvil pouze o mé komorné. Domníval se, že máte na mysli Marii, kterou jsem přijala po odchodu Juanity. Na něco mu přišla a pokoušela se ho vydírat. Byla to protivná holka, zvědavá, pořád slídila po dopisech a zamčených zásuvkách."

Poirot zamumlal: „Tím se to vysvětluje."

Chvíli mlčel, ale pak pokračoval se stejnou naléhavostí: „Juanita se příjmením jmenovala Valetta a zemřela v Pise po operaci slepého střeva. Je to tak?"

Povšiml si jejího zaváhání, téměř nepostřehnutého, ale přece jen zaváhání. Pak tanečnice sklonila hlavu.

„Ano, je to tak."

Poirot řekl přemítavě: „Ale pořád ještě tu něco nehraje. Její příbuzní o ní mluvili jako o Biance."

Katrina pokrčila hubenými ramínky.

„Bianca nebo Juanita, to je přece jedno. Myslím, že se ve skutečnosti jmenovala Bianca, ale považovala jméno Juanita za romantičtější a rozhodla se pro ně."

„Ach, myslíte?" Mlčel, a pak řekl úplně jiným hlasem: „Já pro to mám jiné vysvětlení."

„Jaké?"

Poirot se k ní naklonil a řekl:

„Dívka, kterou viděl Ted Williamson, měla, řečeno jeho slovy, vlasy jako zlatá křídla.“

Naklonil se k ní ještě blíže a prstem se dotkl dvou kučeravých pramenů Katrininých vlasů.

„Zlatá křídla, zlaté parůžky? Záleží na tom, jak se na to člověk dívá, vidí-li vás jako anděla nebo jako ďábla. Vy jste mohla být tím i oním. Anebo jsou to jenom zlaté růžky postřelené laně?“

Katrina zašeptala: „*Postřelené laně…*“ a její hlas byl hlasem člověka, který ztratil naději.

Poirot řekl: „Ten popis Teda Williamsona se mě po celou tu dobu něco natrápil; kohosi mi připomínal, a tím člověkem jste byla vy, lehkonohá laní tanečnice v lese. Mám vám říci, co si myslím, *mademoiselle?* Myslím, že jeden týden jste byla bez komorné, a do Grasslawn jste jela sama, protože Bianca Valetta se vrátila do Itálie a novou komornou jste dosud nepřijala. Cítila jste už počátky nemoci, která vás později přemohla, a tak jste jednoho dne, když se všichni vydali na celodenní výlet po řece, zůstala sama v domě. Někdo zazvonil, šla jste otevřít a uviděla jste – mám vám říci, koho jste uviděla? Uviděla jste mladého muže, prostého jako dítě a krásného jako bůh. A vy jste pro něho vykouzlila dívku – nikoli Juanitu, ale Incognitu. Neznámou, a několik hodin jste se s ním toulala po Arkádii.“

Následovalo dlouhé mlčení. Potom Katrina řekla tichým zastřeným hlasem: „Alespoň v jednom jsem vám nelhala. Zakončila jsem ten příběh podle pravdy: Nita zemře mladá.“

„*Ah, non!*“ zvolal Hercule Poirot jako vyměněný. Udeřil rukou do stolu. Náhle jako by se vrátil na pevnou zemi, byl věcný a praktický.

„To je úplně zbytečné! Nemusíte zemřít. Můžete přece bojovat o život jako každý jiný?“

Smutně, beznadějně zavrtěla hlavou.

„Jaký je tu pro mne život?“

„Nikoli život na jevišti, *bien entendu*. Ale existuje ještě jiný život. Řekněte mi upřímně, *mademoiselle*, byl váš otec doopravdy knížetem nebo velkovévodou, či snad dokonce generálem?“

Rozesmála se a řekla: „Jezdil v Leningradě s náklaďákem.“

„Výborně! Tak proč byste se vy nemohla stát manželkou mechanika v garážích v jednom maloměstě na venkově? A mít děti krásné jako bozi, které budou jednou možná tančit tak, jako jste tančívala vy?“

Katrina zatajila dech.

„Ale celý ten nápad je fantastický!“

„Přesto však,“ řekl Hercule Poirot, spokojen sám se sebou, „věřím, že se stane skutečností!“

5/ ERYMANTHSKÝ KANEC

Protože třetí herkulovský úkol přivedl Hercula Poirota do Švýcarska, rozhodl se, že když už je tady, využije toho a navštíví některá místa, která dosud neznal.

Strávil pár příjemných dní v Chamonix, den dva pobyl v Montreux a pak se vydal do Aldermattu, který mu různí přátelé velice vychválili.

Avšak v Aldermattu se necítil dobře. Město leží na konci údolí, které uzavírají vysoké štíty se sněhovými čepicemi. Třebaže nevěděl proč, měl pocit, že se mu tam špatně dýchá.

Nemohu tady zůstat, řekl si Hercule Poirot v duchu. A právě v té chvíli objevil lanovku. *Rozhodně musím nahoru.*

Zjistil, že lanovka staví nejdříve v Les Avines, pak v Caurouchetu a končí v Rochers Neiges v nadmořské výšce tři tisíce metrů.

Poirot nehodlal vyjet tak vysoko. Pomyslel si, že mu úplně postačí Les Avines.

To však nepočítal s prvkem náhody, která hraje v životě tak velkou roli. Lanovka se dala do pohybu, k Poirotovi přistoupil průvodčí a požádal ho o lístek. Když jej prohlédl a proštípl hrozivě vypadajícími kleštěmi, s úklonou mu jej vrátil. V té chvíli Poirot ucítil, že mu s lístkem vtiskl do ruky i jakýsi složený papírek.

Hercule Poirot svraštil obočí. Po chvíli ho nenápadně, beze spěchu rozložil. Ukázalo se, že je to dopis napsaný ve spěchu tužkou. Stálo v něm:

Ten knír si nelze splést! Zdravím vás, milý kolego. Kdyby se vám chtělo, mohl byste mi být velice nápomocen. Jistě jste četl o případu

Salley. Vrah – Marrascaud – se má údajně sejít se členy svého gangu v Rochers Neiges – z celého světa si vybral zrovna tohle místo! Samozřejmě že to všechno může být jen žert, ale informaci mám ze spolehlivého pramene – vždycky se najde někdo, kdo to práskne, že? Tak mějte oči otevřené, příteli. Spojte se s inspektorem Drouetem, který je už na místě. Je to rozumný člověk, třebaže se brilantností Herculu Poirotovi nevyrovná. Je moc důležité, abychom Marrascauda dostali – a dostali ho živého. To není člověk, to je divoký kanec, jeden z nejnebezpečnějších zabijáků naší doby. Neoslovil jsem vás v Aldermattu, nechtěl jsem riskovat, protože mě mohl někdo pozorovat. A vy budete mít, budou-li vás považovat za obyčejného turistu, volnější ruku. Lovu zdar! Váš starý přítel Lementeuil.

Hercule Poirot si zamyšleně pohladil knír. Ano, je skutečně vyloučeno splést si knír Hercula Poirota. Ale o co tady jde? Četl v novinách podrobnosti o aféře Salley – šlo o chladnokrevnou vraždu známého pařížského majitele sázkové kanceláře. Vrahova totožnost je známá. Marrascaud je členem známého dostihového gangu. Je podezřelý z mnoha dalších vražd, ale tentokrát byla jeho vina nezvratně prokázána. Soudilo se, že z Francie utekl a teď po něm pase policie ve všech evropských zemích.

Tak tedy Marrascaud si dal schůzku v Rochers Neiges…

Hercule Poirot zvolna zavrtěl hlavou. Nestačil se divit. Vždyť Rochers Neiges leží nad čarou věčného sněhu. Je tam hotel, ale se světem jej spojuje pouze lanovka, neboť stojí na dlouhém úzkém skalním převisu, který ční nad údolím. Hotel se otevírá v červnu, ale zřídkakdy tam někdo zavítá dříve než v červenci a srpnu. Vchodů a východů tam mnoho není – když tam člověka vystopují, octne se v pasti. Zdá se přímo fantastické, že by si zločinecký gang vybral pro svou schůzku zrovna tento hotel.

Na druhé straně, když Lementeuil tvrdí, že má spolehlivé informace, bude to asi pravda. Hercule Poirot si vážil švýcarského policejního komisaře. Znal ho jako moudrého a spolehlivého člověka.

Na toto místo, tak vysoko nad civilizací, přivádí Marrascauda nějaký neznámý důvod.

Hercule Poirot si povzdechl. Pronásledování bezohledného vraha neodpovídalo jeho představě příjemné dovolené. Jeho vkusu je mnohem bližší práce hlavou v pohodlném křesle. A ne honička po horách

za nějakým divočákem.

Divoký kanec – tak nazval Marrascauda Lementeuil. V každém případě zvláštní náhoda…

V duchu si řekl: *čtvrtý herkulovský úkol. Erymanthský kanec?* Klidně, nenápadně a pečlivě zkoumal společnost svých spolucestujících.

Na sedadle proti němu seděl americký turista. Střih jeho obleku, jeho raglán, kabela, kterou svíral v ruce, přátelská vstřícnost a naivní zaujetí krajinou, a k tomu ještě turistická příručka v ruce, to vše ho usvědčovalo a hlásalo, že pochází z amerického maloměsta a v Evropě je poprvé. Poirot usoudil, že se co nevidět dá do řeči. Svědčil o tom nostalgický výraz na jeho tváři.

Na druhém konci kabinky četl vysoký elegantní muž s prošedivělými vlasy a velkým skobovitým nosem německou knihu. Měl silné pohyblivé prsty hudebníka nebo chirurga.

O kousek dál seděli tři muži, všichni stejného typu. Muži s křivýma nohama a čímsi nepopsatelným, co svědčilo o jejich zálibě v koních. Hráli karty. Za chvíli možná navrhnou někomu cizímu, aby si s nimi hodil partičku. Ten nejdříve vyhraje. Potom se k němu štěstí obrátí zády.

Na této trojici nebylo nic neobvyklého. Neobvyklé bylo jen místo, kde se nacházela.

Člověk na ně může narazit v každém vlaku mířícím na dostihy, nebo na kdejakém parníku. Ale v poloprázdné lanovce – ne!

V kabině byl ještě jeden cestující – žena. Byla to vysoká černovláska. Překrásná tvář, která by dokázala vyjádřit celou škálu pocitů, ale místo toho jakoby ztuhla v podivné bezvýraznosti. Na nikoho ani nepohlédla, oči upírala dolů do údolí.

Jak Poirot očekával, za chvilku se dal Američan do řeči. Řekl, že se jmenuje Schwartz. Je to jeho první návštěva v Evropě. Ta scenérie je prostě nádherná. Ohromný dojem na něho udělal chillonský zámek. Paříž jako město ho neohromila – lidé ji přeceňují – byl ve Folies Bergères, v Louvru a v Nôtre Dame a všiml si, že v žádné restauraci ani kavárně neumějí pořádně hrát *hot jazz*. Na Champs Élysées se mu moc líbilo a také fontány jsou hezké, zvlášť když jsou slavnostně osvětlené.

V Les Avines ani v Caurouchetu nikdo nevystupoval. Bylo jasné, že

všichni v kabině jedou až do Rochers Neiges.

Pan Schwartz vysvětlil proč. Vždycky si prý přál být vysoko v zasněžených horách. Tři tisíce metrů, to už je slušná výška – slyšel, že v takové výšce se nedá pořádně uvařit ani vajíčko.

V nevinné vstřícnosti svého srdce se pan Schwartz pokoušel zatáhnout do hovoru i šedovlasého pána na druhém konci kabinky, ale ten na něho zpoza svého cvikru pouze vrhl chladný pohled a ponořil se do hlubin své četby.

Pan Schwartz potom navrhl tmavovlasé dámě, že si s ní vymění místo – vysvětloval, že by měla lepší rozhled.

Nebylo jasné, jestli dáma rozumí anglicky. V každém případě zavrtěla hlavou a přitáhla si kožešinový límec svého pláště ještě více k tělu.

Pan Schwartz řekl tiše Poirotovi: „Nerad vidím, když žena cestuje sama a nikdo o ni nepečuje. Žena na cestách potřebuje, aby se o ni někdo staral."

Když si Hercule Poirot vzpomněl na jisté americké dámy, s nimiž se setkal v Evropě, dal mu za pravdu.

Pan Schwartz si povzdechl. Shledával, že svět je nepřátelský. Z jeho hnědých očí přitom přímo vyzařovalo přesvědčení, že *trocha přátelských vztahů vespolek přece nemůže škodit.*

Být řádně uvítán ředitelem hotelu ve fraku a lakýrkách na tomto místě – tak daleko od světa, či přesněji tak vysoko nad světem – připadalo Poirotovi poněkud komické.

Ředitel byl vysoký pohledný muž a tvářil se důležitě. Velice se omlouval.

Na samém začátku sezóny… rozvod teplé vody nefunguje… vlastně skoro nic není dosud v provozu… Přirozeně udělá, co bude v jeho silách… personál není v plném počtu… Neočekávaným počtem návštěvníků byl úplně vyvedený z míry.

To všechno chrlil s profesionální zdvořilostí, ale přesto se Poirotovi zdálo, že za touto zdvořilostní fasádou zahlédl záblesk jakési naléhavé úzkosti. Tento muž se navzdory svým dobrým způsobům cítil špatně. Cosi mu působilo starosti.

Oběd se podával v podlouhlé místnosti s výhledem do údolí. Jediný číšník, kterého oslovovali Gustave, byl obratný a pohotový. Běhal od

jednoho k druhému, pomáhal s výběrem podle jídelního lístku, vinný lístek odříkával, jako když bičem mrská. Tři koňáci si sedli k jednomu stolu. Smáli se a mluvili francouzsky, stále hlasitěji.

„Starý dobrák Joseph! – A co je s tou malou Denisou, *mon vieux?* – Vzpomínáš na toho zatraceného hajzla, na toho koně, co nás vyšplouchl v Auteuil?“

Debata odpovídala jejich roli a byla srdečná, tomuto místu však zcela nepřiměřená!

Žena s krásnou tváří seděla sama u stolu v rohu. Na nikoho se nedívala.

Po obědě, když Poirot seděl v hale, přišel se mu ředitel svěřovat.

Pán nesmí soudit hotel moc přísně. Ještě není sezóna, před koncem července sem nikdo nepřijde. Pán si jistě všiml té dámy? Ta sem jezdí v této době každý rok. Před třemi lety se tady totiž zabil její manžel při horolezecké túře. Bylo to opravdu smutné. Byli si velice oddáni. Přijíždí pokaždé před začátkem sezóny, aby měla klid. Je to posvátná pouť. Ten starší gentleman je slavný lékař, doktor Karl Lutz z Vídně. Přišel si sem, jak sám řekl, v klidu odpočinout.

„Ano, je tu klid,“ souhlasil Hercule Poirot. „A co tamhle ti pánové?“ zeptal se a ukázal na koňáky. „Myslíte, že si taky přijeli odpočinout?“

Reditel pokrčil rameny. Opět ten ustaraný výraz v očích. Řekl neurčitě: „Ach, tihle turisté, hledají pořád nové zážitky… Už sama nadmořská výška je pro ně nový pocit.“

A není zvlášť příjemný, pomyslel si Poirot. Uvědomoval si zrychlený tlukot vlastního srdce. Bůhví proč si vzpomněl na dětskou rýmovačku: *Tak vysoko nad světem, jako měsíc s baretem.*

Do haly přišel Schwartz. Když uviděl Poirota, rozzářily se mu oči. Hned k němu zamířil.

„Hovořil jsem s tím doktorem. Jakž takž mluví anglicky. Z Rakouska ho vyhnali nacisti, protože je Žid. To jsou blázni, co říkáte? Ten doktor Lutz byl totiž významný člověk, vyrozuměl jsem, že je specialista na nervy – psychoanalytik nebo něco na ten způsob.“

Zahleděl se tam, kde se vysoká žena dívala z okna na nelítostné hory. Ztišil hlas.

„Dozvěděl jsem se od číšníka, jak se jmenuje. Madam Grandierová. Její manžel se zabil při výstupu. Proto sem jezdí. Mám pocit, že by-

chom s tím měli něco udělat – pokusit se vymluvit jí to?“

Hercule Poirot řekl: „Na vašem místě bych to nezkoušel.“

Ale vstřícnost pana Schwartze byla neudolatelná.

Poirot pozoroval jeho sbližovací manévr a viděl také, jak nelítostně ho odmrštila. Chvíli se obě postavy rýsovaly proti světlu. Žena byla vyšší než Schwartz. Pohodila hlavou a zatvářila se chladně a odmítavě. Neslyšel, co řekla, ale Schwartz se vrátil celý schlíplý.

„Nedá se nic dělat,“ hlásil, a dodal melancholicky: „Můj názor je, že jelikož jsme všichni lidé, není důvodu, když jsme pohromadě, abychom se k sobě nechovali přátelsky. Souhlasíte, pane – vždyť já vlastně neznám vaše jméno…“

„Jmenuji se –“ řekl Poirot – „Poirier. Jsem obchodník hedvábím z Lyonu,“ dodal.

„Tady je moje navštívenka, pane Poiriere, kdybyste někdy zavítal do Fountain Springs, budete vítán.“

Poirot vzal navštívenku, poklepal se po kapsách a zamumlal: „Bohužel, zrovna nemám své navštívenky u sebe…“

Toho večera, než si šel Poirot lehnout, důkladně pročetl Lementeuilův dopis a pak jej, pečlivě složený, vrátil do náprsní tašky. Když uléhal, v duchu si říkal: *Je to zajímavé – rád bych věděl…*

Číšník Gustav přinesl Herculu Poirotovi k snídani kávu a rohlíky. Za kávu se omlouval.

„*Monsieur* jistě chápe, že v této nadmořské výšce nelze docílit toho, aby káva byla skutečně horká. Voda se, bohužel, začne vařit příliš brzy.“

Poirot mínil, že rozmary přírody musíme nést statečně.

Gustav zamumlal: „*Monsieur* je filozof.“

Zamířil ke dveřím, ale místo aby vyšel ven, rychle se tam rozhlédl, pak dveře zase zavřel a vrátil se k lůžku.

„Pan Hercule Poirot? Jsem Drouet, policejní inspektor.“

„Ach,“ řekl Poirot. „Myslel jsem si to.“

Drouet ztišil hlas.

„Pane Poirote, přihodilo se něco vážného. Na lanovce došlo k nehodě.“

„K nehodě?“ Poirot se posadil. „K jaké nehodě?“

„Nikdo nebyl zraněn. Stalo se to dnes v noci. Možná to bylo dílo

přírody – malá lavina, která s sebou nesla kamení a balvany. Ale stejně tak není vyloučeno, že je to dílo lidské ruky. Těžko říct. V každém případě výsledkem je, že oprava bude trvat několik dní, a do té doby jsme tu odříznuti od světa. Na začátku sezóny, když je ještě spousta sněhu, je spojení s údolím pod námi vyloučené."

Hercule Poirot se v posteli napřímil a tiše řekl: „To je velice zajímavé."

Inspektor přisvědčil.

„Ano," řekl, „svědčí to o tom, že náš *commissaire* měl správné informace. Marrascaud tu má schůzku a pojistil se, aby ji nikdo nepřerušil."

Hercule Poirot zvolal netrpělivě: „Ale to je pošetilé!"

„Souhlasím." Inspektor Drouet rozhodil ruce. „Nedává to smysl, ale je to tak: Víte, ten Marrascaud je fantastický chlap. Já osobně" – pokýval hlavou – „si myslím, že je to šílenec."

„Šílenec a vrah!" řekl Poirot.

Drouet dodal suše: „Souhlasím, že to zábavné zrovna není."

Poirot řekl zvolna: „Ale má-li Marrascaud schůzku tady, na zasněženém útesu vysoko nad světem, znamená to – protože teď jsme odříznuti od světa –, že on osobně je už nahoře."

Drouet řekl klidně: „Já vím."

Oba muži se na chvilku odmlčeli. Pak se Poirot zeptal: „Doktor Lutz? Mohl by to být on?"

Drouet zavrtěl hlavou.

„Nemyslím. Doktor Lutz skutečně existuje, viděl jsem jeho fotografie v novinách, je to významný a dosti známý člověk. Náš Lutz se tomu na fotografiích velice podobá."

Poirot zamumlal: „Je-li Marrascaud mistrem v převlékání, mohl by tuto roli s úspěchem sehrát."

„Ovšem, ale je takovým mistrem? Nikdy jsem neslyšel, že by byl odborníkem na maskování. Nemá lstivost a záludnost hada. Je to zběsilý, strašný divočák, a útočí ve slepé zuřivosti."

„Ale přesto…," mínil Poirot.

Drouet rychle souhlasil.

„Ale ovšem, prchá před spravedlností, je tedy nucen skrývat svou totožnost. Může – vlastně musí – být za někoho převlečený."

„Máte jeho popis?"

Druhý pokrčil rameny.

„Jen hrubý. Úřední fotografii a klasifikaci podle Bertillonovy soustavy mi měli poslat dnes. Vím jenom, že je mu něco přes třicet, je vyšší střední postavy a snědý. Zvláštní znamení žádné."

Poirot pokrčil rameny.

„To se hodí na kdekoho. A co ten Američan, Schwartz?"

„Na toho jsem se právě chtěl zeptat vás. Vy jste s ním mluvil, a žil jste hodně mezi Angličany a Američany. Pas má v pořádku. Možná je trochu zvláštní, že se vydal zrovna sem, ale Američani jsou na cestách nevypočitatelní. Co si o něm myslíte?"

Hercule Poirot rozpačitě pokýval hlavou a zvolna řekl: „V každém případě se na pohled jeví jako neškodný, snad až přespříliš přátelský člověk. Možná s ním bude otrava, ale za nebezpečného bych ho nepovažoval. Ale máme tu ještě tři další hosty."

Inspektor horlivě přisvědčoval: „Ano, a tohle *jsou* typy, po jakých paseme. Přísahal bych, pane Poirote, že tihle tři jsou každopádně členy Marrascaudova gangu. Na první pohled dostihoví podvodníci! A jeden z nich může být Marrascaud osobně!"

Hercule Poirot se zamyslel. Vybavil si v duchu ty tři tváře. Jedna byla široká s převislým obočím a tučným podbradkem – chtivá bestiální tvář. Druhý byl hubený až vychrtlý, s úzkým špičatým obličejem a studenýma očima. Třetí, s těstovitou tváří, byl tak trochu frajer.

Ano, jeden z těch tří by klidně mohl být Marrascaud, ale kdyby to tak bylo, vyvstává otázka *proč?* Proč byl měl Marrascaud cestovat společně se dvěma členy svého gangu a vstoupit do pasti vysoko v horách? Jistě by mohli schůzku uspořádat v bezpečnějším a méně podivném prostředí – v kavárně, na nádraží, v přeplněném kině, v parku, prostě někde, kde je mnoho východů, a ne zrovna tady, vysoko nad světem ve sněhové pustině.

Něco z toho se chystal říci inspektorovi, ale ten předem pohotově souhlasil.

„Ano, ano, je to fantastické a nedává to smysl."

„Jde-li o schůzku, tak proč cestují společně? Ne, opravdu to nedává smysl."

Drouet řekl s ustaranou tváří: „V tom případě musíme prozkoumat druhý předpoklad. Tito tři mužové jsou členy Marrascaudova gangu a přijeli sem na schůzku s ním. Kdo je v tom případě Marrascaud?"

Poirot se zeptal: „A co hotelový personál?“

Drouet pokrčil rameny.

„Pomalu není o čem mluvit. Je tu jedna stará žena, která vaří, a její manžel Jacques – myslím, že tu oba žijí už asi padesát let. A pak je tu číšník, jehož místo jsem zaujal já, a to je všechno.“

Poirot řekl: „Ten ředitel přirozeně ví, kdo jste?“

„Přirozeně. Bylo zapotřebí, aby spolupracoval.“

„Všiml jste si, že vypadá ustaraně?“ zeptal se Poirot.

Jeho otázka Droueta překvapila.

„Ano,“ řekl po chvíli přemýšlení, „máte pravdu.“

„Možná má obavy z toho, že bude zatažen do policejního vyšetřování.“

„Nebo myslíte, že v tom může být ještě něco jiného? Že by mohl – něco vědět?“

„Prostě mě to jen tak napadlo, nic víc.“

Drouet řekl chmurně: „Rád bych věděl –“ a po krátké odmlce dodal: „Myslíte, že bychom to z něho dostali?“

Poirot pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Myslím, že bude líp, nebude-li tušit, že ho podezíráme. Prozatím bude stačit, když ho budete pozorovat.“

Drouet přisvědčil. Obrátil se ke dveřím.

„Nemáte nějaké nápady, pane Poirote? Já – znám vaši pověst. V naší zemi jsme o vás hodně slyšeli.“

Poirot řekl rozpačitě: „V této chvíli žádné. Dosud mi uniká důvod – důvod, proč se schůzka koná na tomto místě. A vlastně i důvod, proč se vůbec koná.“

„Peníze,“ řekl stručně Drouet.

„Ten chudák Salley byl tedy nejen zavražděn, ale navíc okraden?“

„Ano, měl u sebe velkou částku peněz, která zmizela.“

„A vy myslíte, že se schůzka koná za účelem rozdělení lupu?“

„To je to první, co člověka napadne.“

Poirot nespokojeně zavrtěl hlavou.

„Ano, ale proč *tady?“* Zvolna pokračoval: „Nejhorší možné místo pro schůzku zločinců. Ale velice vhodné k tomu, aby se tu člověk setkal se ženou.“

Drouet horlivě nakročil a řekl vzrušeně:

„Myslíte –“

„Myslím," řekl Poirot, „že madam Grandierová je velice krásná žena. Myslím, že kvůli ní by ledaskdo lezl do výšky tři tisíc metrů – pokud by mu něco takového navrhla."

„Vida, to je zajímavé," mínil Drouet. „V souvislosti s tímto případem jsem na ni vůbec nepomyslel. Koneckonců, jezdí sem už několik let."

Poirot mínil vlídně: „Ano, a proto její přítomnost nevzbudí pozornost. Že by právě toto mohl být důvod, proč si vybrali pro svou schůzku Rochers Neiges?"

Drouet řekl vzrušeně: „To je nápad, pane Poirote! Podívám se na to z tohoto hlediska."

Den uplynul bez příhod. Naštěstí byl hotel dobře zásoben. Ředitel vysvětlil, že jakékoli obavy jsou zbytečné. Zásoby stačí.

Hercule Poirot se pokusil navázat hovor s doktorem Lutzem a byl odmítnut. Doktor mu dal jasně na srozuměnou, že se psychologií zabývá profesionálně a nemá chuť se o ní bavit s amatérem. Seděl v rohu, četl tlustý německý spis o podvědomí a dělal si četné poznámky a výpisky.

Hercule Poirot vyšel ven a bezcílně se procházel kolem kuchyňského traktu. Tam se dal do hovoru se starým Jacquesem, ale to byl podezíravý bručoun. Jeho žena, kuchařka, byla vstřícnější. Naštěstí, vysvětlila Poirotovi, je tu velká zásoba konzerv, i když ona sama si konzervovaného jídla moc necení. Konzervy jsou pekelně drahé, a jak mohou být výživné? Dobrý Bůh nikdy nepočítal s tím, že lidi budou živi z plechovek.

Hovor se stočil na hotelový personál. V červenci přibudou pokojské a výpomocní číšníci. Ale v nejbližších třech týdnech tu ještě nebude nikdo, nebo skoro nikdo. Většina lidí, kteří sem přijdou, tu poobědvá a vrací se zase dolů. Na tohle ona s Jacquesem a jedním číšníkem hravě stačí.

Poirot se zeptal: „Než přišel Gustav, tak tu byl nějaký jiný číšník, ne?"

„Ano, ovšem, ale nemehlo. Nešikovný, bez zkušeností, žádná klasa."

„Jak dlouho tu pobyl, než ho nahradil Gustav?"

„Jenom pár dnů, ani ne týden. Nepřekvapilo nás, že dostal výpověď:

Jinak to nemohlo dopadnout.“

Poirot zabručel: „To ani neprotestoval?“

„Ani ne, odešel docela pokojně. Konečně, co čekal? Tohle je prvotřídní hotel. Služby musí být taky prvotřídní.“

Poirot souhlasil.

„A kam šel?“

„Myslíte jako ten Robert?“ Pokrčila rameny. „Určitě se vrátil do té pochybné kavárny, odkud přišel.“

„Jel dolů lanovkou?“

Překvapeně se po něm podívala.

„Samozřejmě, pane. Jak jinak by se odtud dostal?“

„A viděl ho někdo odcházet?“

Oba na něho upřeli zraky.

„Ach, myslíte si snad, že někdo půjde takového ptáčka vyprovodit, nebo že mu uspořádá slavnost na rozloučenou? Máme dost vlastních starostí.“

„Přesně tak,“ souhlasil Hercule Poirot.

Pomalu odcházel a přitom zkoumal budovu, která čněla nad ním. Velký hotel – a teď právě je přístupné jenom jedno křídlo. V dalších křídlech je mnoho pokojů, uzamčených pokojů se staženými roletami, a nepočítá se s tím, že by tam někdo vkročil.

Zašel za roh a málem vrazil do jednoho z karetních hráčů. Byl to ten, co měl těstovitou tvář a světlé oči. Bezvýrazně jimi pohlédl na Poirota a jenom trochu ohrnul pysky jako zdivočelý kůň.

Poirot ho minul a šel dál. Před ním se vynořila vysoká, ladná postava paní Grandierové.

Přidal trochu do kroku, dohonil ji a řekl: „Ta porucha na lanovce je velice neprijemná. Doufám, madam, že vám to nevadí?“

„Mně je to úplně lhostejné,“ odvětila.

Měla krásný hlas – hluboký alt. Na Poirota se ani nepodívala. Odbočila a do hotelu vstoupila malým postranním vchodem.

Hercule Poirot si šel lehnout poměrně brzy. Probudil se chvilku po půlnoci.

Někdo zápolil se zámkem jeho dveří.

Sedl si a rozsvítil. V té chvíli zámek povolil a dveře se otevřely. Stáli tam tři muži, tři karetní hráči. Poirot si pomyslel, že jsou trochu

opilí. Ve tváři měli přihlouplý, ale zlověstný výraz. V ruce jednoho z nich se zalesklo ostří břitvy.

Velký robustní chlap vykročil a zaburácel: „Posvátné detektivní prase! Pchá!“

Následoval příval hrubostí a sprostot. Všichni tři se cílevědomě blížili k bezbrannému muži na lůžku.

„Trochu ho pořežeme, chlapci. Co říkáte, koníci? Rozpářeme panu detektivovi kukuč. Dnes v noci to nebude první.“

Postupovali k svému cíli a ostří břitvy se blýskalo.

Vtom se ozval hlas, překvapující výrazným zaoceánským přízvukem.

„Ruce vzhůru!“

Prudce se obrátili. Ve dveřích stál Schwartz v obzvláště pestrém pruhovaném pyžamu. V ruce měl pistoli.

„Tak zvedněte ty pracky, mládenci. Já jsem dobrý střelec.“ Stiskl spoušť a kulka těsně minula ucho dlouhána a zaryla se do okenního rámu.

Tři páry rukou vyletěly rychle vzhůru.

Schwartz řekl: „Mohl byste se obtěžovat, pane Poiriere?“

Hercule Poirot v mžiku vyskočil z postele. Posbíral blýskající se břitvy a rukama přejel po těle tří mužů, aby se přesvědčil, že nemají jiné zbraně.

Schwartz zavelel: „A teď pochodem vchod! Na konci chodby je alkovna. Okno tam není. To se nám hodí.“

Nahnal je tam a otočil klíčem. Pak oslovil Poirota hlasem, rozechvělým příjemným vzrušením.

„Tak se přece jen hodila! Představte si, pane Poiriere, že se mi lidi ve Fountain Springs smáli, když jsem řekl, že si s sebou do ciziny beru zbraň. Prý jestli si myslím, že jedu do džungle. A teď se, milý pane, vysměju já jim. Viděl jste už někdy takovou bandu ničemů?“

Poirot řekl: „Milý pane Schwartzi, objevil jste se v hodině dvanácté. Málem se odehrálo drama jako na jevišti. Jsem vám velice zavázán.“

„Není zač. Co budeme dělat? Měli bychom předat ty chlapy policii, a to právě nemůžeme. To je zatracený problém. Možná že bychom se měli poradit s ředitelem.“

„Ach, ředitel!“ namítl Hercule Poirot. „Myslím, že nejdříve se musíme poradit s číšníkem – s Gustavem – alias inspektorem Drouetem.

Ale ano, číšník Gustav je ve skutečnosti detektiv.“

Schwartz na něho zíral.

„Tak proto to udělali!“

„Co kdo udělal?“

„Ta banda darebáků vás měla na seznamu jako druhého. Napřed pořezali Gustava.“

„Cože?“

„Pojďte se mnou. Doktor ho má zrovna v práci.“

Drouet měl malý pokojík v nejvyšším patře. Doktor Lutz v županu ošetřoval tvář zraněného.

Když vešli dovnitř, otočil hlavu.

„Ach! To jste vy, pane Schwartzi? Bylo to moc ošklivé! Jsou to ale řezníci! Nelidská monstra!“

Drouet ležel bez pohnutí a jen tiše sténal.

Schwartz se zeptal: „Je v nebezpečí?“

„Nezemře, máte-li na mysli tohle. Ale nesmí mluvit, a žádné rozčilování. Rány jsem ošetřil, otrava nehrozí.“

Schwartz se zeptal Poirota: „Říkal jste, že Gustav je policejní důstojník?“

Hercule Poirot přisvědčil.

„Ale co dělal tady nahoře v Roches Neiges?“

„Měl za úkol vystopovat velice nebezpečného zločince.“

Několika slovy jim Poirot vysvětlil situaci.

Doktor Lutz řekl: „Marrascaud? Četl jsem o tom případu v novinách. S tím člověkem bych se moc rád setkal. Má v sobě jakousi hlubokou abnormalitu. Chtěl bych znát podrobnosti z jeho dětství.“

„Pokud jde o mne,“ řekl Hercule Poirot, „já bych chtěl vědět, kde se nachází v této chvíli.“

Schwartz se zeptal: „Není to jeden z těch tří, které jsme zamkli v alkovně?“

Poirot odpověděl nespokojeně: „To je možné – ano, ale nejsem si tím jistý… mám nápad –“

Zarazil se vprostřed věty a pohlédl dolů na koberec. Byl žlutohnědý a skvěly se na něm rezavě hnědé skvrny.

Hercule Poirot řekl: „Stopy – stopy nohou, které šlapaly v krvi; vedou do křídla, které je mimo provoz. Pojďte – musíme si pospíšit!“

Prošli za ním létacími dveřmi a dále po šeré zaprášené chodbě. Za-

hnuli za roh, pořád ještě sledujíce stopy na koberci, které je nakonec dovedly k pootevřeným dveřím.

Poirot je otevřel dokořán a vešel dovnitř.

Z úst se mu vydral pronikavý zděšený výkřik.

Byli v ložnici. Postel byla rozestlaná a na stole ležel podnos od večeře.

Uprostřed pokoje na podlaze ležel muž. Byl vyšší střední postavy a někdo ho zřejmě napadl s neuvěřitelnou divošskou zuřivostí. Na pažích a na hrudi měl aspoň tucet ran a hlavu a tvář měl na kaši.

Schwartz přidušeně vykřikl a odvrátil se, vypadalo to, že bude zvracet.

Doktor Lutz zděšeně zvolal cosi německy.

Schwartz se tiše zeptal: „Co je to za člověka? Zná ho někdo?“

„Tuším, že tu byl znám pod jménem Robert jako nešikovný číšník,“ mínil Poirot.

Lutz přistoupil blíže a sklonil se nad mrtvým. Ukázal prstem.

Na hrudi mrtvého byl připíchnutý lístek. Na tom pak bylo inkoustem načmáráno pár slov.

Marrascaud už nebude vraždit – ani okrádat své přátele!

Schwartz vyjekl: „Marrascaud? Tak tohle je Marrascaud! Ale co ho přivedlo sem, do těchto bohem zapomenutých končin? A proč by se měl jmenovat Robert?“

Poirot řekl: „Byl tu převlečený za číšníka – každopádně to byl špatný číšník. Tak špatný, že nikoho nepřekvapilo, když dostal výpověď Odešel – údajně se vrátil do Andermattu. Ale nikdo ho neviděl odcházet.“

Lutz řekl zvolna dunivým hlasem: „Co si tedy myslíte, že se stalo?“

Poirot odpověděl: „Myslím, že tímto se vysvětluje starostlivý výraz na tváři ředitele hotelu. Marrascaud mu zřejmě nabídl velký úplatek, když mu dovolí zůstat tu a schovat se v tom křídle, které je mimo provoz. Ale ředitel z toho neměl radost. Ne, ne, vůbec neměl radost.“

„Marrascaud žil tedy v nepoužívaném křídle a kromě ředitele o něm nikdo nevěděl?“

„Zdá se. Bylo by to docela možné.“

Doktor Lutz řekl: „Proč ho zabili? A kdo ho zabil?“

Schwartz zvolal: „To je jasné. Měl se s gangem rozdělit o peníze. A to neudělal. Podfoukl je. Přišel sem, na tuto samotu, schovat se a vy-

čkávat. Myslel, že tohle je to poslední místo, kde by ho hledali. Mýlil se. Nějak se toho domákli a šli po něm.“ Špičkou boty se dotkl mrtvého. „A takhle si s ním vyrovnali účet.“

Hercule Poirot zamumlal: „Ano, nebyla to taková schůzka, jak jsme očekávali.“

Doktor Lutz řekl podrážděně: „Všechna ta jak a proč jsou velice zajímavá, ale mně dělá starost naše nynější situace. Máme tu mrtvolu, dále mám v péči jednoho pacienta a omezenou zásobu léků. A jsme odříznuti od světa. Na jak dlouho?“

Schwartz dodal: „A to máme ještě tři vrahy zavřené v alkovně. Tomu říkám zajímavá situace!“

Doktor Lutz pokračoval: „Co budeme dělat?“

„Především zadržíme ředitele,“ doporučil Poirot. „Není to zločinec, ale lační po penězích. Navíc je to zbabělec. Udělá všechno, co mu řekneme. Můj přítel Jacques nebo jeho žena nám snad obstarají nějaký provaz. Naše tři darebáky musíme umístit tak, abychom je měli pod dohledem, dokud nepřijde pomoc. Myslím, že pistole pana Schwartze nám umožní všechny naše plány uskutečnit.“

Doktor Lutz se zeptal: „A já? Co mám dělat?“

„Vy, doktore,“ doporučil mu Poirot vážně, „udělejte všechno, co můžete, pro našeho pacienta. My ostatní budeme dávat dobrý pozor – a čekat. Nic jiného nám nezbývá.“

O tři dny později se v časných ranních hodinách objevila před hotelem skupinka mužů.

Dveře jim otevřel sám Hercule Poirot a okázale pozdravil: „Vítám vás, *mon vieux*.“

Policejní komisař Lementeuil podal Poirotovi obě ruce.

„Ach, příteli, s jakým pohnutím vás zdravím! Jaké ohromující události, jaké vzrušení jste tu zažil! A my tam dole – v úzkosti a strachu – neboť jsme nevěděli nic a obávali se všeho. Bez rádia, bez spojení. Ten slunoměr, to byl od vás skutečně geniální nápad.“

„Ale ne.“ Poirot se snažil vypadat skromně. „Koneckonců, když selžou lidské vynálezy, člověk se rád vrátí k přírodě. A slunce je na obloze vždycky.“

Malá společnost vešla do hotelu. Lementeuil se zeptal: „Nejsme očekáváni?“ Slova provázel úsměv poněkud chmurný.

I Poirot se usmál. „Kdepak! Všichni se domnívají, že lanovka ještě

není opravená.“

Lementeuil řekl dojatě: „Ach, tohle je velký den! Nemůže být pochyb, že je to opravdu Marrascaud?“

„Je to určitě Marrascaud. Pojďte se mnou.“

Šli po schodech nahoru. Otevřely se dveře a v nich se objevil Schwartz v županu. Když uviděl společnost, vyvalil oči.

„Slyšel jsem hlasy,“ vysvětloval. „Co se děje?“

Hercule Poirot bombasticky prohlásil: „Přišla pomoc! Pojďte s námi, *Monsieur*. Nadchází velký okamžik.“

Pustili se po schodech o patro výše.

Schwartz řekl: „Jdete nahoru k Drouetovi? Mimochodem, jak se mu daří?“

„Doktor Lutz včera večer hlásil, že mu je dobře.“

Přišli ke dveřím Drouetova pokoje. Poirot je doširoka otevřel a hlásil: „Tady je váš divočák, pánové. Odneste si ho živého a dohlédněte, aby neošidil gilotinu.“

Muž v posteli s tváří pořád ještě ovázanou vyskočil. Ale policejní důstojníci ho chytli za ruce dřív, než se stačil pohnout.

Schwartz užasle zvolal: „Ale to je číšník Gustav – totiž inspektor Drouet.“

„Gustav to je, ale nikoli Drouet. Drouet byl ten první číšník, Robert. Uvěznili ho v nepoužívaném hotelovém křídle, kde ho té noci, co ti tři přepadli mě, Marrascaud zabil.“

Po snídani Poirot přátelsky vysvětloval Američanovi: „Chápejte, jsou určité věci, které se člověk prostě v praxi naučí. Na příklad poznám rozdíl mezi detektivem a vrahem. Gustav nebyl číšník – to jsem vytušil hned –, ale taky nebyl policista. Měl jsem po celý život co dělat s policajty, tak to vím. Mohl se vydávat za detektiva před nějakým laikem, ale ne před mužem, který je sám detektivem.

A tak jsem okamžitě pojal podezření. Ten večer jsem kávu nevypil. Vylil jsem ji a dobře jsem udělal. Později té noci přišel do mého pokoje muž; vešel dovnitř s důvěrou člověka, který ví, že host v prohledávaném pokoji je omámený. Prohledal mé věci a v náprsní tašce nalezl dopis – nechal jsem jej tam záměrně, aby jej našel! Druhého dne ráno přináší Gustav do mého pokoje kávu. Oslovuje mě jménem a hraje svou roli naprosto přesvědčivě. Má však starosti, vážné starosti – policie se mu nějak dostala na stopu! Ví už, kde se nachází, a to je pro

něho naprostá pohroma. Všechny jeho plány se obracejí vniveč. Chytil se tu jako krysa do pasti.“

Schwartz řekl: „To byla pěkná pitomost, že sem lezl! Proč to dělal?“

Poirot řekl vážně: „Nebyla to taková pitomost, jak si myslíte. Potřeboval totiž, naléhavě potřeboval nějaké odlehlé místo daleko od světa, kde by se mohl setkat s určitým člověkem a kde by se dala provést určitá věc.“

„S jakým člověkem?“

„S doktorem Lutzem.“

„Doktor Lutz je taky darebák?“

„Doktor Lutz je skutečně doktor Lutz, ale není to nervový specialista ani psychoanalytik. Je to chirurg, příteli, a to chirurg specializovaný na plastické operace obličeje. Proto se tu měl setkat s Marrascaudem. Teď, když ho vyhnali z vlasti, je chudý. Nabídli mu velkou částku za to, že se tu setká s jistým mužem a chirurgickým zákrokem změní jeho vzhled. Možná ho napadlo, že je ten člověk zločinec, ale v tom případě přimhouřil oči. Ovšem vzhledem k této skutečnosti se neodvážili riskovat a zajet do sanatoria někde v cizině. Ale tady nahoře, kam až na náhodné výletníky tak brzy na začátku sezóny téměř nikdo nechodí a kde je ředitelem hrabivec, jehož je možno podplatit, to bylo přímo ideální místo.

Ale jak už jsem řekl, plán nevycházel. Marrascauda někdo práskl. Tři muži, jeho tělesná stráž, kteří za ním měli přijet a hlídat ho, dosud nedorazili, ale Marrascaud musel jednat okamžitě. Unese policejního důstojníka, který se vydává za číšníka, a zaujme jeho místo. Gang zorganizuje poruchu na lanovce. Hrají o čas. Následujícího večera Droueta zavraždí a na jeho mrtvolu přišpendlí lístek. Doufají, že než bude spojení se světem obnoveno, Drouetovo tělo bude pohřbeno pod Marrascaudovým jménem. Doktor Lutz Marrascauda bezodkladně operuje. Jednoho člověka je však třeba umlčet – Hercula Poirota. A tak na mě poslal členy svého gangu. Ale díky vám, příteli –“

Hercule Poirot se Schwartzovi elegantně uklonil a ten se zeptal: „Vy jste tedy opravdu Hercule Poirot?“

„Správně.“

„To vás ta mrtvola ani na chvilku nezmýlila? Věděl jste po celou tu dobu, že to není Marrascaud?“

„Zajisté.“

„Tak proč jste to neřekl?“

Poirotova tvář náhle ztuhla.

„Protože jsem chtěl mít naprostou jistotu, že policii předávám skutečného Marrascauda.“

A pod vousy ještě dodal: *Chtěl jsem chytit erymanthského kance živého.*

6/ AUGIÁŠŮV CHLÉV

„Je to velice delikátní situace, pane Poirote.“

Na Poirotových rtech se mihl lehký úsměv. Málem odpověděl: *To je vždycky!*

Místo toho nasadil vážnou tvář s výrazem krajní diskrétnosti, jak to klient očekává.

Sir George Conway důležitě pokračoval. Věty mu lehce splývaly ze rtů: vláda se nachází v delikátní situaci – veřejný zájem – solidarita strany – je nezbytně třeba předvést jednotnou frontu – moc tisku – blaho vlasti…

Všechno to znělo dobře – a neznamenalo nic. Hercule Poirot cítil to známé škubání v koutku úst, když se člověku chce zívnout a zdvořilost to nedovoluje. Podobný pocit míval, když četl záznamy z parlamentních debat. Při těchto příležitostech ovšem nebylo třeba zívání potlačovat.

Obrnil se trpělivostí. Zároveň měl pro sira George Conwaye jisté pochopení. Tento člověk mu evidentně chtěl něco říci a stejně evidentně ztratil schopnost cokoli prostě sdělit. Slova se mu stala prostředkem k zatemnění faktů, nikoli k jejich odhalování. Byl mistrem v oboru užitečných frází – čímž jsou míněny takové, které hladce kloužou do ucha a jsou zcela bezobsažné.

Slova se jen hrnula, sir George byl ve tváři už celý červený. Vrhl zoufalý pohled na druhého muže, který seděl v čele stolu, a ten zasáhl.

Edward Ferrier řekl: „Tak dobrá, George. Já mu to řeknu sám.“

Hercule Poirot přesunul pohled z ministra vnitra na ministerského předsedu. O Edwarda Ferriera se živě zajímal; jeho zájem vyvolala náhodná poznámka jednoho dvaaosmdesátiletého muže. Profesor Fergus MacLeod se poté, co vyřešil jakousi chemickou záhadu a usvědčil tak vraha, chvíli věnoval politice. Tehdy právě odešel na odpočinek slavný a milovaný John Hammett (nyní lord Dittisham), a sestavením nové vlády byl pověřen jeho zeť Edward Ferrier. Na politika byl Ferrier mladík – nebylo mu ani padesát. Profesor MacLeod tehdy řekl: „Ferrier byl jedním z mých žáků. Je to muž zdravých názorů.“

To bylo všechno, ale pro Hercula Poirota to znamenalo mnoho. Když MacLeod řekl o někom, že má zdravé názory, bylo to osvědčení jeho charakteru, nesrovnatelné s nadšením veřejnosti nebo tisku.

Je pravda, že se jeho slova shodovala s veřejným míněním. Edward Ferrier byl považován za člověka zdravých názorů – nic víc –, nikoli za vynikajícího, velikého ani za mimořádně výmluvného řečníka, ani za člověka hluboce vzdělaného. Zastával zdravé názory, dostalo se mu tradiční výchovy, oženil se s dcerou Johna Hammetta, byl pravou rukou Johna Hammetta, a proto mu bylo možno důvěřovat, že bude vládu řídit v jeho intencích.

Neboť John Hammett byl anglickému lidu i anglickému tisku obzvláště drahý. Ztělesňoval všechny vlastnosti, jichž si Angličani vážili. Lidé o něm říkali: „Člověk přímo cítí, že Hammett je čestný.“ Vyprávěly se anekdoty o prostotě jeho soukromého života, o jeho zálibě v zahradničení. Hammettův plášť do deště hrál podobnou roli jako Baldwinova dýmka a Chamberlainův deštník. Nosil ten opršalý kus oděvu neustále. Stal se symbolem anglického podnebí, opatrné uvážlivosti, vlastní anglickému lidu, i jeho lásky k starým věcem. Kromě toho byl John Hammett – svým ryze britským, drsně upřímným způsobem – i dobrý řečník. Jeho projevy, klidné a upřímné, sestávaly z prostých cituplných vět, které jsou tak hluboce zakořeněné v srdcích Angličanů. Cizinci je někdy kritizovali jako pokrytecké a nesnesitelně ušlechtilé. Johnu Hammettovi v nejmenším nevadilo být ušlechtilým – a činil tak takovým slušným, omluvným způsobem absolventa soukromé školy.

Navíc to byl muž příjemného vzhledu, vysoký, držel se zpříma, měl světlé vlasy a velice světlé modré oči. Jeho matka byla Dánka a on

sám byl po mnoho let ministrem námořnictva, z čehož se zrodila přezdívka Viking. Když ho nakonec špatné zdraví přimělo, aby se vzdal svého úřadu, vyvolalo to jakousi nejistotu. Kdo přijde po něm? Skvělý lord Charles Delafield? (Příliš skvělý – na to si Anglie nepotrpí.) Evan Whittler? (Chytrý, ale poněkud bezohledný.) John Potter? (Typ muže, kterého by mohlo napadnout stát se diktátorem, a my v téhle zemi žádné diktátory nechceme, pěkně děkujeme.) A tak se všem ulevilo, když úřad převzal klidný Edward Ferrier. Ferner byl mužem na svém místě. Měl školu Starého pána, a za ženu si vzal dceru Starého pána. Jak zní klasická britská věta, Ferrier nevybočí z brázdy.

Hercule Poirot zkoumal klidnou snědou tvář muže s tichým příjemným hlasem. Byl štíhlý, černovlasý a vypadal unaveně.

Edward Ferrier se ho ptal: „Pane Poirote, předpokládám, že znáte týdeník, který vychází pod jménem *Rentgenové zpravodajství?*“

„Měl jsem ho už v ruce,“ připustil Poirot a trochu zrůžověl.

Ministerský předseda pokračoval: „V tom případě máte představu, co je to zač. Bulvární plátek. Šťavnaté zprávy, plné narážek na senzační tajuplné historky. Některé jsou pravdivé, jiné neškodné – ale všechny jsou servírované v pikantní omáčce. Někdy –“

Na okamžik se odmlčel a pak řekl trochu jiným hlasem: „A někdy jde i o víc.“

Hercule Poirot nepromluvil a Ferrier pokračoval: „V posledních dvou týdnech se tam objevovaly narážky, které slibovaly, že brzy bude odhalen prvotřídní skandál ‚v nejvyšších politických kruzích‘. Ohromující odhalení korupce a obohacování.“

Hercule Poirot pokrčil rameny se slovy: „Běžný trik. Když na ta odhalení skutečně dojde, jsou lovci senzací obyčejně šeredně zklamaní.“

Ferrier řekl suše: „Tak tentokrát nebudou.“

Hercule Poirot se zeptal: „Vy tedy víte, o jaká odhalení běží?“

„Celkem přesně.“

Edward Ferrier chvíli mlčel a pak spustil. Pečlivě a metodicky mu vylíčil celý příběh.

Nebyl to příběh povznášející. Obvinění z nestoudných triků, čachrování s akciemi, zneužívání stranických peněz. A všechna směřovala proti bývalému ministerskému předsedovi Johnu Hammettovi. Odhalovala ho jako nečestného darebáka, který zneužíval důvěry v něj vkládané a hromadil obrovský soukromý majetek.

Konečně premiérův tichý hlas zmlkl.

Ministr vnitra zasténal a zanaříkal: „Je to obludné – obludné! Ten zatracený Perry, co ten plátek vydává, by zasloužil zastřelit!“

Hercule Poirot řekl: „A tahle tak řečená odhalení by se měla objevit v *Rentgenovém zpravodajství?*“

„Ano.“

„Co hodláte udělat?“

Ferrier řekl pomalu: „Je to útok na soukromou osobu Johna Hammetta. Je na něm, aby noviny zažaloval pro urážku na cti.“

„Udělá to?“

„Ne.“

„Proč ne?“

Ferrier řekl: „Dá se předpokládat, že nic lepšího by si *Rentgenové zpravodajství* nemohlo přát. Získali by obrovskou popularitu. Na svou obranu by uvedli, že informace, kvůli nimž na ně byla podána žaloba, jsou pravdivé. A celá záležitost by tak byla vystavena pohledům přímo v záři reflektorů.“

„Ale kdyby se případ obrátil proti novinám, utrpěly by velkou škodu.“

Ferrier pravil zvolna: „Ale on se nemusí obrátit proti nim.“

„Proč?“

Sir George řekl povzbudivě: „Vážně myslím, že –“

Ale Edward Ferrier už mluvil: „Protože to, co hodlají napsat, je pravda.“

Sir George Conway zasténal, dotčený tak nesalónní upřímností. Zvolal: „Edwarde, milý hochu! My přece nikdy nepřipustíme –“

Na unavené tváři Edwarda Ferriera se objevil přízračný úsměv.

„Na neštěstí jsou chvíle, kdy je třeba říct holou pravdu, George. A tohle je jedna z nich.“

Sir George zvolal: „Jistě chápete, pane Poirote, že toto vše je přísně důvěrné. Ani slovo –“

Ferrier ho přerušil. „Pan Poirot všechno chápe.“ Pak zvolna pokračoval: „Možná že nechápe pouze to, že v sázce je veškerá budoucnost Lidové strany. John Hammett, pane Poirote, byl ztělesněním Lidové strany. Představoval všechno, co strana znamená pro anglický lid – představoval slušnost a počestnost. Lidé si o nás nikdy nemysleli, že jsme skvělí. Ledacos jsme zpackali, dělali jsme chyby. Ale byli jsme

představitelé tradice, která velí pracovat, jak nejlépe umíme – a stejně tak ztělesňovala tato strana elementární poctivost. Pro nás je katastrofou, že muž, který nám stál v čele, tento příkladný ‚čestný muž z lidu', má být nakonec odhalen jako jeden z největších podvodníků naší generace."

Sir George opět zasténal.

Poirot se zeptal: „Vy jste celou dobu nic netušil?"

Po unavené tváři opět přelétl úsměv. Ferner řekl: „Možná mi nebudete věřit, pane Poirote, ale byl jsem oklamán jako všichni ostatní. Nikdy jsem nechápal tak zvláštně zdrženlivý postoj mé ženy k otci. Ted to chápu. Znala jeho skutečnou povahu."

Odmlčel se a pak řekl: „Když začala pravda vycházet najevo, zhrozil jsem se, nemohl jsem tomu věřit. Trvali jsme na tom, aby tchán rezignoval na svou funkci s odvoláním na špatné zdraví, a pustili jsme se do práce – pokoušeli jsme se jak bych to řekl – vykydat ten hnůj."

Sir George opět zaúpěl. „Augiášův chlév!"

Poirot sebou trhl.

Ferrier mínil: „Obávám se, že to pro nás bude úkol příliš herkulovský. Jakmile se všechna fakta dostanou na světlo, vyvolá to odezvu v celé zemi. Vláda padne. Budou všeobecné volby a po nich se s největší pravděpodobností k moci vrátí Everhard a jeho strana. A Everhardovu politiku znáte!"

Sir George vyhrkl: „Je to buřič – hotový buřič!"

Ferrier řekl vážně: „Everhard je schopný člověk, ale je bezohledný, bojechtivý a krajně necitlivý. Jeho stoupenci jsou neschopní a nerozhodní, takže by prakticky byla nastolena diktatura."

Poirot přisvědčil.

Sir George zamektal: „Kdyby se to tak dalo celé ututlat…"

Premiér zvolna zavrtěl hlavou. V tom pohybu bylo přiznání porážky.

Ferrier řekl: „Poslal jsem pro vás, pane Poirote, jako pro naši poslední naději. Podle mého názoru je to příliš rozsáhlá aféra a ví o ní příliš mnoho lidí, než aby se dala utajit. Zbývají nám jediné dvě možnosti – řeknu to na rovinu – násilí nebo úplatek – a stejně nevěřím, že by to vyšlo. Ministr vnitra přirovnal naše starostí k čištění Augiášova chléva. Potřebovali bychom, pane Poirote, rozvodněnou prudkou řeku, potřebovali bychom uvolněné mocné přírodní síly, tedy nic menšího

než zázrak.“

„A na to je zapotřebí Herkula,“ řekl Poirot, přičemž spokojeně pokýval hlavou. Pak dodal: „Nezapomínejte, že se jmenuji Hercule.“

„Umíte dělat zázraky?“ zeptal se Edward Ferrier:

„Proto jste přece pro mne poslali, nemám pravdu? Protože si myslíte, že umím.“

„To je pravda. Uvědomil jsem si, že máme-li být spaseni, může nám pomoci jen nějaký fantastický a velice neobvyklý nápad.“

Na chvíli se odmlčel a pak řekl: „Ale vy se, pane Poirote, možná díváte na tuto situaci z mravního hlediska? John Hammett byl podvodník, a proto musí být legenda o Johnu Hammettovi zničena. Je možno postavit počestný dům na nečestných základech? Já nevím. Vím jen tolik, že se o to chci pokusit.“ Usmál se s nádechem hořkosti. „Politikové se chtějí udržet ve svých funkcích – jako obvykle jen z těch nejvznešenějších důvodů.“

Hercule Poirot vstal.

„Pane,“ řekl, „mé zkušenosti ze služby u policie mi patrně neumožňují mít vysoké mínění o politicích. Kdyby byl John Hammett ještě ve funkci, nehnul bych prstem – ani malíčkem. Ale o vás něco vím. O vás řekl jeden skutečně velký člověk, jeden z největších vědců a mozků naší doby, že jste mužem zdravých názorů. Udělám, co bude v mých silách.“

Uklonil se a vyšel z místnosti.

Sir George vybuchl: „Taková zatracená nestoudnost –“

Ale Edward Ferrier, stále ještě s úsměvem na tváři, řekl: „Vždyť to byla poklona.“

Když šel Hercule Poirot po schodech dolů, zastavila ho světlovlasá žena.

„Zajděte, prosím, ke mně do salonu, pane Poirote,“ požádala ho.

Uklonil se a šel za ní.

Zavřela dveře, nabídla mu židli a cigaretu. Posadila se proti němu a řekla tiše: „Před chvílí jste mluvil s mým manželem – a on vám řekl o mém otci.“

Poirot se na ni pozorně zahleděl. Viděl vysokou, stále ještě pohlednou ženu, z jejíž tváře vyčetl charakter a inteligenci. Paní Ferrierová byla populární osobou. Jako manželka ministerského předsedy se i

ona často ocitala ve světle ramp. A jako dcera svého otce byla ještě populárnější.

Dagmar Ferrierová představovala lidový ideál anglického ženství.

Byla oddanou manželkou, milující matkou a s manželem měla společnou zálibu v životě na venkově. Zajímala se právě jen o ty úseky veřejného života, jež byly všeobecně považovány za doménu působnosti pro ženy. Oblékala se dobře, ale nikdy nepodléhala módním výstřelkům. Věnovala spoustu času a energie mnohostranné dobročinnosti a uvedla do života speciální projekty na pomoc ženám nezaměstnaných mužů. Vzhlížel k ní celý národ, a proto byla i cenným přínosem pro manželovu stranu.

Hercule Poirot řekl: „Jistě máte v současné době velké starosti, madam."

„Ach ano, neumíte si představit jaké. Po léta jsem se něčeho… obávala."

Poirot se zeptal: „Vy jste netušila, co se děje?"

Zavrtěla hlavou. „Ne, ani v nejmenším. Věděla jsem jen, že můj otec není – není tím, za koho ho lidé považují. Už jako dítě jsem věděla, že je to člověk dvojí tváře."

Měla hluboký hlas a mluvila trpce: „Ted Edward kvůli tomu, že si mě vzal, přijde o všechno."

Poirot se jí tiše zeptal: „Máte nějaké nepřátele, madam?"

Překvapeně k němu zvedla oči.

„Nepřátele? Nemyslím."

Poirot řekl zamyšleně: „Myslím, že máte… Máte odvahu, madam? Chystá se velká kampaň proti vašemu manželovi – a proti vám. Musíte být připravena bránit se."

„Ale na mně nezáleží," zvolala. „Jde o Edwarda!"

Poirot řekl: „Jedno souvisí s druhým. Nezapomínejte, madam, že jste Cézarovou ženou."

Viděl, jak jí mizí barva z tváře. Naklonila se k němu a řekla: „Co mi to chcete namluvit?"

Percy Perry, vydavatel *Rentgenového zpravodajství*, seděl u svého psacího stolu a kouřil.

Byl to drobný mužík s lasiččí tváří.

Pravil měkkým úlisným hlasem: „Pěkně je v té špíně vyválíme. Bá-

ječné, báječné! Člověče!“

Jeho zástupce, hubený obrýlený mladík, odpověděl stísněně: „Nejsi z toho nervózní?“

„Čekáš, že zasáhne silná ruka? Kdepak! Na to nemají nervy. A stejně by jim to bylo houby platné. Proti tomu, co jsme na ně našli, jim nepomůže svěcená voda – v Anglii, v Evropě, ani v Americe.“

Kolega řekl: „To jsou teda v pěkné kaši. A to nebudou nic dělat?“

„Pošlou někoho, aby nás ukecal –“

V té chvíli se ozval bzučák. Percy Perry zvedl sluchátko.

„Cože – kdo je to? Fajn, pošli ho sem.“

Položil sluchátko a ušklíbl se.

„Posílají toho namyšleného belgického čmuchala. Jde nahoru a bude do nás mluvit. Chce zjistit, jestli jsme ochotni dohodnout se.“

Hercule Poirot vstoupil do místnosti. Byl bezvadně oblečen a v knoflíkové dírce měl kamélii.

Percy Perry řekl: „Jsem rád, že vás poznávám, pane Poirote. Máte namířeno do královské lóže na dostihy v Ascotu? Ne? V tom případě jsem se zmýlil.“

Hercule Poirot řekl: „Jsem polichocen. Člověk rád dobře vypadá.“ Jeho zrak nevinně sklouzl z vydavatelovy tváře na poněkud šmudlovský oblek, načež dodal: „A je to ještě důležitější v případě, má-li člověk málo přirozených předností.“

Perry suše pronesl: „Co vás ke mně přivádí?“

Poirot se k němu naklonil, poklepal mu na koleno a se zářivým úsměvem odpověděl: „Vyděračství.“

„Co tím ksakru chcete říct?“

„Slyšel jsem – pošeptal mi to malý ptáček –, že jste se občas chystali uveřejnit ve vašem *oduševnělém* listě určité velice kompromitující údaje, ale vzápětí poté, co potěšitelně vzrostlo vaše bankovní konto, jste nakonec tyto údaje neuveřejnili.“

Poirot se opřel a spokojeně pokýval hlavou.

„Uvědomujete si, že váš návrh se rovná urážce na cti?“

Poirot se sebejistě usmál.

„Jsem přesvědčen, že vy se neurazíte.“

„Urazím! Pokud jde o vyděračství, neexistuje důkaz, že bych někdy někoho vydíral.“

„Ne, ne, jsem o tom přesvědčen. Špatně jste mě pochopil. Nevyhro-

žoval jsem vám. Směřoval jsem k prosté otázce. *Kolik?*“

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekl Percy Perry.

„O záležitosti celostátního významu, pane Perry.“

Vyměnili si významné pohledy.

Percy Perry řekl: „Jsem reformátor, pane Poirote. Chci politiku očistit. Jsem proti korupci. Víte, v jakém stavu je v tomto státě politika? Je to učiněný Augiášův chlév.“

„*Tiens!*“ zvolal Poirot. „I vy používáte tohoto příměru!“

„A je velice zapotřebí,“ pokračoval vydavatel, „vyplavit tento chlév mocným očistným proudem veřejného mínění.“

Hercule Poirot vstal. „Tleskám vašemu postoji. Škoda,“ dodal, „že necítíte potřebu peněz.“

Percy Perry řekl honem: „Počkejte přece – to jsem netvrdil…“

Ale to už Hercule Poirot vycházel ze dveří.

Omluvou za další vývoj událostí mu budiž to, že nemá rád vyděrače.

Everitt Dashwood, veselý mladý muž z redakce *The Branch*, poplácal Hercula Poirota přátelsky po zádech.

„Ona je špína a špína, kamaráde,“ řekl. „Moje špína je čistá – to je to.“

„Nemyslel jsem to tak, že jste s Percym Perrym jeden jako druhý.“

„Perry je zatracená pijavice a skvrna na našem povolání. Kdyby to šlo, všichni bychom ho rádi potopili.“

„Náhodou teď právě řeším takovou maličkost – pokouším se zabránit politickému skandálu.“

„Čistíte Augiášův chlév, co?“ usoudil Dashwood. „To je na vás velké sousto, příteli. Jediná možnost je změnit tok Temže a vyplavit celý parlament.“

„Cyniku,“ řekl Hercule Poirot, potřásaje hlavou.

„Jenom znám svět.“

„Myslím, že vy jste ten správný člověk, kterého hledám,“ pokračoval Poirot. „Jste ochotný riskovat, jste slušný člověk a máte rád nevšední události.“

„A je-li to tak?“

„Potřebuji rozjet jeden takový plán. Jestli se nemýlím, odhalíme senzační intriku. A to bude pro vaše noviny zaručený sólokapr.“

„Může být,“ řekl Dashwood vesele.

„Jde o sprostou intriku vůči jedné ženě.“

„Čím dál tím lepší. Erotika jde vždycky na odbyt.“

„Tak si sedněte a poslouchejte.“

Vedou se řeči.

V hostinci „Husa a peří“ v Little Wimplingtonu:

„Prostě tomu nevěřím. John Hammett byl vždycky čestný chlap. Ne jako někteří dnešní politici.“

„Ale to se říká o všech podvodnících předtím, než je načapou.“

„Prý vydělal tisíce na palestinské naftě. Prostě to byl černý obchod, tak je to.“

„Všichni jsou z jednoho pytle. Všichni to jsou špinaví podvodníci.“

„Ale Everharda mezi nimi nenajdete. Je ze staré školy.“

„Prostě se mi nechce věřit, že John Hammett byl podvodník. Nemůžete věřit všemu, co se dnes píše v novinách.“

„Ferrierova žena je jeho dcerou. Viděl jste, co se o ní píše?“

Zakoukali se do velice ohmataného výtisku *Rentgenového zpravodajství*.

Cézarova žena? Doslechli jsme se, že jistá v politických kruzích vysoce postavená dáma byla onehdy viděna ve velice pochybném prostředí. A to se svým gigolem. Ach Dagmar, Dagmar, jak můžeš být tak rozpustilá?

Venkovan řekl pomalu: „Paní Ferrierová není taková. Gigolo? To jsou ti taliánští mizerové.“

Ozval se jiný hlas: „S ženskou nikdy nevíš. Jestli dáte na mě, všechny jsou to potvory.“

Vedou se řeči.

„Po pravdě řečeno, nechce se mi na to ani pomyslet, paní Rogersová. Chci říct, že jsem vždycky považovala paní Ferrierovou za slušnou ženu.“

„Myslíte si, že všechny ty hrozné zprávy jsou pravdivé?“

„Už jsem vám řekla, nechce se mi na ni myslet. Vždyť teprve loni v červenci zahajovala bazar v Pelchesteru. Stála jsem u ní tak blízko jako u této pohovky. A ona se tak mile usmívala.“

„Ale já jsem přesvědčená, že není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu.“

„Na tom samozřejmě něco je. Drahoušku, zdá se, že se nedá věřit nikomu.“

Edward Ferrier, ve tváři bledý a ztrhaný, pravil Poirotovi: „Takové útoky na mou ženu! To je sprosté, opravdu sprosté! Budu ten odporný plátek žalovat.“

„To bych vám neradil,“ mínil Hercule Poirot.

„Ale tomu zatracenému lhaní se musí udělat přítrž.“

„Víte jistě, že jsou to lži?“

„K čertu, to tedy vím!“

Poirot se zeptal s hlavou nakloněnou k jedné straně: „A co tomu říká vaše paní?“

Ferrier na něho chvíli zaraženě hleděl.

„Říká, že si toho nemáme všímat… Ale to nejde. Všichni mluví jenom o tom.“

Na to řekl Hercule Poirot: „Ano, všichni o tom mluví.“

Potom vyšla v novinách krátká věcná zpráva. *Paní Ferrierová utrpěla lehký nervový otřes. Odjela na zotavenou do Skotska.*

Domněnky, pověsti, zaručené informace, že paní Ferrierová ve Skotsku není a nikdy tam nebyla.

Klepy a skandální povídačky o tom, kde je paní Ferrierová ve skutečnosti.

A zase se vedou řeči.

„Říkám vám, že ji Andy viděl. V tom strašném podniku! Byla opilá nebo nadrogovaná a byl s ní ten argentinský gigolo Ramón. Vždyť víte!“

A další řeči.

Paní Ferrierová utekla s argentinským tanečníkem. Byla viděna v Paříži pod vlivem drog. Bere drogy už celá léta. A pije jako duha.

Pomalu se spravedlivé anglické veřejné mínění, zpočátku nevěřícné, obracelo proti paní Ferrierové. „Zdá se, že na tom přece jen něco musí být!“ „To není typ ženy, jaká by měla být chotí ministerského předsedy.“ „Je to hotová Jezábel!“

Pak následovaly fotografie.

Paní Ferrierová na snímku z Paříže – rozvalená v nočním klubu, paži důvěrně ovinutou kolem ramen tmavovlasého snědého mladíka,

evidentního ničemy.

Další snímky – polonahá na pláži – s hlavou na rameni onoho lva salónů.

A pod tím titulek: *Paní Ferrierová se dobře baví.*

O dva dny později byla na *Rentgenové zpravodajství* podána žaloba pro utrhání na cti.

Trestní řízení zahájil královský rada sir Mortimer Inglewood. Byl pln důstojností a spravedlivého rozhořčení. Paní Ferrierová se stala obětí hanebné intriky – intriky, kterou je možno přirovnat leda k pověstnému případu Královnina náhrdelníku, který znají čtenáři Alexandra Dumase. Tehdy byla intrika zosnována proto, aby byla Marie Antoinetta znevážena v očích lidu. Rovněž tato intrika byla zosnována proto, aby diskreditovala vznešenou a ctnostnou dámu, která má v této zemi postavení Cézarovy manželky. Sir Mortimer mluvil s trpkým pohrdáním o fašistech a komunistech, kteří se pokoušejí všemi možnými nečestnými machinacemi podminovat demokracii. Pak začal předvolávat svědky.

První byl biskup z Northumbrie.

Doktor Henderson, biskup z Northumbrie, byl jednou z nejznámějších postav anglikánské církve, vážený pro svou svatost a bezúhonnost. Byl velkorysý a tolerantní, a také skvělý kazatel. Všichni, kdo ho znali, ho měli rádi a vážili si ho.

Přistoupil k lavici svědků, složil přísahu a pak vypověděl, že v uvedené době pobývala paní Ferrierová s ním a s jeho ženou v biskupském paláci. Byla vyčerpaná dobročinnými akcemi, a lékaři jí proto doporučili naprostý klid. Návštěvu tajili, aby ji neobtěžovali novináři.

Po biskupovi hovořil známý lékař, který vypověděl, že doporučil paní Ferrierové odpočinek a naprostý klid.

Místní praktický lékař potvrdil, že za paní Ferrierovou docházel do biskupského paláce.

Dalším předvolaným svědkem byla Thelma Andersenová.

Když vstoupila, v soudní síni to zašumělo. Každému okamžitě padlo do oka, jak nápadně se podobá paní Ferrierové.

„Jmenujete se Thelma Andersenová?“

„Ano.“

„Jste dánská občanka?“

„Ano. Žiji v Kodani.“

„A donedávna jste tam pracovala v jedné kavárně?“

„Ano, pane.“

„Prosím, popište nám vlastními slovy, co se stalo 18. března.“

„K mému stolu přistoupil jeden pán – byl to Angličan. Řekl mi, že pracuje pro jedny anglické noviny – pro *Rentgenové zpravodajství.*“

„Jste si jista tím, že mluvil o *Rentgenovém zpravodajství?*“

„Ano, tím jsem si jistá – víte, ze začátku jsem si totiž myslela, že jsou to nějaké lékařské noviny. Ale zdá se, že nejsou. Pak mi řekl, že jedna anglická filmová hvězda hledá dvojnici a že jsem přesně ten typ. Já do biografu moc nechodím a její jméno mi nic neřeklo, ale on povídal, že je moc slavná, ale teď se necítí dobře, a proto by chtěla, aby se někdo objevoval na veřejnosti místo ní, a je za to ochotná zaplatit spoustu peněz.“

„Kolik vám ten pán nabídl?“

„Pět set anglických liber. Nejdřív jsem mu nevěřila – myslela jsem, že je to nějaký vtip, ale on mi hned polovinu vyplatil. Tak jsem tedy dala v práci výpověď.“

Příběh se odvíjel dál. Dopravili ji do Paříže, nakoupili elegantní šatstvo a dokonce jí obstarali ‚doprovod‘, „velice příjemného argentinského gentlemana, choval se uctivě a zdvořile.“

Bylo jasné, že si ta žena náramně užila. Přiletěla do Londýna a její kavalír s olivovou pletí ji zavedl do několika nočních podniků. V Paříži ji s ním fotografovali. Některé podniky, které navštívili, nebyly moc slušné, připustila. Skutečně nebyly společensky přijatelné. A taky některé fotografie nebyly moc slušné. Ale řekli jí, že je to potřeba udělat kvůli reklamě – a seňor Ramón osobně byl vždycky velice zdvořilý.

V odpovědi na otázku uvedla, že jméno paní Ferrierové nikdy nepadlo a ona neměla nejmenší tušení, že to je ta dáma, kterou měla představovat. Nechtěla nikomu uškodit. Potvrdila, že ženou na předložených fotografiích je ona, v Paříži a na Riviéře.

Bylo jasné, že Thelma Andersenová mluví ryzí pravdu. Byla to zřejmě celkem milá, i když nepříliš chytrá žena. Její lítost nad tím, co se stalo, byla teď, když všechno pochopila, očividná.

Obhajoba byla nepřesvědčivá. Horečně popírala, že by došlo k nějakému jednání s Andersenovou. Zmíněné fotografie byly zaslány do

londýnské redakce a všichni je považovali za pravé. Závěrečná řeč sira Mortimera vyvolala nadšení. Charakterizoval celou záležitost jako podlou politickou intriku, která měla zdiskreditovat ministerského předsedu a jeho manželku. Nebohé paní Ferrierové proto patří právem veškeré sympatie.

Rozsudek, o jehož obsahu nikdo předem nepochyboval, vyvolal v soudní síni dojemné scény. Odškodné bylo stanoveno v závratné výši. A paní Ferrierovou, jejího manžela a otce nadšeně zdravil při odchodu ze soudní síně obrovský zástup.

Edward Ferrier vřele tiskl Poirotovu ruku.

„Nastotisíckrát vám děkuji, pane Poirote," řekl. „S *Rentgenovým zpravodajstvím* je konec. Špinavý plátek! Jsou v koncích. Patří jim to za to, že zosnovali tak nechutnou intriku. A to vůči Dagmaře, nejlaskavějšímu člověku na světě. Díky bohu, že se vám podařilo celý ten švindl odhalit… Co vás přivedlo na myšlenku, že mohli pracovat s dvojnicí?"

„To není nový nápad," připomenul Poirot. „Byl úspěšně použit v případu Jeanne de la Motte, která vystupovala jako Marie Antoinetta."

„Já vím. Musím si znovu přečíst *Královnin náhrdelník*. Ale jak se vám podařilo *najít* tu ženu, kterou najali?"

„Hledal jsem jí v Dánsku, a našel jsem ji tam."

„Ale proč v Dánsku?"

„Protože babička paní Ferrierové byla Dánka a ona sama je výrazně dánský typ. A měl jsem ještě další důvody."

„Ta podobnost byla skutečně do očí bijící. Ďábelský nápad! Zajímalo by mě, jak na to ty krysičky přišly?"

„Na nic nepřišly!" usmál se Poirot a ukázal na svou hruď.

„Já jsem na to přišel!"

Edward Ferrier na něho zíral. „Nerozumím vám. Co tím chcete říct?"

Poirot odpověděl: „Musíme se vrátil k příběhu staršímu než je *Královnin náhrdelník*, k příběhu o čištění Augiášova chléva. Herkules do něj svedl řeku – použil jednu z velkých sil přírody. A teď to převeďme do moderní doby. Co je velkou silou přírody? Sex – nemám pravdu? Právě sex prodává příběh a dělá zprávu zprávou. Dejte lidem skandál spjatý se sexem a bude pro ně o moc přitažlivější než pouhý politický

trik či podvod.“

„*Eh bien, toto* byl můj úkol. Nejprve jsem musel vlastníma rukama sáhnout do bahna jako Herkules a postavit přehradu, která by změnila tok řeky. Pomáhal mi jeden přítel novinář. Hledal v Dánsku tak dlouho, až našel vhodnou osobu pro roli dvojnice. Seznámil se s ní a jen tak mezi řečí se zmínil o *Rentgenovém zpravodajství*, v naději, že si to zapamatuje. A zapamatovala!

A jak to bylo dál? *Bláto*, spousty bláta. Je jím pošpiněna Cézarova žena. Pro všechny podstatně zajímavější než jakýkoli politický skandál. A výsledek, rozuzlení? Ta reakce! Ctnost je obhájena. Čistá žena očištěna. Augiášovým chlévem se valí mocný proud romantiky a sentimentality a vymetá jej.

Kdyby teď všechny noviny v této zemi uveřejnily zprávu o zpronevěře, jíž se dopustil John Hammett, nikdo jí nebude věřit. Lidé by to považovali za další politickou intriku, která má zdiskreditovat vládu.“

Edward Ferrier se zhluboka nadechl. Ještě nikdy za celé jeho kariéry nehrozilo Herculovi Poirotovi těžké ublížení na těle tolik jako v této chvíli.

„Moje žena! Jak jste si mohl troufnout použít ji –“

Snad šťastnou náhodou právě v této chvíli do pokoje vešla paní Ferrierová.

„Vyšlo to skvěle!“ prohodila.

„Dagmar, ty jsi – ty jsi to po celou tu dobu věděla?“

„Ovšem, můj milý,“ ujistila ho Dagmar Ferrierová.

A obdařila ho laskavým mateřským úsměvem oddané manželky.

„A mně jsi neřekla ani slovo!“

„Ale ty bys to, Edwarde, panu Poirotovi nikdy nedovolil.“

„To tedy vskutku nedovolil!“

Dagmar se usmála. „Právě to jsme si mysleli.“

„Kdo my?“

„Já a pan Poirot.“

Usmála se na Hercula Poirota a na svého manžela. „Báječně jsem si u milého biskupa odpočinula,“ dodala, „cítím se zase plna energie. Chtějí ode mne, abych příští měsíc v Liverpoolu pokřtila novou válečnou loď. Myslím, že to bude mít velký ohlas.“

7/ STYMFÁLŠTÍ PTÁCI

Harold Waring si jich poprvé všiml, když kráčely po cestičce od jezera. Seděl před hotelem na terase. Den byl krásný, jezero modré a slunce zářilo. Harold kouřil dýmku a měl pocit, že svět je báječné místo.

Jeho politická kariéra se vyvíjela dobře. Být tajemníkem ministra ve třiceti letech je něco, na co může být člověk právem hrdý. Doneslo se mu, že ministerský předseda komusi řekl, že „ten mladý Waring to dotáhne daleko." Haroldovi se, celkem pochopitelně, dmula hruď pýchou. Život se mu jevil v růžových barvách. Byl mladý, docela pohledný, ve výborné kondici a nevázaný romantickými pouty.

Rozhodl se, že dovolenou stráví v Hercoslovakii, aby se dostal z vyježděných kolejí a skutečně si odpočinul ode všech a ode všeho. Hotel u jezera Stempka byl sice malý, ale pohodlný a nebyl přeplněný. Bylo tam pár hostů, většinou cizinců. Prozatím jedinými dalšími Angličany byly dvě ženy, starší paní Riceová a její provdaná dcera, paní Claytonová. Haroldovi byly obě sympatické. Elsie Claytonová byla hezká v takovém staromódním stylu. Líčila se jen nepatrně, pokud se vůbec líčila, byla mírná a poněkud plachá. Paní Riceová byla zase, jak se říká, výrazná osobnost. Byla vysoká, měla hluboký hlas a velitelské způsoby, ale měla také smysl pro humor a byla dobrou společnicí. Její život byl zjevně spjatý se životem dcery.

Harold strávil ve společnosti matky a dcery několik příjemných hodin, ale nepokoušely se uchvátit ho jen pro sebe, a tak si mezi sebou uchovali přátelské a nenáročné vztahy.

Ostatní hosté v hotelu nikterak neupoutali Haroldovu pozornost. Většinou to byli turisti nebo účastníci autokarových zájezdů. Zdrželi se jednu dvě noci a pak zase odjížděli. Až do dnešního odpoledne nevěnoval pozornost prakticky nikomu jinému.

Pomalu kráčely po pěšině od jezera a právě v té chvíli, kdy upoutaly Haroldovu pozornost, slunce náhodou zmizelo za mrakem. Lehce se

zachvěl.

Potom se na ně zahleděl. Není pochyb o tom, že ty ženy jsou něčím zvláštní. Mají dlouhý zobákovitý nos jako ptáci a jejich tváře, které si jsou tak neuvěřitelně podobné, jsou naprosto nehybné. Přes ramena mají přehozené volné pláštěnky, které vlají ve větru jako ptačí křídla.

Harold si pomyslel, že *jsou jako ptáci*. A mimoděk dodal *ptáci, kteří věští neštěstí.*

Ženy šly přímo na terasu a prošly kolem něho. Nebyly už mladé, měly blíže k padesátce než ke čtyřicítce, a ta nápadná podoba svědčila o tom, že jsou to sestry. Výraz na jejich tváři byl odstrašující. Když Harolda míjely, spočinuly na něm pohledem. Byl to zvláštní, zkoumavý pohled, téměř nelidský.

Haroldův pocit, že čelí zlu, ještě zesílil. Všiml si ruky jedné ze sester, dlouhé ruky, která připomínala paňáty… A třebaže sluníčko už zase vyšlo, opět se zachvěl.

Pomyslel si: *příšerná stvoření. Vypadají jako dravci.*

Z těchto představ ho vytrhla paní Riceová, která vyšla z hotelu. Vyskočil a přisunul jí židli. Usedla se slovy díků a jako obvykle začala usilovně plést.

Harold se jí zeptal: „Viděla jste ty dvě ženy, které právě vešly do hotelu?“

„Ty s těmi pláštěnkami? Ovšem, potkala jsem je.“

„Neobyčejná stvoření, nezdá se vám?“

„Ovšem, jsou trochu zvláštní, pane Waringu. Mám dojem, že přijely teprve včera. Jsou si velice podobné, musí to být dvojčata.“

Harold řekl: „Možná že si něco namlouvám, ale cítím, že jsou nějak spjaté se zlem.“

„Zajímavé. Podívám se na ně zblízka a pak vám povím, jestli sdílím váš názor,“ řekla paní Riceová a dodala: „Zjistím to u *consierge*, prostě se zeptám vrátného, co je to za lidi. Nemyslím, že by to byly Angličanky.“

„Ach, to jistě ne.“

Paní Riceová pohlédla na hodinky.

„Čas na odpolední čaj. Mohu vás požádat, abyste zazvonil, pane Waringu?“

„Samozřejmě, paní Riceová.“

Zazvonil a pak se vrátil ke svému křeslu a zeptal se: „Kde je dnes

odpoledne vaše dcera?“

„Elsie? Vyšly jsme si spolu na procházku. Chvilku jsme šly kolem jezera a pak jsme se vrátily přes borovicový háj. Bylo to překrásné.“

Objevil se číšník a přijal objednávku. Paní Riceová pokračovala a její jehlice se jen kmitaly.

„Elsie dostala dopis od svého manžela. Možná že na čaj vůbec nepřijde.“

„Od manžela?“ Harold byl překvapen. „Víte, vždycky jsem si myslel, že je vdova.“

Paní Riceová na něho vrhla ostrý pohled.

Pak řekla suše: „Ne, Elsie není vdova.“ A po chvíli dodala důrazně: „Na neštěstí.“

Harold ji zaraženě sledoval.

Paní Riceová chmurně pokývala hlavou a řekla: „Alkohol je příčinou mnohého neštěstí, pane Waringu.“

„On pije?“

„Ano. A to není zdaleka všecko. Je chorobně žárlivý a má prudkou povahu.“ Povzdechla si. „Život je těžký, pane Waringu. Žiji jenom pro Elsie, je to mé jediné dítě, a trápím se, když ji vidím nešťastnou.“

Harold řekl dojatě: „Je to takové mírné stvoření.“

„Až příliš.“

„Chcete říci –“

Paní Riceová řekla zvolna: „Šťastný člověk je opovážlivější. Obávám se, že Elsiina mírnost pramení z pocitu porážky. Život je pro ni příliš těžký.“

Harold se zeptal poněkud váhavě: „Jak je to možné, že se vdala za takového člověka?“

Paní Riceová odpověděla: „Philipe Clayton byl velice přitažlivý muž. Měl, a pořád ještě má, velké kouzlo, navíc měl nějaké peníze a hlavně nebyl nikdo, kdo by nám řekl pravdu o jeho skutečném charakteru. Já sama jsem už po léta vdovou. Pokud jde o charakter muže, nejsou osamělé ženy nejlepšími soudci.“

Harold řekl zamyšleně: „Ano, máte pravdu.“

Cítil, jak ho zaplavuje vlna rozhořčení a soucitu. Elsii Claytonové nemohlo být více než pětadvacet. Připomenul si její přátelské modré oči a prověšenou linii jejích úst. A najednou si uvědomil, že jeho zájem o ni poněkud překračuje přátelské meze.

A ona je připoutaná k takovému zvířeti…

Toho večera se Harold po večeři připojil k matce a dceři. Elsie Claytonová měla na sobě měkké šaty starorůžové barvy. Všiml si, že má červená víčka. Zřejmě plakala.

Paní Riceová řekla energicky: „Zjistila jsem, kdo jsou ty dvě harpyje, pane Waringu. Podle toho, co mi řekl *concierge*, zdejší vrátný, jsou to polské dámy z velice dobré rodiny."

Harold se podíval na druhý konec jídelny, kde seděly polské dámy.

Elsie to zaujalo. „Tamhle ty dvě ženy? Co si barví vlasy henou? Vypadají trošku strašidelně – i když nevím proč."

Harold řekl vítězoslavně: „To je přesně můj dojem!"

Paní Riceová řekla se smíchem: „Myslím, že jste oba hlupáčkové. Nemůžete přece soudit lidi podle toho, jak vypadají."

Elsie se rozesmála: „To jistě. Ale přesto mi připadají jako supové."

„Kteří klovou oči mrtvým!" dodal Harold.

„No tak, nechte toho," zvolala Elsie.

Harold se okamžitě omluvil.

Paní Riceová řekla úsměvně: „Tak jako tak, my s nimi nebudeme mít nic společného."

Elsie dodala: „Ostatně, my žádná zločinná tajemství nemáme!"

Paní Riceová řekla a mrkla přitom na Harolda: „Možná že pan Waring má."

Harold se zaklonil a rozesmál se.

Pak řekl: „Nemám žádné tajnosti. Můj život je jako otevřená kniha."

A v tu chvíli ho najednou napadlo: *Jací hlupáci jsou lidé, kteří scházejí z přímé cesty. Čisté svědomí je v životě to nejdůležitější. Máte-li je, můžete se postavit celému světu a poslat každého, kdo se vám staví do cesty, rovnou k čertu!*

Náhle pocítil, že je pln činorodosti a síly a že je pánem svého osudu!

Harold Waring, tak jako mnoho jiných Angličanů, neznal cizí jazyky. Francouzsky mluvil lámaně a s výrazně britským přízvukem. Německy či italsky neuměl ani slovo.

Až dosud ho tato neznalost nikterak neznepokojovala. Shledal totiž, že ve většině hotelů na evropském kontinentu všichni umí anglicky,

tak co by si dělal starosti?

Ale v těchto končinách na konci světa, kde se mluví nějakým slovanským nářečím, a dokonce i vrátný umí jenom německy, Harolda občas dopalovalo, že mu některá z jeho dvou přítelkyň musela dělat tlumočníka. Paní Riceová, která milovala cizí řeči, mluvila dokonce trochu i tímto slovanským jazykem.

Harold si umínil, že se pustí do studia němčiny. Koupil si nějaké učebnice a každý den ráno věnoval několik hodin tomuto jazyku.

Toho rána bylo krásné počasí, a tak když Harold napsal několik dopisů, pohlédl na hodinky a viděl, že má před obědem ještě čas na hodinovou procházku. Seběhl dolů k jezeru a tam zabočil do borového lesa. Kráčel asi pět minut, když uslyšel nezaměnitelný zvuk. Někde nedaleko srdceryvně vzlykala nějaká žena.

Harold se na okamžik zastavil a pak se vydal směrem, odkud se ozýval pláč. Plakala Elsie Claytonová, která seděla na padlém kmeni s tváří ukrytou v dlaních, a ramena se jí jen otřásala.

Harold na okamžik zaváhal, ale pak k ní přistoupil.

Oslovil ji tiše: „Paní Claytonová – Elsie?“

Trhla sebou a zvedla k němu oči. Harold se posadil vedle ní.

Řekl účastně: „Mohu pro vás něco udělat? Ať je to cokoliv.“

Zavrtěla hlavou.

„Ne – ne – jste velice laskav. Ale nikdo pro mne nemůže nic udělat.“

Harold se jí zeptal poněkud nesměle: „Má to něco společného – s vaším manželem?“

Přisvědčila. Pak si osušila oči a vyndala pudřenku, zřejmě se snažila ovládnout se.

Po chvíli řekla chvějícím se hlasem: „Nechtěla jsem přidělávat mamince starosti. Vždycky ji rozčilí, když vidí, že se trápím. Šla jsem se sem pořádně vyplakat. Jsem hloupá, já vím. Pláčem nic nespravím. Ale… někdy mám pocit, že život je prostě nesnesitelný.“

Harold řekl pouze: „Je mi to moc líto.“

Obdařila ho vděčným pohledem. Pak spěšně dodala: „Je to přirozeně moje chyba. Provdala jsem se za Philipa z vlastní svobodné vůle. To, že to dopadlo špatně, je jenom moje chyba.“

Harold mínil: „Dokážete-li se na věc dívat takto, svědčí to o tom, že jste velice statečná žena.“

Elsie zavrtěla hlavou. „Ne, nejsem vůbec statečná. Nejsem hrdinka. Naopak, jsem hrozně zbabělá, a to je do jisté míry příčina mých nesnází s Philipem. Mám z něho hrůzu, a když dostane záchvat zuřivosti, nevím, co si počít."

Harold mínil procítěně: „Měla byste od něho odejít."

„Toho bych se neodvážila. A on by mí to nedovolil."

„Nesmysl. Můžete se přece rozvést?"

Pomalu zavrtěla hlavou. „Nemám žádný důvod." Napřímila se. „Ne, musím tu káru táhnout dál. Jak vidíte, trávím mnoho času s maminkou, Philip mi to má velice za zlé. Zvláště když jedeme někam, kde lišky dávají dobrou noc."

Červeň jí stoupala do tváře, když dodala: „Víte, potíž je v tom, že je chorobně žárlivý. Stačí, abych jen prohodila pár slov s jiným mužem, a hned udělá strašnou scénu:"

Haroldovo rozhořčení vzrůstalo. Mnohé ženy si v jeho společnosti stěžovaly na žárlivost svých manželů, avšak on, třebaže je nahlas litoval, byl v duchu toho názoru, že chování manželů je zcela ospravedlnitelné. Avšak Elsie Claytonová se těmto ženám nikterak nepodobala. Nikdy se nepokusila o flirt ani pouhým pohledem.

Elsie se lehce zachvěla a odtáhla se od něho. Podívala se na oblohu.

„Sluníčko zapadlo a ochladilo se. Raději se vrátíme do hotelu. Stejně už brzy bude oběd."

Zvedli se a zamířili k hotelu. Šli sotva pět minut, když museli předejít postavu, kráčející stejným směrem. Poznali ji podle vlající pláštěnky. Byla to jedna z polských sester.

Když ji předcházeli, Harold se lehce uklonil. Nereagovala, a její zrak na okamžik utkvěl na nich na obou, jako by je tímto pohledem cejchovala, až Harolda náhle rozrazilo horko. Byl by rád věděl, jestli ho ta žena viděla, jak sedí s Elsie na padlém kmeni. A pokud ho viděla, jestli si myslí…

Nuže, zdálo se, že si myslí… Zaplavila ho vlna rozhořčení. Některé ženy mají odporné nápady!

Bylo zvláštní, že sluníčko zapadlo a oba se náhle zachvěli – možná právě v té chvíli, když se na ně ta žena dívala… Harold se necítil ve své kůži.

Toho večera přišel Harold do svého pokoje chvilku po desáté. Došla

pošta z Británie a on dostal spoustu dopisů, na některé z nichž musel okamžitě odpovědět.

Vzal si pyžamo a župan a sedl si ke stolu s úmyslem vyřídit korespondenci. Napsal tři dopisy a právě začal psát čtvrtý, když se rozletěly dveře a do pokoje se vpotácela Elsie Claytonová.

Zděšeně vyskočil. Elsie za sebou přibouchla dveře a zůstala stát u prádelníku, jehož se křečovitě držela. Dýchala přerývaně a ve tváři byla bílá jako křída. Byla k smrti vyděšená.

Vyrazila ze sebe: „Přijel můj manžel. Nečekaně. Bojím se, že mě zabije. Zbláznil se, dočista se zbláznil. Přiběhla jsem k vám. Nepřipusťte, aby mě tu našel!“

Udělala pár kroků, ale zapotácela se tak, že téměř upadla. Harold jí podal ruku, aby ji podepřel.

Jen to udělal, dveře se rozletěly a v nich stanul muž. Byl střední postavy, měl husté obočí a ulízané černé vlasy. V ruce držel francouzský klíč od auta. Jeho vysoký hlas se chvěl vztekem. Téměř zařval: „Takže ta Polka měla pravdu! Taháš se s tímhle chlapem!“

Elsie zvolala: „Ne, ne, Philipe, to není pravda! Mýlíš se.“

Když se k nim Philip Clayton přiblížil, Harold strhl Elsie za sebe.

Philip křičel: „Já že se mýlím? Když jsem tě našel v jeho pokoji? Za tohle tě zabiju, ty ďáblice!“

Rychlým pohybem do strany se vyhnul Haroldově paži a Elsie s výkřikem oběhla Harolda, který se otočil, aby ho odrazil.

Ale Philip Clayton si nepřál nic jiného než chytit svou ženu. Znovu zaútočil. Vyděšená Elsie vyběhla z pokoje. Philip Clayton se hnal za ní a Harold je bez nejmenšího zaváhání následoval.

Elsie doběhla do svého pokoje na konci chodby. Harold slyšel, jak otáčí klíč v zámku, ale nestihla to. Než zámek zapadl, Philip Clayton vrazil dovnitř a Harold slyšel, jak Elsie zděšeně vykřikla. Vzápětí vrazil Harold do místnosti.

Elsie stála v okenním výklenku před záclonami. Když Harold vběhl dovnitř, Phílip Clayton se na ni hnal s francouzským klíčem v ruce. Zděšeně vykřikla a potom popadla masivní těžítko, které leželo na psacím stole, a hodila je po něm.

Clayton padl k zemi jako podťatý strom. Elsie vykřikla. Harold zůstal stát ve dveřích jako solný sloup. Žena padla na kolena vedle svého manžela. Ležel bez pohnutí na místě, kam padl. Bylo slyšet, že venku

na chodbě někdo otevírá dveře. Elsie vyskočila a rozběhla se k Haroldovi.

„Prosím – prosím –“ Mluvila tiše a téměř nedýchala. „Vraťte se do svého pokoje. Přijdou a najdou vás tady.“

Harold pokývl hlavou. Bleskově pochopil situaci. Pro tuto chvíli byl Philipe Clayton *hors de combat*, ano, byl mimo, ale není vyloučené, že někdo slyšel Elsin výkřik. Kdyby ho našli v jejím pokoji, vyvolalo by to rozpaky a nedorozumění. Jak v jejím, tak ve svém zájmu nesmí dopustit, aby došlo k nějakému skandálu. Co možná nejtišeji běžel po chodbě do svého pokoje. Jen co tam doběhl, slyšel, že se někde otevřely dveře.

Seděl ve svém pokoji téměř půl hodiny a čekal. Neodvážil se vyjít ven. Byl si jistý, že dříve nebo později Elsie přijde.

Někdo tichoučce zaklepal na dveře. Harold vyskočil a šel otevřít.

Nebyla to Elsie, ale její matka, a Harold byl zděšen jejím zjevem. Jakoby zestárla o řadu let. Šedé vlasy měla rozcuchané a pod očima hluboké černé kruhy.

Vyskočil a odvedl ji k lenošce. Posadila se a ztěžka oddychovala.

Harold řekl hned: „Vypadáte špatně, paní Riceová. Mohu vám něco nabídnout?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. O mne nejde. Jsem v pořádku, opravdu. Je to jenom šok. Pane Waringu, stalo se něco strašného.“

Harold se zeptal: „Je Clayton vážně raněn?“

Zadržela dech. „Stalo se něco mnohem horšího. *Je mrtev.*“

Pokoj se s ním zatočil.

Harold měl pocit, že mu po zádech tečou čůrky ledové vody, a na nějakou chvíli nebyl mocen slova.

Pak tupě opakoval: „Mrtev?“

Paní Riceová přisvědčila.

Řekla – a její hlas díky naprostému vyčerpání zněl zcela monotónně: „Roh mramorového těžítka ho zasáhl přímo do spánku a při pádu dopadl týlem na železnou krbovou mříž. Nevím, který z těch dvou úderů byl smrtelný, ale každopádně je mrtvý. Viděla jsem dosti mrtvých na to, abych to poznala.“

Katastrofa – to bylo to slovo, které vytrvale bušilo na brány Haroldovy mysli. Katastrofa, katastrofa, katastrofa…

Řekl rázně: „Byla to nehoda. Viděl jsem to na vlastní oči.“

Paní Riceová ostře opáčila: „Samozřejmě že to byla nehoda. *Já* to vím. Ale budou si to myslet ostatní? Já mám – upřímně řečeno, Harolde – já mám strach. Tady nejsme v Anglii!“

Harold řekl zvolna: „Mohu Elsiinu výpověď potvrdit.“

„Ano, a ona může potvrdit vaši,“ mínila paní Riceová. „To je ono!“

Harold, zvyklý myslet bystře a opatrně, pochopil, co má na mysli. Znovu přehlédl situaci a zjistil, že jejich postavení je vratké.

On a Elsie trávili společně dosti času. Dále je tu ta skutečnost, že je v borovém háji viděla jedna z polských dam za poměrně kompromitujících okolností. Polské dámy sice zřejmě nemluví anglicky, ale něčemu mohly přesto porozumět. Pokud ta žena vyslechla jejich rozhovor, mohla porozumět významu slova ‚žárlivost‘ nebo ‚manžel‘. V každém případě bylo jasné, že něco, co řekla Claytonovi, vzbudilo jeho žárlivost. A teď je ten člověk mrtvý. Když Clayton zemřel, byl on, Harold, v pokoji Elsie Claytonové. Jak by mohl dokázat, že to těžítko nehodil po Philipovi Claytonovi on? Jak by mohl dokázat, že je žárlivý manžel nepřistihl pohromadě? Je tu jen Elsiino a jeho slovo. Budou jim věřit?

Strach ho svíral jako ledová ruka.

Nemysli si – ne, opravdu si to nemyslí – že by jemu nebo Elsii hrozil trest smrti za vraždu, kterou nespáchali. V každém případě by byli obviněni pouze z neúmyslného zabití. (Znají vůbec v těchto cizích zemích pojem ‚neúmyslné zabití‘?) Jenže i kdyby je zprostili viny, stejně by se museli podrobit výslechu – a o tom by se psalo ve všech novinách. Angličan a Angličanka obviněni – žárlivý manžel – nadějný politik. Ano, to by znamenalo konec jeho politické kariéry. Takovýto skandál nemůže přežít.

Impulzivně se zeptal: „Copak se té mrtvoly nemůžeme nějak zbavit? Někam ji schovat?“

Paní Riceová na něho pohlédla tak udiveně a tak opovržlivě, že zrudl.

Přísně řekla: „Milý Harolde, tohle není detektivka! Pokusit se o něco takového by bylo šílenství.“

„Ano, asi ano,“ zasténal. „Co budeme dělat? Panebože, co se dá dělat?“

Pani Riceová v zoufalství zavrtěla hlavou. Vraštila čelo, její mysl

pracovala na plné obrátky.

Harold se zeptal: „Copak se nedá nic dělat? Nic, čím bychom tuto strašnou katastrofu odvrátili?“

A už to bylo venku – katastrofa! Strašná, nepředvídatelná, naprostá katastrofa!

Pohlédli jeden na druhého.

Paní Riceová řekla chraplavým hlasem: „Elsie, moje holčička. Udělala bych všechno… Bude-li muset projít tím peklem, zničí ji to.“ Pak dodala: „A vy právě tak – vaše kariéra – a vůbec.“

Haroldovi se podařilo ze sebe vypravit: „O mne nejde.“

Ale nemyslel to vážně.

Paní Riceová trpce pokračovala: „Je to tak nespravedlivé a tak nepravdivé. Vždyť mezi vámi přece nic nebylo. Vím to.“

Harold navrhl jako tonoucí, který se stébla chytá: „Můžete uvést alespoň to… že všechno bylo v naprostém pořádku.“ Paní Riceová řekla trpce: „Ano, jestli mi budou věřit. Ale víte, jací jsou tady lidé!“

Harold zachmuřeně souhlasil. Tyto evropské hlavy budou určitě hledat souvislost mezi vinou jeho a Elsiinou, a všechna prohlášení paní Riceové budou brát jako slova matky, ochotné kvůli dceři lhát jak když tiskne.

Harold zamračeně souhlasil: „Ano, tady naneštěstí není Anglie.“

„Ach!“ Paní Riceová zvedla hlavu. „To je pravda. Tady nejsme v Anglii. Přemýšlím, jestli by se dalo něco dělat –“

„Ano?“ Harold se na ni dychtivě zadíval.

Náhle paní Riceová vybafla: „Kolik máte peněz?“

„S sebou jich moc nemám.“ A dodal: „Ale mohu o ně samozřejmě telegraficky požádat.“

Paní Riceová řekla zachmuřeně: „Asi jich budeme potřebovat hodně. Ale myslím, že to za pokus stojí.“

Harold měl pocit, že jeho zoufalství maličko polevuje.

„Co máte za nápad?“

Paní Riceová mluvila teď rozhodným hlasem. „Nemáme naději, že by se nám podařilo smrt utajit, ale myslím, že je tu možnost ututlat ji za pomoci úřadů.“

„Vážně?“ Harold se ptal hlasem plným naděje, ale zároveň poněkud nevěřícně.

„Ano. Za prvé ředitel hotelu bude na naší straně. Bude rozhodně stát

o to, aby se věc ututlala. Podle mého názoru v těchto Bohem zapomenutých podivných balkánských zemičkách můžete podplatit každého – a policie je patrně ještě zkorumpovanější než všichni ostatní…“

Harold řekl zvolna: „Myslím, že máte pravdu.“

Paní Riceová pokračovala: „Naštěstí v hotelu nikdo nic neslyšel.“

„Z jedné strany sousedí Elsiin pokoj s vaším, a čí je pokoj na druhé straně?“

„Těch dvou polských dam. Nic neslyšely. Kdyby byly něco zaslechly, byly by vyšly do chodby. Philip přijel pozdě, viděl ho jenom noční vrátný. Víte, Harolde, začínám věřit, že bude možné tu věc ututlat a získat potvrzení, že Philip zemřel přirozenou smrtí. Záleží to na výši úplatku a na správném člověku, kterého musíme najít – nejspíš to bude přímo šéf zdejší policie.“

Harold se mdle usmál. „Zní to spíše jako z komické opery, ale koneckonců proč bychom to nezkusili.“

Paní Riceová byla ztělesněná energie. Nejdříve ze všeho si zavolala ředitele hotelu. Harold zůstal ve svém pokoji a držel se stranou. S paní Riceovou se dohodli, že nejvhodnější bude tu historku prezentovat jako hádku mezi manželi. Elsiino mládí a půvab vyvolá větší soucit.

Druhého dne ráno přišli za paní Riceovou různí policejní úředníci a byli uvedeni do jejího pokoje. Odešli v poledne. Harold telegrafoval pro peníze, ale jinak se na celém dění nikterak nepodílel; ostatně to nešlo, ani kdyby chtěl, protože žádná z těchto úředních osob nemluvila anglicky.

Ve dvanáct přišla paní Riceová do jeho pokoje. Byla bledá a unavená, ale úlevný pohled mluvil sám za sebe.

Řekla prostě: „A je to!“

„Díky Bohu! Jste opravdu skvělá! Je to neuvěřitelné.“

Paní Riceová řekla zamyšleně: „Podle toho, jak to šlo hladce, by si člověk pomalu myslel, že je to úplně normální. Prakticky sami hned natáhli ruce. Je to přímo nechutné, vážně!“

Harold řekl suše: „Teď není chvíle na boj proti úplatnosti úředních osob. Kolik?“

„Sazba je vysoká.“

Přečetla seznam osob.

Šéf policie

Komisař
Policista
Lékař
Ředitel hotelu
Noční vrátný

Harold pouze podotkl: „Noční vrátný toho moc nedostane, co? Řekl bych, že je to odstupňované podle počtu zlatých prýmků."

Paní Riceová vysvětlovala: „Ředitel trvá na tom, že k úmrtí vůbec nedošlo v jeho hotelu. Podle úřední verze dostal Philip ve vlaku srdeční záchvat. Vyšel si na chodbu na vzduch – víte, že tady nechávají dveře vždycky otevřené – a vypadl přímo do kolejiště. Je fantastické, co policie dokáže, když se snaží!"

„Díky Bohu," mínil Harold, „že naše policie není taková."

A s pocitem britské nadřazenosti šel dolů na oběd.

Po obědě si Harold na kávu jako obvykle přisedl k paní Riceové a její dceři. Rozhodl se, že na svém obvyklém chování nebude nic měnit.

Od uplynulé noci viděl Elsii prvně. Byla velice bledá a zjevně ještě nepřekonala šok, ale udatně se snažila chovat se jako obvykle a trousila banální věty o počasí a přírodě.

Bavili se o novém hostovi, který právě přijel, a snažili se uhodnout, jaké je národnosti. Harold soudil, že takovýto knír může mít jen Francouz, Elsie tvrdila, že Němec a paní Riceová si myslela, že by to mohl být Španěl.

Na terase nebyl kromě nich nikdo, až na ty dvě polské dámy, které seděly na opačném konci a věnovaly se ručním pracem.

Pokaždé, když je Harold uviděl, cítil podivné zlověstné chvění. Ty nehybné tváře, orlí nosy a ruce jako paňáty… Pikolík vyřizoval paní Riceové, že s ní chce někdo mluvit.

Vstala a šla za ním. Viděli, že ve vchodu do hotelu přistoupila k policejnímu úředníkovi v uniformě.

Elsie zatajila dech.

„Myslíte, že se něco děje?"

Harold ji rychle uklidňoval: „Ne, ne, nic takového."

Sám ale cítil, jak se mu náhle srdce sevřelo strachem.

Řekl: „Vaše matka je skvělá!"

„Já vím. Maminka je velký bojovník. Nikdy nepřijine porážku.“ Elsie se zachvěla. „Ale všechno je to tak strašné, že?“

„Tak na to už nemyslete. Už je to za námi.“

Elsie řekla tiše: „Nemohu zapomenout, že – že jsem ho zabila já.“

Harold naléhal: „Takhle nesmíte uvažovat. Byla to náhoda. Sama to víte.“

Zatvářila se trochu méně nešťastně.

„V každém případě to patří minulosti. Minulost je minulost, snažte se na ni už nemyslet.“

Paní Riceová se vrátila. Podle výrazu na její tváři poznali, že se nic neděje.

„Ten mi nahnal strachu,“ řekla téměř vesele. „Ale šlo jen o jakousi formalitu kolem úředních papírů. Všechno je v pořádku, děti. Vyvázli jsme suchou nohou. Myslím, že to je důvod k napití.“

Objednali si likér a pozvedli sklenky.

Paní Riceová řekla: „Na budoucnost!“

Harold se usmál na Elsii a řekl: „Na vaše štěstí!“

Opětovala jeho úsměv, zvedla sklenku a řekla: „Na vás – a na váš úspěch! Jsem přesvědčená, že z vás jednou bude velký muž.“

Jako reakce na prožitý strach se jich zmocnilo veselí až lehkomyslné. Neštěstí je zažehnáno. Všechno je v pořádku…

Dvě ptačí ženy na druhém konci terasy vstaly a pečlivě si sbalily své ruční práce. Kráčely po kamenných dlaždicích přes celou terasu.

Lehce se uklonily a přisedly k paní Riceové. Jedna z nich začala mluvit. Druhá spočinula svým zrakem na Elsii a Haroldovi. Na rtech jí hrál lehký úsměv. Harold usoudil, že to není laskavý úsměv.

Zahleděl se na paní Riceovou. Naslouchala té polské ženě, a třebaže Harold nerozuměl ani slovo, výraz na její tváři mluvil sám za sebe. Všechna úzkost a zoufalství se vrátilo. Paní Riceová poslouchala a tu tam něco prohodila.

Poté se obě sestry zvedly, prkenně se uklonily a zašly do hotelu.

Harold se naklonil.

Chraptivě se zeptal: „Co se děje?“

Z tiché odpovědi paní Riceové čišela beznaděj a zoufalství.

„Tyto ženy se nás chystají vydírat. Včera v noci nás vyslechly. To, že jsme se věc pokusili ututlat, dělá všechno ještě tisíckrát horší.“

Harold Waring byl dole u jezera. Hodinu horečnatě chodil sem a tam a snažil se fyzickou námahou čelit náporu zoufalství, které se ho zmocnilo.

Pak došel na místo, kde prvně uviděl ty dvě zlověstné ženy, které mají jeho a Elsiin život ve svých pařátech. Řekl nahlas: „Hrom do nich! Do horoucích pekel s těmi ďábelskými krvežíznivými harpyjemi!“

Slabé zakašlání ho přimělo, aby se otočil. Ocitl se tváří v tvář cizinci s bujným knírem, který právě vystoupil ze stínu stromů.

V rozpacích řekl Harold poněkud komicky: „Ach – ehm dobré odpoledne.“

Muž odpověděl bezvadnou angličtinou: „Obávám se, že pro vás toto odpoledne není dobré?“

„Já – ehm – totiž –“ Harold opět nevěděl, co na to říci.

Drobný mužík řekl: „Myslím, že jste v nesnázích, pane. Mohu vám nějak pomoci?“

„Och ne, díky – díky. Jenom jsem potřeboval vypustit trochu páry, chápete?“

Muž řekl vlídně: „Ale já se domnívám, že vám mohu pomoci. Myslím, že se nemýlím, když spojuji vaše nesnáze s těmi dvěma dámami, s nimiž jste seděl před chvílí na terase?“

Harold se na něho zahleděl.

„Vy o nich něco víte?“ Pak dodal: „A kdo vlastně jste?“

Malý mužík řekl skromně, jako by přiznával, že je z královského rodu: „Jsem Hercule Poirot. Nechcete se trochu projít po lese a povědět mi, co vás trápí? Jak už jsem řekl, myslím, že vám mohu pomoci.“

Dodnes Harold neví, co ho vedlo k tomu, že zčistajasna vyklopil celou historku muži, s nímž se seznámil před několika málo minutami. Možná ten přetlak napětí! Ať byl důvod jakýkoliv, stalo se. Odvyprávěl Herculovi Poirotovi celý příběh.

Ten mlčky poslouchal. Jednou dvakrát vážně pokýval hlavou. Když Harold domluvil, řekl zasněně: „Stymfálští ptáci s železnými zobáky, kteří se živí lidským masem a sídlí na Stymfálském jezeře… Ano, to sedí.“

„Prosím?“ řekl Harold užasle.

Napadlo ho, že ten podivný mužík je možná blázen!

Hercule Poirot se usmál. „Přemýšlím, nic víc. Nazírám na věcí

svým způsobem, chápete. A teď k té vaší záležitosti. Jste ve velice nepříjemné situaci.“

Harold opáčil netrpělivě: „To mi nemusíte říkat.“

Hercule Poírot pokračoval: „Vyděračství je vážná věc. Ty harpyje vás budou nutit platit a platit a zase platit! A když se jim vzepřete, tak co se stane?“

Harold řekl hořce: „Všechno vyjde najevo. Moje kariéra bude zničená, to ubohé děvče, které nikdy nikomu neublížilo, si prožije peklo na zemi, a Bůh ví, jak to všechno dopadne!“

„A proto,“ prohlásil Hercule Poirot, „je třeba něco podniknout.“

„Co?“ zeptal se Harold střízlivě.

Hercule Poirot zvrátil hlavu a přivřel oči. Pak řekl (a Harold opět zapochyboval o jeho zdravém rozumu): „Nadešla chvíle pro bronzovou klapačku.“

Harold se zeptal: „Zbláznil jste se docela?“

Druhý jen zavrtěl hlavou a ujistil ho: „*Mais non!* Chystám se pouze následovat příkladu svého velkého předchůdce Herkula. Mějte pár hodin trpělivost, milý příteli. Do zítřka vás snad zbavím vašich pronásledovatelů.“

Když Harold Waring přišel následujícího jitra dolů, zastihl Hercula Poirota samotného na terase. Všemu navzdory udělaly Poirotovy sliby na Harolda určitý dojem.

Přistoupil k němu a s úzkostí v hlase se zeptal: „Tak co?“

Poirot po jeho boku jen zářil. „Všechno v pořádku.“

„Jak to myslíte?“

„Všechno se uspokojivě urovnalo.“

„Ale co se stalo?“

Hercule Poirot odpověděl zasněně: „Použil jsem bronzovou klapačku. Převedeno do moderního jazyka, rozezněl jsem dráty – prostě jsem použil telegraf. Vaši stymfalští ptáci, *Monsieur*, byli přemístěni někam, kde po nějaký čas nebudou moci uplatňovat svou vynalézavost.“

„Hledala je policie? Byly zatčené?“

„Přesně tak.“

Harold se nadechl. „To je nádhera. To by mě nikdy nebylo napadlo!“

Vstal. „Musím najít paní Riceovou a Elsii a říci jim to.“

„Ony to vědí.“

„Ach Bože!“ Harold si zase sedl. „Povězte mi, jak –“

Odmlčel se.

Po cestičce od jezera se blížily dvě postavy s vlajícími pláštěnkami a ptačím profilem.

Zvolal: „Říkal jste přece, že je odtud odvezli!“

Hercule Poirot sledoval jeho pohled.

„Ach, tyhle dámy? Ty jsou naprosto neškodné; polské dámy z dobré rodiny, jak vám řekl vrátný. Jejich zjev není příliš vábný, ale nic víc.“

„*Ale já tomu nerozumím!*“

„To nerozumíte! Policie hledala ty druhé dvě dámy – vynalézavou paní Riceovou a uplakanou paní Claytonovou. To ony jsou těmi dobře známými dravými ptáky. To tyhle dvě, *mon cher*, si vydělávají na živobytí vyděračstvím.“

Harold měl pocit, že se rozkymácel celý svět.

Řekl mdle: „Ale co ten muž – ten člověk, co ho zabila?“

„Nikoho nezabila. A žádný muž nikdy neexistoval!“

„Ale já jsem ho *viděl!*“

„Nic takového! Vysoká paní Riceová má hluboký hlas a velice úspěšně se vydává za muže. To ona vystoupila v roli manžela – stačilo odložit šedivou paruku a vhodně se nalíčit.“

Naklonil se k Haroldovi a poklepal mu na koleno.

„Nesmíte jít životem tak důvěřivě, příteli. Zdejší policii není tak snadné podplatit – patrně by se nedala podplatit vůbec, zvláště když se jedná o vraždu! Tyto ženy založily svou živnost na tom, že průměrný Angličan nezná cizí jazyky. Protože paní Riceová mluví francouzsky a německy, jedná s ředitelem vždycky ona a ona také bere celou záležitost do svých rukou. Ano, policisté přijdou a jsou uvedeni do jejího pokoje, ovšem! Ale co se tam doopravdy děje? To nevíte. Možná říká, že se jí ztratila nějaká brož nebo něco podobného. Každý důvod dobrý k tomu, aby se policie dostavila a vy jste ji viděl. A co se dělo potom? Telegrafoval jste pro peníze, pro mnoho peněz, a dal jste je paní Riceové, která se ujala veškerého vyjednávání. A bylo to! Ale tihle draví ptáci jsou nenasytní. Viděly, že jste pojal nesmyslnou nechuť k těm dvěma nešťastným polským dámám. Dotyčné dámy se zastavily u paní Riceové a setrvaly v naprosto nevinném rozhovoru – ale ona ne-

odolala a celou hru rozehrála znovu. Věděla, že nerozumíte, o čem se mluví. Proto jste musel požádat o další peníze a paní Riceová hodlala předstírat, že je předá novým vyděračkám.“

Harold si zhluboka nadechl. „A co Elsie?“

Hercule Poirot odvrátil zrak.

„Hrála svou roli velice dobře. Vždycky hraje dobře. Je to talentovaná herečka. Všechno je tak čisté – a tak nevinné. Elsie nikdy nebudí v mužích vášně, ale rytířskost. A to na Angličany vždycky zabere.“

Harold Waring se znovu nadechl a řekl odhodlaně: „Dám se do práce a naučím se všechny možné evropské jazyky! Podruhé ze mne nikdo hlupáka neudělá!“

8/ KRÉTSKÝ BÝK

Hercule Poirot se zamyšleně zahleděl na svou návštěvnici.

Viděl bledou tvář a energickou bradu, oči spíše šedé než modré a vlasy onoho černomodrého odstínu, jaký se zřídkakdy vidí – pravé kadeře starořeckého Hyacinta.

Všiml si pěkně střiženého, ale také pěkně obnošeného tvídového kostýmu toho děvčete, ošuntělé kabelky a mimoděčně arogantního chování, které se tajilo za zjevnou nervozitou. V duchu si řekl: *Ach ano, je z aristokratické rodiny – ale bez peněz! A to, co ji ke mně přivádí, musí být něco zcela mimořádného.*

Diana Maberlyová řekla, a hlas se jí poněkud třásl: „Já – já nevím, jestli mi můžete pomoci, pane Poirote. Jde o něco docela mimořádného.“

„Ano? Chcete mi říci, o co?“

Diana Maberlyová řekla: „Přišla jsem k vám, protože nevím, co dělat. Nevím dokonce ani, jestli se vůbec dá něco dělat!“

„Dovolíte, abych to posoudil já?“

Dívka náhle zrudla.

Řekla rychle jedním dechem: „Přišla jsem k vám kvůli tomu, že muž, s nímž jsem přes rok zasnoubena, teď naše zasnoubení zrušil.“

Odmlčela se a vyzývavě na něho pohlédla.

„Teď si jistě myslíte,“ dodala, „že jsem pěkně trhlá.“

Hercule Poirot zvolna zavrtěl hlavou.

„Naopak, *mademoiselle*, nemám nejmenší pochybnosti, že jste mimořádně inteligentní. Přirozeně není mým *métier*, tedy není mým životním posláním slepovat rozpadlá zasnoubení a vím, že jste si toho dobře vědoma. To znamená, že na zrušení těchto zásnub je něco neobvyklého. Je to tak, viďte?“

Děvče přisvědčilo. Řeklo jasně a zřetelně: „Hugh zrušil naše zasnoubení, protože si myslí, že propadá šílenství. A je toho názoru, že blázni se nemají ženit.“

Hercule Poirot povytáhl obočí.

„A vy jste jiného názoru?“

„Já nevím… co je to bláznovství? Všichni jsme tak trochu blázni.“

„Říká se to,“ mínil Poirot obezřetně.

„Teprve když si myslíte, že jste třeba sázené vejce, tak vás musí zavřít.“

„Ale váš snoubenec takovéhoto stadia nedosáhl?“

„Nezdá se mi, že by Hughovi vůbec něco bylo,“ sdělila Poirotovi Diana Maberlyavá. „Je to ten nejnormálnější člověk, jakého znám. Zdravý, spolehlivý –“

„Tak proč si myslí, že není normální?“

Poirot se na okamžik odmlčel, než pokračoval: „Mají snad šílenství v rodině?“

Diana neochotně pohodila hlavou na znamení souhlasu.

„Myslím,“ řekla, „že jeho dědeček nebyl v pořádku – a taky nějaká prateta nebo kdo. Ale já říkám, že v každé rodině se najde nějaký podivín. Víte, trochu slaboduchý nebo naopak mimořádně chytrý!“

Oči měla prosebné.

Hercule Poirot smutně pokýval hlavou a řekl: „Je mi vás velice líto, *mademoiselle.*“

Vysunula bradu a zvolala:

„Nechci, abyste mě litoval! Chci, abyste něco udělal!“

„Co chcete, abych udělal?“

„Nevím. Ale něco tu není v pořádku.“

„Řekla byste mi, *mademoiselle*, něco o svém snoubenci?“

Diana mluvila rychle. „Jmenuje se Hugh Chandler. Je mu čtyřiadvacet. Jeho otec je admirál Chandler. Bydlí v Lyde Manor. To je sídlo Chandlerovy rodiny už od alžbětinských dob. Hugh je jedináček. Dal se k námořnictvu – všichni Chandlerové byli námořníky – je to jakási tradice od té doby, co se Sir Gilbert Chandler plavil se Sirem Walterem Raleighem v roce patnáct set a něco. Takže bylo docela samozřejmé, že Hugh šel k námořnictvu. Jeho otec by taky o ničem jiném ani nechtěl slyšet. A přece to byl pak jeho otec, který naléhal, aby odtamtud odešel!“

„Kdy se to stalo?“

„Skoro před rokem. Zčistajasna.“

„Hugha Chandlera jeho povolání těšilo?“

„Velice.“

„Nedošlo k nějakému skandálu?“

„Kvůli Hughovi? Kdepak! Byl úspěšný. Otcovo rozhodnutí mu nešlo na rozum.“

„A jaký důvod uvedl sám admirál Chandler?“

Diana řekla zvolna: „Vlastně žádný důvod nikdy neuvedl. Ach, řekl, že se Hugh musí naučit spravovat hospodářství, ale – ale to byla jen záminka. To si uvědomoval i George Frobisher.“

„Kdo je George Frobisher?“

„Plukovník Frobisher. Je to nejstarší přítel admirála Chandlera a Hughův kmotr. Většinu času tráví na zámečku.“

„A co si plukovník Frobisher myslel o rozhodnutí admirála Chandlera, že jeho syn má opustit službu u námořnictva?“

„Jen žasl. Nemohl to pochopit. Nikdo to nechápal.“

„Ani Hugh Chandler?“

Diana neodpověděla okamžitě.

Poirot pokračoval: „Tehdy byl možná sám příliš udivený. Ale co teď? Neřekl nic – ani slovo?“

Diana váhavě zamumlala: „Řekl – asi před týdnem řekl – že jeho otec měl pravdu – že se nic jiného nedalo dělat.“

„Zeptala jste se proč?“

„Samozřejmě. Ale nechtěl mi to říct.“

Hercule Poirot chvilku uvažoval. Pak se jí zeptal: „Nedošlo ve vašem kraji k nějaké mimořádné události? Dejme tomu za poslední rok?

Něco, co dalo místním lidem podnět ke spoustě řečí a dohadů?“

Odsekla: „Nevím, co tím myslíte!“

Poirot řekl klidně, ale autoritativně: „Uděláte líp, když mi to řeknete.“

„K ničemu takovému, co myslíte, nedošlo.“

„K čemu tedy došlo?“

„Jste odporný! Na farmách se někdy přihodí ledacos divného. Buď z pomsty – nebo je za tím vesnický blázen nebo někdo takový.“

„Tak co se přihodilo?“

Řekla váhavě: „Strhla se mela kvůli ovcím. Někdo je podřezal. Ach! Bylo to hrozné. Ale všechny patřily jednomu farmáři a to je hrubián. Policie se domnívá, že mu to někdo udělal schválně.“

„Ale toho člověka nechytli, že?“

„Ne.“

„Ale jestli si myslíte –“ vyjela prudce.

Poirot zvedl ruku. „Nemáte nejmenší tušení, co si myslím.

Řekněte mi, byl váš snoubenec u lékaře?“

„Určitě nebyl.“

„Nebylo to to nejjednodušší, co měl udělat?“

Diana řekla zvolna: „Nebylo. Nenávidí doktory.“

„A jeho otec?“

„Myslím, že admirál na doktory taky moc nedá. Říká, že je to banda šarlatánů.“

„A co admirál? Je zdravý, spokojený?“

Diana řekla tiše: „Strašně zestárl za – za –“

„Za poslední rok?“

„Ano. Je z něho troska – stín muže, jímž býval.“

Poirot zamyšleně pokýval hlavou. Pak řekl: „Souhlasil se synovým zasnoubením?“

„Ach, ano. Víte, naše rodinné pozemky spolu sousedí. Moje rodina tam žije už po celé generace. Měl radost, když jsme se s Hughem dali dohromady.“

„A teď? Co říká tomu, že zasnoubení bylo zrušeno?“

Děvčeti se zachvěl hlas. „Mluvila jsem s ním včera dopoledne. Vypadal jako duch. Sevřel mou ruku do svých dlaní a řekl: ‚Je to pro vás těžké, děvenko. Ale Hugh jedná správně – nemohl jednat jinak.‘ “

„A tak jste tedy přišla za mnou?“ řekl Hercule Poirot.

Přisvědčila a zeptala se: „Můžete něco udělat?“

„Nevím,“ odpověděl. „Ale když nic jiného, mohu tam jít a sám se na všechno podívat.“

Skvělý zjev Hugha Chandlera udělal na Hercula Poirota větší dojem než cokoli jiného. Vysoká souměrná postava s mohutným hrudníkem a rameny, a tmavěplavé vlasy. Působil jako člověk neobyčejné síly a mužnosti.

Když přijeli do domu Maberlyových, Diana hned telefonovala admirálu Chandlerovi a vzápětí se vydali do Lyde Manor, kde na ně na dlouhé terase čekal čaj. A u čaje tři muži. Bělovlasý admirál Chandler, který na svá léta vypadal staře, ramena měl svěšená jakoby pod těžkým břemenem, a tmavé oči bloudily v dáli. Pravým opakem byl jeho přítel plukovník Frobisher, vysušený houževnatý mužík s nazrzlými, na spáncích prokvétajícími vlasy. Neklidný, popudlivý, rázný chlapík, který připomínal teriéra – a měl neobyčejně pronikavé oči. Jeho zvykem bylo vraštit obočí, až padalo přes oči, a sklánět hlavu a zároveň ji vysunovat, přičemž ostrýma očima zkoumal své společníky. Třetím mužem byl Hugh.

„Krásný typ, že?“ řekl plukovník Frobisher.

Řekl to tiše, když si všiml, že Poirot na mladého muže zkoumavě hledí.

Hercule Poirot pokývl hlavou. Seděli s Frobisherem vedle sebe. Ostatní tři měli židle s druhé strany čajového stolku a živě, byt i trochu nuceně, se bavili mezi sebou.

Poirot zamumlal: „Ano, je překrásný – překrásný. Jako mladý býk, ano, dalo by se říci, býk zasvěcený bohu Poseidonovi… Dokonalá ukázka zdravého mužství. Vypadá docela zdravě, že?“ Frobisher si povzdechl. Malá pronikavá očka pátravě hleděla na Poirota ze strany. Poté řekl: „Aby bylo jasné, vím, kdo jste.“

„Ach, to přece není žádné tajemství!“

Poirot udělal královské gesto, jímž jako by naznačoval, že nepřijel inkognito. Cestuje jako On osobně.

Po nějaké chvíli se Frobisher zeptal: „Přivedlo vás sem to děvče – kvůli tomu?“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli Hughovi… Ano, vidím, že o něm všechno víte. Jenom ne-

chápu, proč se obrátila na vás. Byl bych si myslel, že to nepatří do vašeho oboru – chci říct, že je to spíše lékařský problém.“

„Do mého oboru patří kdeco. To byste se divil.“

Chtěl jsem tím říci, že nechápu, co od vás očekává.“

„Slečna Maberlyová,“ řekl Poirot, „je bojovnice.“

Plukovník Frobisher vřele souhlasil.

„Máte pravdu, ta se nedá. Je to milé děvče. Nechce se vzdát. Ale sám víte, že jsou věci, proti nimž je marné bojovat.“

Ve tváři byl najednou starý a unavený.

Poirot ještě více ztišil hlas. Zamumlal diskrétně: „Vyrozuměl jsem, že mají šílenství v rodině?“

Frobisher přisvědčil.

„Objevuje se jen tu a tam,“ mumlal. „Jednu dvě generace přeskočí. Hughův dědeček byl poslední.“

Poirot vrhl spěšný pohled směrem, kde seděli ti tři. Diana udržovala konverzaci, smála se a škádlila Hugha. Mohlo by se zdát, že ti tři nemají na světě pražádné starosti.

„Jak se to šílenství projevuje?“ zeptal se Poirot tiše.

„Starý pán byl ke konci velice agresivní. Až do třiceti byl v naprostém pořádku, úplně normální. Pak začal trochu podivínštět. Nějaký čas trvalo, než si toho lidé všimli. Pak se vyrojila spousta dohadů. Lidé začali mluvit otevřeně. Stalo se ledacos, co bylo třeba ututlat. Ale,“ řekl a svěsil ramena, „chudák, skončil jako úplný cvok! S vražednými sklony. Musel být zbaven svéprávnosti.“

Odmlčel se a po chvíli dodal: „Dožil se vysokého věku… A to je to, čeho se Hugh bojí, přirozeně. Proto nechce jít k doktorovi. Bojí se, že by ho zavřeli a že by žil léta za mřížemi. Já mu to nemám za zlé. Cítil bych totéž co on.“

„A admirál Chandler, co cítí on?“

„Úplně ho to zlomilo,“ řekl Frobisher stručně.

„Má svého syna rád?“

„Přímo se v něm vidí. To víte, jeho žena tragicky utonula při projížďce na loďce, když bylo chlapci pouhých deset let. Od té doby žije jenom pro své dítě.“

„Velice miloval svou ženu?“

„Přímo ji zbožňoval. Všichni ji zbožňovali. Byla to – byla jedna z nejkrásnějších žen, jaké jsem kdy poznal.“ Na okamžik zmlkl a pak se

rozechvěle zeptal: „Chcete vidět její portrét?“

„Velice rád.“

Frobisher odsunul židli a vstal.

Nahlas řekl: „Jdu panu Poirotovi ukázat pár kousků, Charlesi. Je také tak trochu znalec.“

Admirál neurčitě máchl rukou. Frobisher rázoval po terase a Poirot mu šel v patách. Na okamžik z Dianiny tváře spadla veselá maska a v očích se objevila mučivá otázka. Také Hugh zvedl hlavu a zahleděl se na malého muže s velkým černým knírem.

Poirot následoval Frobishera do domu. Když zašli z plného slunce dovnitř, bylo tam takové šero, že stěží rozeznávali jednotlivé předměty. Přesto si Poirot uvědomoval, že dům je plný nádherných starožitných předmětů.

Plukovník Frobisher ho vedl do obrazové galerie. Na táflovaných stěnách visely portréty mrtvých Chandlerů. Tváře strohé i veselé, muži ve dvorním šatu nebo v námořních uniformách, ženy v atlasových róbách s perlami.

Konečně se Frobisher zastavil pod portrétem na konci galerie.

„Maloval ji Orpen,“ řekl stroze.

Stáli a hleděli vzhůru na vysokou ženu, jejíž ruka spočívala na obojku chrta. Žena s kaštanově hnědými vlasy, z níž vyzařovala radost ze života.

„Syn jako by jí z oka vypadl,“ poznamenal Frobisher. „Nezdá se vám?“

„Některými rysy ano.“

„Přirozeně nemá její jemnost, ženskost. Je to mužské vydání. Ale v tom hlavním –“ zmlkl. „Škoda, že po Chandlerech zdědil to jediné, bez čeho by se obešel.“

Mlčeli. Všude kolem panovala melancholie, jako by chandlerovští předkové vzdychali nad dědičným zatížením, které kolovalo v jejich krvi a které čas od času nemilosrdně předávali svým potomkům.

Hercule Poirot se obrátil a pohlédl na svého společníka. George Frobisher stále ještě zíral na překrásnou ženu na stěně nad ním.

Poirot zašeptal: „Znal jste ji dobře…“

Frobisher řekl přerývaně: „Vyrůstali jsme spolu. Když jí bylo šestnáct, odjel jsem jako subalterní důstojník do Indie. A když jsem se vrátil – byla provdaná za Charlese Chandlera.“

„S tím jste se také znal?“

„Charles je jeden z mých nejstarších přátel. Je to můj nejlepší přítel – a vždycky byl.“

„Vídal jste se s ním často – poté, co se oženil?“

„Trávil jsem tu většinu svých dovolených. Tenhle dům je mým druhým domovem. Charles a Caroline pro mne měli vždycky připravený pokoj.“ Napřímil se v ramenou a výbojně vysunul bradu. „Proto jsem teď tady – abych byl po ruce pro případ, že by mě potřebovali. Jakmile mě Charles potřebuje, jsem tu.“

Opět se do místnosti vkradl stín tragédie.

„Co si o tom všem myslíte?“ zeptal se Poirot.

Frobisher stál strnule a obočí mu viselo přes oči.

„Myslím si, že čím méně se toho namluví, tím lépe. A abych byl upřímný, nechápu, co v téhle záležitosti děláte vy, pane Poirote, proč vás do toho Diana zapletla a přivedla vás sem.“

„Jistě víte, že zasnoubení Diany Maberlyové s Hughem Chandlerem bylo zrušeno?“

„Ovšem že to vím.“

„A víte proč?“

Frobisher odpověděl upjatě: „O tom nic nevím. Tyhle věci si mladí lidé řeší sami mezi sebou. Nehodlám se do toho plést.“

Poirot řekl: „Hugh Chandler řekl Dianě, že by nebylo správné, aby se vzali, protože ztrácí zdravý rozum.“

Viděl, že na Frobisherově čele vyrazily krůpěje potu.

„Musíte o té zatracené záležitosti mluvit? Co si myslíte, že svedete? Chudák Hugh jednal správně. Není to jeho vina, je to dědičné – zárodečná plazma – mozkové buňky… Jakmile se to jednou dozvěděl, co mohl udělat jiného než zrušit zasnoubení? Nic jiného se nedalo dělat.“

„Kdybych o tom byl přesvědčen –“

„Na mne můžete dát.“

„Ale vy jste mi nic neřekl.“

„Opakuji vám, že o tom nechci mluvit.“

„Proč přiměl admirál Chandler svého syna, aby odešel od námořnictva?“

„Protože se nic jiného nedalo dělat.“

„Proč?“

Frobisher umíněně zavrtěl hlavou.

Poirot zamumlal tiše: „Má to nějakou souvislost s podřezanými ovcemi?“

Plukovník řekl rozhněvaně: „Takže jste o tom slyšel?“

„Diana mi to řekla.“

„To děvče by si raději mělo dát pusu na zámek.“

„Nezdálo se jí to přesvědčivé.“

„Nic neví.“

„Co neví?“

Neochotně, přerývaně a hněvivě Frobisher vyprávěl: „Tak dobře, když už to musíte vědět… Chandler slyšel v nocí nějaký hluk. Myslel, že někdo vnikl do domu. Vstal a šel se podívat. Viděl, že v chlapcově pokoji se svítí. Hugh ležel na posteli a spal – spal jako zabitý, v šatech. Na šatech byla krev. Umyvadlo v pokoji bylo plné krve. Otec ho nemohl probudit. Druhý den ráno se doslechl, že nedaleko byly nalezeny ovce s podřezanými krky. Vyptával se Hugha, ale hoch o tom nic nevěděl. Nevzpomínal si, že by vyšel ven, ale jeho boty, které se našly u vedlejšího vchodu, byly obalené blátem. Nemohl vysvětlit, jak se do umyvadla dostala krev. Nemohl vysvětlit vůbec nic. Chápete, ten chudák totiž *vůbec nic nevěděl.*

Charles za mnou přišel, probírali jsme to spolu. Co máme dělat? Pak se to – o tři noci později – opakovalo. Jak to bylo dál, už víte. Hugh musel opustit službu. Tady na něho Charles může dávat pozor a dokáže ho uhlídat. Nemůžeme si dovolit skandál v námořnictvu. Bylo to jediné možné řešení.“

Poirot se zeptal: „A potom?“

Frobisher řekl prudce: „Nebudu už na vaše otázky odpovídat! Nezdá se vám, že Hugh ví sám nejlépe, co má dělat?“

Hercule Poirot neodpovídal. Vždycky velice nerad připouštěl, že by někdo mohl vědět něco lépe než Hercule Poirot.

Když přišli do haly, setkali se s admirálem Chandlerem, který právě vešel dovnitř. Na okamžik zůstal stát, temná postava, rýsující se na slunečném pozadí venku.

Řekl tichým strohým hlasem: „Ach, tady jste oba. Pane Poirote, rád bych s vámi mluvil. Pojďte do mé pracovny.“

Frobisher vyšel otevřenými dveřmi ven a Poirot následoval admirála do pracovny. Měl ovšem pocit, že byl spíše povolán na palubu, aby se

zodpovídal.

Admirál mu pohybem ruky nabídl jednu z velkých lenošek a sám usedl do druhé. Když byl Poirot ve společnosti Frobishera, vnímal jeho neklid, nervozitu a popudlivost – vesměs příznaky silného duševního vypětí. Z admirála Chandlera čišela beznaděj a tiché hluboké zoufalství.

S těžkým povzdechem Chandler řekl: „Nemohu si pomoci, je mi líto, že vás Diana zatáhla do téhle záležitosti. Ubohé děvče, vím, jak je to ni pro tvrdé. Ale – prostě – tohle je naše soukromá tragédie, a myslím, že chápete, pane Poirote, že přítomnost cizích lidí je nežádoucí."

„Jistě, chápu vaše pocity."

„Chudák Diana tomu nechce věřit. Já jsem tomu zpočátku také nemohl uvěřit. Možná bych nevěřil ani dnes, kdybych nevěděl

Odmlčel se.

„Kdybyste nevěděl co?"

„Že to má v krvi. Že je to dědičné zatížení."

„Ale přesto jste souhlasil se zásnubami."

Admirál Chandler zrudl.

„Chcete tím říct, že jsem měl zasáhnout? Ale tehdy jsem ještě o ničem nevěděl. Hugh se podobá své matce, ničím nepřipomínal chandlerovský rod. Doufal jsem, že po ní bude ve všem všudy. Od dětství na něm nikdy nebyla patrna stopa nějaké abnormality. Nemohl jsem to vědět! Hrom do toho, nějaká abnormalita se najde téměř v každé staré rodině!"

Poirot se zeptal mírně: „S lékařem jste se neradil?"

Chandler zařval: „Ne, a nic takového nemám v úmyslu! Hugh je tu v naprostém bezpečí a já se o něho mohu starat. Nedovolím, aby ho zavřeli mezi čtyři stěny jako divoké zvíře."

„Říkáte, že tady je v bezpečí. Ale jsou v bezpečí ostatní?"

„Co tím chcete říct?"

Poirot neodpověděl. Díval se admirálovi upřeně do smutných tmavých očí.

Admirál řekl roztrpčeně: „Každý dělá to, čemu se vyučil. Vy pátráte po zločinci. Ale můj syn *není* zločinec, pane Poirote."

„Ještě ne."

„Co tím chcete říct?"

„Takovéto věci narůstají. Ty ovce –"

„Kdo vám řekl o těch ovcích?“

„Diana Maberlyová. A také váš přítel, plukovník Frobisher.“

„George by udělal lépe, kdyby mlčel.“

„Je to váš starý přítel, jestli se nemýlím.“

„Je to můj nejlepší přítel,“ řekl admirál nevrle.

„Byl také přítelem vaší ženy?“

Chandler se usmál.

„Ano. Myslím, že George byl do Caroline zamilovaný. Když byla ještě mladičká. Nikdy se neoženil. Myslím, že z toho důvodu. Ach ano, tím šťastlivcem jsem byl já – nebo jsem si to aspoň myslel. Odvedl jsem si ji jenom proto, abych ji opět ztratil.“

Povzdechl si a ramena mu sklesla.

Poirot řekl: „Plukovník Frobisher byl s vámi, když se vaše paní utopila?“

Chandler přikývl.

„Ano, byl s námi v Cornwallu, když se to stalo. Vyjeli jsme si s Caroline na loďce, on zůstal toho dne náhodou doma. Nikdy jsem nepochopil, jak se ta loďka mohla převrhnout. Určitě se v ní udělala náhle trhlina. Byli jsme právě dost daleko v zálivu a byl silný odliv. Držel jsem ji nad hladinou tak dlouho, jak jsem mohl.“ Hlas se mu zlomil. „Tělo vyplavalo až o dva dny později. Tehdy jsem si říkal, díky Bohu, že jsme s sebou nevzali malého Hugha. Dnes si říkám, že by pro chudáka Hugha bylo možná lépe, kdyby tehdy *byl* s námi. Kdyby to bylo už všechno za námi.“

A znovu ten hluboký povzdech, plný beznaděje.

„Jsme poslední Chandlerové, pane Poirote. Po našem odchodu na Lyde už žádní Chandlerové nebudou. Když se Hugh zasnoubil s Dianou, doufal jsem – ale nemá smysl o tom mluvit. Bohudíky se nevzali. To je vše, co mohu říct.“

Hercule Poirot seděl v růžovém sadu. Vedle něho seděl Hugh Chandler. Právě od nich odešla Diana Maberlyová.

Mladý muž obrátil svou hezkou ztrápenou tvář ke svému společníkovi a řekl: „Budete jí to muset přece jenom vysvětlit, pane Poirote.“

Na okamžik se odmlčel a pokračoval: „Víte, Diana je bojovnice. Ta se jen tak nevzdá. Nesmíří se s tím, ačkoli je to zatraceně potřeba. Bude dál věřit, že jsem – úplně normální.“

„Zatímco vy jste si jistý, že jste – promiňte mi to slovo nenormální?“

Mladý muž sebou trhl a řekl: „Doposud jsem o rozum úplně nepřišel, ale zhoršuje se to. Diana to, bohudík, neví. Vídá mě, jenom když jsem – v pořádku.“

„A když nejste v pořádku, co se děje?“

Hugh Chandler si zhluboka nadechl. Pak řekl: „Především *sním.* A když sním, jsem šílený. Včera v nocí na příklad jsem přestal být člověkem. Nejdříve jsem byl býkem – šíleným býkem – a hnal jsem se ve slunečním žáru a v ústech cítil prach a krev – prach a krev… A pak jsem se změnil ve psa – velkého slintajícího psa. Měl jsem vzteklinu – všude, kde jsem se ocitl, se děti rozbíhaly a uháněly pryč – a muži se mě pokoušeli zastřelit – někdo přede mne položil velkou misku vody a já nemohl pít. Nemohl jsem pít.“

Odmlčel se. „Probudil jsem se. A věděl jsem, že je to pravda. Šel jsem k umyvadlu. Hrdlo jsem měl vyprahlé, strašně vyprahlé a suché. Měl jsem žízeň. Ale nemohl jsem se napít, pane Poirote… nedokázal jsem polknout… Ach, můj Bože, nebyl jsem schopný napít se…“

Hercule Poirot cosi vlídně zamumlal. Hugh Chandler pokračoval. Zaťaté ruce spočívaly na kolenou. Vysunoval tvář dopředu s očima přivřenýma, jako by pozoroval cosi, co se k němu blíží.

„A pak jsou tu ještě věci, které se mi nezdají. Věci, které vídám v bdělém stavu. Přízraky, hrůzostrašné postavy. Vrhají se na mne. Někdy dokážu i létat, odletím z postele, letím vzduchem, po větru, a démoni mi dělají společnost!“

„Tsts,“ vlídným mlasknutím nesouhlasil Hercule Poirot.

Hugh Chandler se k němu obrátil.

„Ach, není o tom pochyb. Mám to v krvi. Dědictví mého rodu. Není úniku. Bohudík, že jsem na to přišel včas, než jsem si Dianu vzal. Když si představím, že bychom měli dítě a přenesli tu hrůzu na ně!“

Položil ruku na Poirotovu paži.

„Musíte jí to vysvětlit. Musíte jí to říct. A ona musí zapomenout. *Musí!* Jednoho dne se objeví někdo jiný. Je tu Steve Graham – ten po ní šílí a je to moc hodný chlap. Bude s ním šťastná – a bezpečná. Chci, aby byla šťastná. Graham má ovšem hluboko do kapsy a její rodina je také chudá, ale až tu nebudu, povede se jim dobře.“

Hercule ho přerušil.

„Proč se jim povede dobře, až vy tu nebudete?“

Hugh Chandler se usmál. Byl to laskavý, vlídný úsměv.

Řekl: „Jsou tu peníze po mé matce. Zdědila je. Přešly na mě. Všechno jsem odkázal Dianě.“

Hercule Poirot se opřel a řekl: „Aha!“

Pak dodal: „Ale můžete se dožít vysokého věku, pane Chandlere.“

Odpověděl ostře: „Nikoli, pane Poirote. Nehodlám se dožít vysokého věku.“

Pak se zachvěl a náhle se celý roztřásl.

„Můj Bože! Podívejte se!“ Hleděl Poirotovi přes rameno.

„Tamhle – stojí za vámi – je to kostlivec a chrastí kostmi. Volá mě, kyne –“

Třeštil oči do slunce, panenky rozšířené. Náhle se naklonil na bok, jako by se měl zhroutit.

Pak se obrátil k Poirotovi a zeptal se téměř dětským hlasem: „Vy jste nic neviděl?“

Poirot zvolna zavrtěl hlavou.

Hugh Chandler řekl chraptivě: „Ty vidiny mi zase tolik nevadí. Ale děsím se krve. Krve v mém pokoji – krve na mém oděvu… Měli jsme papouška. Jednou ráno jsem ho našel ve svém pokoji podříznutého – a já ležel na posteli se zakrvavenou břitvou.“

Naklonil se k Poirotovi. „Zrovna nedávno tu přišlo pár zvířat o život,“ zašeptal. „Tady v okolí, v městečku i na okolních kopcích. Ovce, jehňata, skotský ovčácký pes. Otec mě na noc zamyká, ale někdy – někdy jsou ráno dveře otevřené. Musím mít někde schovaný klíč, ale nevím, kam jsem k schoval. Prostě nevím. Ty věci nedělám *já*, je to, jako by do mne někdo vstoupil – zmocní se mě a mění mě z člověka na nepříčetné monstrum, které prahne po krvi a nemůže pít vodu.“

Po chvilce se Poirot zeptal: „Pořád nemohu pochopit, proč nechcete navštívit lékaře.“

Hugh Chandler zavrtěl hlavou. „Nechápete? Mému tělu nic nechybí. Mám sílu jako býk. Mohl bych žít ještě dlouhá léta – zavřený mezi čtyřmi stěnami! To bych nesnesl! Bylo by lépe opustit tento svět dobrovolně… nějaký způsob se vždycky najde, vždyť víte. Nehoda pří čištění pušky… nebo něco takového. Diana to pochopí… Raději bych zemřel vlastní rukou!“

Pohlédl vyzývavě na Poirota, ale ten na výzvu neodpověděl. Místo

toho se vlídně zeptal: „Co obvykle jíte a co pijete?“

Hugh Chandler se zaklonil a rozesmál se na celé kolo.

„Noční můry následkem špatného trávení? Na to myslíte?“

Poirot pouze mírně zopakoval otázku: „Co jíte a co pijete?“

„To, co jedí a pijí všichni ostatní.“

„Berete nějaké speciální léky? Kapsle? Prášky?“

„Můj Bože, ne. Vážně si myslíte, že by mou nemoc vyléčily nějaké specíální prášky?“ Pak posměšně ocitoval: *„Nemůžeš tedy léčiti chorou mysl?“*

Hercule Poirot řekl suše: „Pokouším se. Má někdo v tomto domě potíže s očima?“

Hugh Chandler se po něm podíval. Řekl: „Otce pořád zlobí očí. Musí chodit dost často k doktorovi.“

„Hm!“ Poirot chvíli přemýšlel. Pak řekl: „Plukovník Frobisher, mám dojem, strávil kus života v Indii.“

„Ano, byl v indické armádě. Má Indii velice rád – často o ní vypráví – hlavně o domorodých zvycích.“

Poirot opět zamumlal: „Hm!“

Pak prohodil: „Koukám, že jste se pořezal na bradě.“

Hugh si sáhl na bradu.

„Ano, pořádně jsem se řízl. Tuhle mě otec vylekal při holení. To víte, jsem teď trochu nervózní. A mám na bradě a na krku nějakou vyrážku. Překáží to při holení.“

„Měl byste používat nějaký hojivý krém,“ mínil Poirot.

„Také že používám. Dostal jsem jej od strýce Georga.“

Najednou se zasmál.

„Ted se bavíme jako ženské v salonu krásy. Vodičky, krémy, pilulky, potíže s očima. K čemu to všechno? Kam míříte, pane Poirote?“

Poirot tiše odpověděl: „Snažím se udělat pro Dianu Maberlyovou všechno, co je v mých silách.“

Hughova nálada se změnila, jako by vystřízlivěl. Položil Poirotovi ruku na paži.

„Ano, udělejte pro ni všechno, co se dá. Řekněte jí, že musí zapomenout. Řekněte jí, že nemá smysl živit naděje. Řekněte jí něco z toho, co jsem vám vyprávěl. Řekněte jí – řekněte jí, ať se mi proboha vyhýbá! To je to jediné, co pro mě teď může udělat. Ať se mi vyhýbá a snaží se na mě zapomenout!“

„Máte odvahu, *mademoiselle?* Hodně odvahy? Budete ji potřebovat.“

Diana pronikavě vzkřikla: „Tak je to pravda! Je to pravda? *Je tedy šílený?“*

Hercule Poirot řekl: „Nejsem psychiatr, *mademoiselle.* Není na mně, abych řekl, je-li tento člověk normální nebo není.“

Šla k němu blíže.

„Admirál Chandler si myslí, že Hugh je šílený. George Frobisher si myslí, že je šílený. Hugh si sám o sobě myslí, že je šílený –“

Poirot ji pozoroval.

„A vy, *mademoiselle?“*

„Já si to nemyslím! A proto jsem –“ Odmlčela se.

„Proto jste přišla za mnou?“

„Ano. Z jakého jiného důvodu bych to dělala?“

„Právě tuto otázku jsem kladl sám sobě,“ řekl Hercule Poirot.

„Nerozumím vám.“

„Kdo je to Stephen Graham?“

Zůstala na něho koukat. „Stephen Graham? Ach, to je – prostě jeden člověk.“

Sevřela jeho paži.

„Co máte na mysli? O čem přemýšlíte? Prostě si tu jen tak stojíte, s tím svým velikým knírem, mhouříte oči proti slunci a mně nic neřeknete. Naháníte mi strach – hrozný strach. Proč mi naháníte strach?“

„Protože,“ řekl Poirot, „protože mám také strach.“

Doširoka otevřela hluboké šedé oči a zadívala se na něho. Zašeptala: „Čeho se bojíte?“

Hercule Poirot si vzdychl, vzdychl si zhluboka a pak řekl:

„Je mnohem snazší chytit vraha než zabránit vraždě.“

Vykřikla: „Vraždě? Nevyslovujte to slovo!“

„Přesto je musím použít,“ řekl Hercule Poirot.

Změnil tón, mluvil teď rychle a autoritativně.

„*Mademoiselle*, je naprosto nezbytné, abychom oba, vy i já, strávili dnešní noc na Lyde Manor. Doufám, že to zařídíte. Uděláte to?“

„Já – ano, doufám – ale proč?“

„Protože nesmíme ztrácet čas. Říkala jste, že máte odvahu. Tak to teď dokažte. Udělejte, o co vás žádám, a neklaďte mi žádné otázky.“

Beze slova přikývla a šla dovnitř.

Poirot ji zakrátko následoval. Z knihovny k němu doléhal její hlas a hlasy tří mužů. Po širokém schodišti vyšel do patra. Nikdo tam nebyl.

Pokoj Hugha Chandlera našel snadno. V rohu bylo zabudované umyvadlo s tekoucí teplou a studenou vodou. Nad ním na skleněné poličce ležely různé tuby, kelímky a lahvičky.

Hercule Poirot se rychle a obratně pustil do práce…

To, co potřeboval udělat, mu nezabralo mnoho času. Byl už opět dole v hale, když z knihovny vyšla celá rozpálená vzpurná Diana.

„V pořádku," řekla.

Admirál Chandler zatáhl Poirota do knihovny a zavřel dveře. Řekl: „Podívejte, pane Poirote. Mně se to vůbec nelíbí."

„Co se vám nelíbí, pane admirále?"

„Diana trvala na tom, že tu vy a ona strávíte dnešní noc. Jsem člověk pohostinný, ale –"

„Tady nejde o pohostinnost."

„Jak říkám, jsem člověk pohostinný, ale – otevřeně řečeno, nelíbí se mi to, pane Poirote. Já si to nepřeji. A není mi jasné, co máte za důvody. K čemu to může být dobré?"

„Dejme tomu, že chci provést nějaký pokus."

„Jaký pokus?"

„To je, když dovolíte, moje věc."

„Podívejte, pane Poirote, především, já jsem vás sem nepozval –"

Poirot ho přerušil:

„Věřte mi, pane admirále, že vás úplně chápu a vážím si vašeho stanoviska. Jsem tu prostě a jednoduše kvůli jedné tvrdohlavé zamilované dívce. Sdělil jste mi určitá fakta. Plukovník Frobisher mi sdělil určitá fakta. A Hugh mi také ledacos řekl. Teď chci něco vidět sám."

„Prosím, ale *co chcete vidět?* Říkám vám, že tady není nic k vidění. Každý večer zamknu Hugha v jeho pokoji a to je všechno."

„Ale přesto jsou někdy – jak mi řekl – ráno dveře odemknuté."

„Co je to zase?"

„Cožpak vy sám jste nikdy nenašel dveře odemknuté?"

Chandler se zamračil.

„Vždycky jsem se domníval, že je odemkl George – co tím chcete říct?"

„Kde necháváte klíč, v zámku?"

„Ne, pokládám ho na truhlu na chodbě. Ráno si ho tam beru já nebo George, anebo Withers, to je komorník. Withersovi jsme řekli, že to děláme proto, že Hugh je náměsíčník… Řekl bych, že toho ví víc, ale je to důvěryhodný chlapík a je u mne už léta.“

„Existuje ještě nějaký jiný klíč?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Někdo ho mohl dát udělat.“

„Ale kdo – ?“

„Váš syn si myslí, že má klíč někde schovaný, ale v bdělém stavu o něm neví.“

Plukovník Frobisher se ozval z druhého konce místnosti: „Mně se to nelíbí, Charlesi. To děvče –“

Admirál Chandler řekl pohotově: „Myslím si totéž. At se to děvče s vámi nevrací. Chcete-li, přijďte sám.“

Poirot řekl: „Proč tu dnes v noci nechcete slečnu Maberlyovou?“

Frobisher řekl tiše: „Je to nebezpečné. V takovýchto případech –“

Odmlčel se.

Poirot řekl: „Hugh ji miluje…“

Chandler zvolal: „Právě proto! U všech čertů, člověče, když jde o šílence, všechno je vzhůru nohama. Hugh si je toho vědom. Diana sem nesmí přijít.“

„Pokud jde o toto, musí se Diana rozhodnout sama,“ mínil Poirot.

Vyšel z knihovny. Diana čekala venku v autě. Volala na něho: „Vezmeme si jen to, co potřebujeme na noc, abychom tu byli včas na večeři.“

Za jízdy jí Poirot zopakoval svůj rozhovor s admirálem Chandlerem a plukovníkem Frobisherem. Pohrdavě se zasmála.

„Myslí si, že by mi Hugh ublížil?“

Místo odpovědi se jí Poirot zeptal, jestli by mohla zastavit v městečku před lékárnou. Zapomněl si prý doma kartáček na zuby.

Lékárna byla v klidné maloměstské ulici. Diana čekala venku v autě. Bylo jí nápadné, že si Poirot vybírá kartáček na zuby tak dlouho.

Hercule Poirot seděl ve velké ložnici s těžkým alžbětinským dubovým nábytkem a čekal. Nedalo se dělat nic jiného než čekat. Všechno bylo připraveno.

Schylovalo se už k ránu, když přišla výzva.

Sotva Poirot uslyšel kroky, odsunul závoru a otevřel dveře. Na chodbě stáli dva muži – dva muži středního věku, kteří na svá léta vypadali staře. Admirál se tvářil vážně a zachmuřeně, plukovník Frobisher sebou každou chvíli trhl a celý se chvěl.

Chandler řekl prostě: „Půjdete s námi, pane Poirote?“

Přede dveřmi Dianina pokoje ležela schoulená postava. Světlo dopadlo na rozcuchané temněplavé vlasy. Byl to Hugh Chandler a chrčivě dýchal. Měl na sobě župan a trepky. V pravé ruce se blýskal ostrý zakřivený nůž. Neblýskal se všude; tu a tam na něm byly matně červené skvrny.

Hercule Poirot tiše zavolal: *„Mon Dieu!“*

Frobisher řekl ostře: „Je v pořádku. Ani se jí nedotkl.“

Silnějším hlasem zavolal: „Diano! To jsme my! Pusťte nás dovnitř.“

Poirot slyšel, jak admirál zasténal a mumlal téměř neslyšně: „Chlapče! Můj ubohý chlapče!“

Slyšeli, jak Diana odsouvá závoru. Otevřela dveře a objevila se v nich. Ve tváři byla smrtelně bledá.

Vyhrkla: *„Co se tu dělo?* Někdo tu byl – chtěl se dostat dovnitř – slyšela jsem, jak sahá na dveře – na kliku – jak škrábe po dřevě – Ach, bylo to hrozné… jako zvíře…“

Frobisher řekl stroze: „Bohudíky, dveře byly zamčené!“

„Pan Poirot mi řekl, abych se zamkla.“

„Zvedněte ho a odneste ho dovnitř,“ vybídl je Poirot.

Oba muži se sklonili a zvedli bezvládné tělo. Když je nesli kolem Diany, zadržela dech a vyjekla.

„Hugh? Je to Hugh? Co to má na rukách?“

Hugh Chandler měl ruce lepkavé s vlhkými zahnědlými skvrnami.

Diana vydechla: „To je krev?“

Poirot se tázavě zahleděl na oba muže.

Admirál přisvědčil. „Ale ne lidská, bohudík,“ řekl. „Kočičí. Našel jsem ji podřezanou dole v hale. Potom šel zřejmě Hugh nahoru –“

„Sem?“ zhrozila se Diana tiše. „Za mnou?“

Muž v křesle se pohnul a cosi zamumlal. Pozorovali ho jako u vytržení.

Hugh Chandler se posadil. Zamrkal.

„Ahoj,“ řekl jako omámený chraplavým hlasem. „Co se děje? Proč jsem –“

Zmlkl. Zíral na nůž, který pořád ještě svíral v ruce.

Pak se zvolna zeptal tichým zastřeným hlasem: „Co jsem udělal?“

Jeho oči přecházely z jednoho na druhého. Nakonec spočinuly na Dianě, která se tiskla ke stěně.

„Napadl jsem Dianu?“ zeptal se tiše.

Jeho otec zavrtěl hlavou.

Hugh naléhal: „Řekněte mi, co se stalo. Musím to vědět!“ Vylíčili mu to tedy – neochotně a přerývaně. Dohnal je k tomu svou klidnou vytrvalostí.

Za oknem vycházelo slunce. Hercule Poirot stáhl záclony ke straně. Pokoj prozářilo svítání.

Hugh Chandler měl klidnou tvář a pevný hlas.

„Rozumím,“ řekl.

Zvedl se, usmál se a protáhl se. Pak řekl zcela přirozeným hlasem: „Krásné ráno, že? Zajdu do lesa na králíky.“

Vyšel z pokoje a nechal je za sebou s očima doširoka rozevřenýma.

Admirál se chtěl vydat za ním. Frobisher ho zadržel.

„Ne, Charlesi, ne. Takhle je to nejlepší – alespoň pro něho, pro chudáka, když už pro nikoho jiného.“

Diana se s pláčem vrhla na postel.

Admirál Chandler řekl, a hlas mu přeskočil: „Máš pravdu, George, já vím, že máš pravdu. Chlapec má kuráž!“

Frobisher řekl zlomeně: „*Je to muž…*“

Po chvilce ticha se Chandler rozhlédl. „Hrome, kde je ten zatracený cizinec?“

Ve zbrojnici vzal Hugh Chandler ze stojanu svou pušku a právě ji nabíjel, když mu Hercule Poirot položil ruku na rameno.

Se zvláštní rozhodností řekl jedno jediné slovo.

To slovo znělo: „Ne.“

Hugh Chandler se na něho zadíval.

Zastřeným hlasem řekl hněvivě: „Dejte tu ruku pryč. A nepleťte se do toho. Dojde k nehodě. Není jiné východisko.“

A opět Hercule opakoval to jediné slovo: „*Ne.*“

„Copak si neuvědomujete, že kdyby náhodou nebyly její dveře zamčené, byl bych Dianě tím nožem podřízl krk – právě Dianě!“

„Nic takového si neuvědomuji. Slečnu Maberlyovou byste nezabil.“

„Což jsem nezabil tu kočku?“

„Ne, tu kočku jste nezabil. Papouška jste také nezabil, ani ovce.“

Hugh na něho jen zíral. Pak se zeptal: „Jste blázen vy, nebo já?“

„Ani jeden z nás,“ ujistil ho Poirot.

Právě v té chvíli vešel dovnitř admirál Chandler a plukovník Frobisher. Za nimi přicházela Diana.

Hugh Chandler řekl slabým hlasem jako ve snách: „Ten člověk tvrdí, že nejsem šílený.“

Hercule Poirot se ozval: „Mám to potěšení oznámit vám, že jste naprosto a spolehlivě normální.“

Hugh se zasmál. Byl to smích, jaký lidé vesměs očekávají od blázna.

„To je ohromná legrace! Je snad normální podřezávat ovce a jiná zvířata? Byl jsem normální, když jsem zabil toho papouška? A dnes v noci tu kočku?“

„Říkám vám, že jste nezabil ani ovce, ani papouška, ani kočku.“

„Tak kdo to udělal?“

„Někdo, komu leželo na srdci jedno jediné – prokázat, že jste šílenec. Pokaždé jste dostal pořádnou dávku silných prášků na spaní a někdo vám vtiskl do ruky zakrvácený nůž nebo břitvu. Zakrvácené ruce si ve vašem umyvadle také umyl někdo jiný.“

„Ale proč?“

„Proto, abyste udělal to, co jste chtěl udělat právě v té chvíli, když jsem vás zadržel.“

Hugh jen valil oči. Poirot se obrátil na plukovníka Frobishera.

„Plukovníku Frobishere, vy jste žil dlouho v Indii. Nesetkal jste se někdy s případem, že člověk byl záměrně dohnán k šílenství tím, že mu byly podávány drogy?“

Plukovník rozjasnil tvář.

„Osobně jsem se s takovým případem nesetkal, ale často jsem o těchto věcech slýchal. Otrava durmanem. Končí to šílenstvím.“

„Správně. Účinná podstata této látky je velice podobná, prakticky totožná, s alkaloidem atropinu, který lze získat rovněž z blínu nebo rulíku zlomocného. Léky na bázi rulíku jsou celkem běžné a síran atropinu oční lékaři normálně předepisují pacientům trpícím očními chorobami. Prokážeme-li se předpisem na dvou různých místech, získáme velké množství jedu, aniž bychom vzbudili podezření. Výtažek,

který z něho lze získat, pak můžeme vmíchat na příklad do zklidňujícího krému po holení. Při vnějším použití vyvolává vyrážku. Ta se při holení často rozškrábne a droga může plynule pronikat do organismu. Tato droga vyvolává určité příznaky – vyprahlé hrdlo a sucho v ústech, obtíže při polykání, halucinace, dvojité vidění – všechny příznaky, které pan Chandler poznal na sobě.“

Obrátil se na mladého muže.

„Abych zbavil vaši mysl posledních pochybností, povím vám, že toto není dohad, ale skutečnost. Ve vašem holicím krému bylo značné množství síranu atropinu. Dal jsem totiž vzorek analyzovat.“

Hugh byl bílý a celý se třásl. Zeptal se: „Kdo to udělal? A proč?“

Hercule Poirot mu řekl: „Tím jsem se zabýval od první chvíle, co jsem sem přijel. Pátral jsem po motivu pro vraždu. Diana Maberlyová by vaší smrtí získala peníze, ale vážně jsem ji nepodezíral –“

Hugh Chandler vybuchl: „To doufám!“

„Zabýval jsem se dalším možným motivem. Věčný trojúhelník: dva muži a jedna žena. Plukovník Frobisher miloval vaši matku, admirál Chandler se s ní oženil.“

Admirál Chandler zvolal: „George! George! Tomu nemohu věřit!“

Hugh se zeptal nedůvěřivě: „Chcete říci, že nenávist se může přenést na syna?“

Hercule Poirot ho ujistil: „Za určitých okolností ano.“

Frobisher zvolal: „To je zatracená lež! Nevěř mu, Charlesi!“

Chandler se od něho odtáhl. Mumlal si pro sebe: „Durman… Indie, ovšem… chápu… protože je naše rodina zatížená, nikdy by nás ani na okamžik nenapadlo, že to může být otrava jedem.“

„*Mais oui!*“ zvolal Poirot vysokým pronikavým hlasem. „Rodové šílenství. Šílenec náchylný k pomstě, vychytralý, jak už šílenci bývají, tajil svou chorobu po celá léta.“ Zavířil kolem Frobishera. „*Mon Dieu*, musel jste to vědět, musel jste alespoň tušit, že Hugh je váš syn? Proč jste mu to nikdy neřekl?“

Frobisher se zajíkl a polkl naprázdno.

„Já nevím. Nebyl jsem si tím jistý… Podívejte, jednou za mnou Caroline přišla – měla z něčeho strach a něco ji velice tížilo. Dodnes nevím, jak k tomu tehdy došlo. Ona i já prostě jsme ztratili hlavu. Potom jsem okamžitě odjel – bylo to jediné řešení – oba jsme si byli vědomi, že musíme hrát poctivou hru. Napadlo mě to, to je pravda, ale neměl

jsem jistotu. Caroline nikdy neřekla nic, co by mě přivedlo na myšlenku, že Hugh je můj syn. A tak, když se u něho objevily příznaky šílenství, myslel jsem, že je všechno jasné."

Poirot řekl: „Všechno je jasné! Ovšem, vy jste neviděl, jak chlapec vysunuje bradu a jak vraští obočí – drobnosti, které zdědil po vás. Ale Charles Chandler to viděl. Všiml si toho už před lety – a od své ženy se dozvěděl pravdu. Myslím, že se bála jeho – začínal už jevit příznaky šílenství – a tento strach ji vrhl do vašeho náručí, do náručí muže, kterého vždycky milovala. Charles Chandler naplánoval pomstu. Jeho žena zemřela při nehodě na loďce. Byli na ní spolu sami a jenom on ví, jak k tomu neštěstí došlo. Potom soustředěně živil svou nenávist vůči chlapci, který nosil jeho jméno, ale nebyl jeho synem. Vaše vyprávění o Indii mu vnuklo nápad otrávit ho rulíkem. Hugh měl být pozvolna dohnán k šílenství. Doveden až do stadia, kdy si ze zoufalství sám sáhne na život. Po krvi prahl admirál Chandler, nikoli Hugh. To Charles Chandler měl nutkání podřezávat ovce kdesi na pastvinách. Ale platit účet měl Hugh!

Víte, kdy jsem ho začal podezírat? Když se admirál Chandler tak rozhodně postavil proti tomu, aby jeho syna prohlédl lékař. Hughova nechuť byla naprosto přirozená. Ale otec! Mohou přece existovat léky, s jejichž pomocí by se jeho syn zachránil – důvodů k poradě s lékařem byly stovky. Ale ne, Hugha Chandlera nesměl vidět žádný lékař, neboť ten by mohl zjistit, že Hugh je zdravý."

Hugh řekl tiše: „Zdravý… Jsem opravdu zdravý?"

Udělal krok k Dianě.

Frobisher řekl drsně: „Jsi úplně normální. Naše rodina není zatížená."

Diana zvolala: „Hughu…"

Admirál Chandler zvedl Hughovu pušku a řekl: „Hromada nesmyslů! Myslím, že se půjdu podívat po nějakém králíkovi –"

Frobisher vykročil, ale Poirotova ruka ho zadržela. Poirot řekl: „Sám jste před chvílí řekl, že je to nejlepší východisko…" Hugh s Dianou vyšli z místnosti.

Dva muži, Angličan a Belgičan, sledovali posledního z rodu Chandlerů, jak kráčí přes park do lesa.

Po chvíli uslyšeli výstřel…

9/ DIOMEDOVI KONĚ

Zazvonil telefon.

„Haló, Poirote, jste to vy?“

Hercule Poirot po hlase poznal mladého doktora Stoddarta. Měl Michaela Stoddarta rád, byl mu sympatický jeho plachý přátelský úsměv, bavil ho jeho naivní zájem o zločin a vážil si jeho houževnatosti a bystrosti v oboru, který si zvolil.

„Nerad vás obtěžuji –“ dodal a zaváhal.

„Ale někdo obtěžuje vás?“ vytušil bystře Hercule Poirot.

„Přesně tak.“ Na hlase Michaela Stoddarta bylo patrno, jak se mu ulevilo. „Zásah hned naponejprv!“

„*Eh bien*, tak co pro vás mohu udělat, příteli?“

Stoddart řekl ostýchavě a trochu se při řeči zajíkal: „Obávám se, že je to velká drzost, po – požádat vás… abyste sem přišel. Možná nemáte čas… Ale… ale jsem tak trochu… jsem tak trochu… v bryndě.“

„Samozřejmě že přijdu. K vám domů?“

„Ne – jsem totiž v Mews, to je ta ulička za domem. Conningby Mews číslo 17. Opravdu můžete přijít? Budu vám nadosmrti vděčný.“

„Přijdu hned.“

Hercule Poirot kráčel tmavou ulicí Mews a díval se po číslech. Byla jedna hodina pryč a obyvatelé Mews se už zřejmě odebrali na lože i když v několika málo oknech se ještě svítilo. Když došel k číslu sedmnáct, dveře se otevřely a vyhlédl z nich doktor Stoddart.

„To je od vás hezké!“ řekl. „Půjdeme nahoru, ano?“

Do prvního patra vedlo schodiště úzké jako žebřík. Tam po pravé ruce byl dosti velký pokoj s pohovkami, koberečky, trojúhelníkovými stříbrnými polštáři a velkým množstvím lahví a skleniček.

Byl tam strašný nepořádek, všude se povalovaly nedopalky cigaret a střepy z rozbitých sklenic.

„Ha!“ řekl Hercule Poirot. „*Mon cher Watson,* soudím, že tady byl nějaký mejdan.“

„To musel být mejdan!“ řekl Stoddart zachmuřeně. „A ne ledajaký!“

„To znamená, že jste se jej nezúčastnil?“

„Ne, jsem tu pouze služebně.“

„Co se stalo?“

Stoddart vysvětloval: „Tenhle dům patří jedné ženě, která se jmenuje Graceová – paní Patience Graceová.“

„Zní to tak rozkošně starosvětsky,“ mínil Poirot.

„Na paní Graceové není nic rozkošného ani starosvětského. Je to pohledná žena, s níž nejsou žerty. Měla několik manželů a teď má přítele, ale podezírá ho, že od ní chce utéct. Tenhle večírek začal pijatykou a končil drogami – kokainem, abych byl přesný. Kokain je prevít, zpočátku se po něm cítíte velkolepě a máte pocit, že všechno je v nejlepším pořádku. Vzpruží vás a máte dojem, že dokážete dvakrát tolik než jindy. Když přeberete, následuje prudké rozčilení, rozčarování a delirium. Paní Graceová se strašně pohádala se svým přítelem, takovým nepříjemným chlapíkem, který se jmenuje Hawker. Výsledkem bylo, že se sebral a odešel a ona se vyklonila z okna a střelila po něm z nového revolveru, který jí nějaký hlupák daroval.“

Hercule Poirot zvedl obočí.

„Trefila ho?“

„Ale kdeže! Kulka ho minula o pár metrů. Trefila však chudáka jednoho pobudu, který se šoural uličkou Mews a přehraboval se v popelnicích. Dostal to do svalu na ruce. Samozřejmě udělal kravál a hosti ho rychle dopravili sem; když viděli, jak krvácí, začali větřit malér a doběhli pro mne.“

„No a?“

„Jednoduše jsem ho ošetřil. Nebylo to nic vážného. Pak do něho několik chlapíků začalo mluvit a nakonec souhlasil s tím, že za pár pětilibrovek o tom už nebude mluvit. Přišlo mu to velice vhod. Pro něho to bylo vlastně štěstí.“

„A co vy?“

„Já jsem měl ještě plné ruce práce. Paní Graceová mezitím dostala hysterický záchvat. Dal jsem jí injekci a poslal ji do postele. A pak tam byla jedna dívčina, mladičká, která byla už víceméně tvrdá – tak

jsem ji také ošetřil. A mezitím se všichni co nejrychleji vypařili.“

Odmlčel se.

„A potom,“ řekl Poirot, „jste měl čas o tom všem popřemýšlet.“

„Přesně tak,“ řekl Stoddart. „Kdyby to bylo obyčejné pijácké rodeo, tak bych to nechal být. Ale narkotika jsou něco jiného.“

„Fakty jste si naprosto jistý?“

„Naprosto. Omyl je vyloučen. Byl to skutečně kokain. Našel jsem ještě trochu v jedné lakové krabičce – víte, oni to šňupou. Otázka je, kde ho berou? Vzpomněl jsem si, jak jste onehdy mluvil o nové velké vlně narkománie a rostoucím počtu narkomanů.“

Hercule Poirot přisvědčil. „Policii bude ten dnešní mejdan zajímat.“

Michael Stoddart řekl nešťastně: „To je právě to…“ Poirot na něho pohlédl s náhle probuzeným zájmem a řekl: „Ale vy moc nestojíte o to, aby se o věc zajímala policie?“

Michael Stoddart zamumlal: „Budou do toho zataženi nevinní lidé… a to by bylo tvrdé.“

„To si děláte takové starosti kvůli paní Patience Graceové?“

„Chraň Bůh! Ta je nepředstavitelně otrlá!“

Hercule Poirot řekl vlídně: „Pak tedy jde o tu druhou, o tu dívku?“

Doktor Stoddart řekl: „Ta je svým způsobem taky otrlá, samozřejmě. Myslím, že ona sama by to o sobě takhle řekla. Ale ve skutečnosti je jenom velice mladá a trochu odvázaná – se vším, co k tomu náleží, ale v zásadě je to jen dětský nerozum. Chodí na takovéhle mejdany, protože si myslí, že je to elegantní nebo moderní, či co.“

Na Poirotových rtech se zavlnil lehký úsměv. Zeptal se: „Setkal jste se s tím děvčetem už někdy předtím?“

Michael Stoddart přisvědčil. Vypadal teď velice mladě a rozpačitě.

„Poznal jsem ji na loveckém plese v Mertonshire. Její otec je generál na odpočinku, znáte ten typ ‚hrom a blesky, zastřelit‘ – takový pukka sahib. Má čtyři dcery a všechny jsou dosti bujné, podle mne je takovýhle otec k tomu přímo vybízí. A navíc žijí v nevhodném kraji – nedaleko je zbrojovka a lidi mají hromady peněz – po starosvětské atmosféře anglického venkova tam není ani památky – samí zbohatlíci a většinou pořádně zkažení. Děvčata se dostala do špatné společnosti.“

Hercule Poirot na něho chvíli zamyšleně hleděl a pak řekl: „Teď mi došlo, proč jste chtěl, abych sem přišel. Chcete, abych se té záležitosti ujal já?“

„Uděláte to? Cítím, že bych s tím měl něco udělat, ale přiznávám, že bych Sheilu Grantovou, pokud to půjde, rád ušetřil skandálu.“

„Myslím, že to se dá zařídit. Ale rád bych tu mladou dámu viděl.“

„Pojďte se mnou.“

Vyšel z pokoje první. Z protějších dveří k nim dolehl rozčilený hlas: „Doktore – proboha, doktore – já se zblázním.“

Stoddart vešel do pokoje. Poirot šel za ním. Byla to ložnice ve stavu naprostého chaosu – na podlaze rozsypaný pudr, všude se válely kelímky a lahvičky a pohozené svršky. V posteli ležela žena s nepřirozeně světlými vlasy a prázdnou neřestnou tváří.

Křičela hysterickým hlasem: „Něco po mně leze… nějaký hmyz… Na mou duši! Já se zblázním… Proboha, dejte mi nějakou injekci!“

Doktor Stoddart stál u postele a hovořil profesionálně uklidňujícím hlasem.

Hercule Poirot tiše vyšel z místnosti. Proti němu byly ještě jedny dveře. Otevřel je.

Byl to maličký, jednoduše zařízený pokojík, taková nudle. Na posteli ležela bez hnutí štíhlá dívčí postava.

Hercule Poirot došel po špičkách k boku postele a podíval se na ni.

Tmavé vlasy, bledá podlouhlá tvář, ano, velice mladá – velice mladá.

Pootevřela oči a problesklo bělmo. Pak je otevřela docela, překvapené, vyděšené oči. Podívala se, posadila se a pohodila hlavou, aby shrnula hřívu modročerných vlasů. Vypadala jako polekaná kobylka.

Trochu se schoulila – tak jako se choulí divoké zvířátko, které nedůvěřuje cizímu člověku, jenž mu nabízí něco k snědku. Promluvila, a její hlas byl mladý, vysoký a strohý.

„U všech čertů, kdo jste?“

„Nebojte se, *mademoiselle.*“

„Kde je doktor Stoddart?“

V té chvíli vešel mladý muž do místnosti.

Dívka řekla, a na hlase bylo patrné, že se jí ulevilo: „Ach, tady jste! Kdo je to?“

„To je můj přítel, Sheilo. Jak je vám?“

Řekla slabým hlasem: „Příšerně! Hnusně! Proč jsem jenom to svinstvo brala?“

Stoddart řekl suše: „Na vašem místě bych to podruhé nedělal.“

„Já – já to už neudělám.“

Hercule Poirot se jí přátelsky zeptal: „Kdo vám to dal?“

Zeširoka otevřela oči a horní ret se jí začal chvět. Řekla: „Bylo to tady, na mejdanu. Všichni jsme to zkusili. Ze začátku – ze začátku to bylo nádherné.“

Hercule Poirot mírně opakoval otázku: „Ale kdo to sem přinesl?“

Zavrtěla hlavou.

„To nevím. Mohl to být Tony. Tony Hawker. Ale já to vážně nevím.“

Poirot se vlídně zeptal: „Brala jste kokain poprvé, slečno?“

Přisvědčila.

„Bylo by dobře, kdyby to bylo také naposledy,“ řekl Stoddart příkře.

„Ano, já myslím – ale *stejně* to bylo báječné.“

„Tak podívejte, Sheilo Grantová,“ řekl Stoddart, „jsem lékař a vím, o čem mluvím. Jak si jednou začnete s drogami, skončíte nepředstavitelně špatně. Už jsem pár takových lidí viděl, vím to. Drogy člověka ničí na duši i na těle. Alkohol je ve srovnání s drogami dětská hračka. Nechte toho a to teď hned! Věřte mi, já nežertuji. Co by tomu asi řekl váš otec, jak jste se zřídila?“

„Otec?“ Sheila Grantová zvýšila hlas. „Otec?“ Rozesmála se. „Umím si představit, jak by se tvářil! Nesmí se to dozvědět. Klepla by ho pepka sedmkrát po sobě!“

„Celkem pochopitelně,“ mínil doktor Stoddart.

„Doktore – doktore!“ dolehlo k nim kvílení paní Graceové z druhého pokoje.

Stoddart řekl tiše cosi nelichotivého a šel za ní.

Sheila Grantová se opět zadívala na Hercula Poirota. Byla zmatená. Potom se tiše zeptala: „Kdo vlastně jste? Vy jste na mejdanu nebyl.“

„Ne, nebyl. Jsem přítel doktora Stoddarta.“

„Taky doktor? Nevypadáte na doktora.“

Poirot, který jako obvykle dokázal pronést své jméno tak, jako by po prvním jednání spadla opona, řekl: „Mé jméno je Hercule Poirot.“

Jeho sdělení se neminulo účinkem. Občas Poirot zarmouceně konstatoval, že lhostejná mladá generace o něm nikdy neslyšela.

Bylo zřejmé, že to však není případ Sheily Grantové. Tu to ohromilo a dokonale vyvedlo z míry. Zahleděla se na něho a jenom zírala.

Říká se, ať už právem nebo neprávem, že každý má v Torquay nějakou tetu.

Stejně tak se říká, že každý má v Merthonshire alespoň bratrance z druhého kolena. Merthoshire leží v přijatelné vzdálenosti od Londýna a lze tam lovit, střílet a chytat ryby; je tam několik malebných, ale neuvědomělých městeček, dobré železniční spojení a nová výpadovka, která ulehčuje cestování automobilem do metropole a z metropole. Služebnictvo má vůči tomuto hrabství méně námitek než vůči jiným, venkovštějším končinám na britských ostrovech. Výsledkem toho všeho je, že je prakticky vyloučeno žít v Mertonshire, pokud není váš příjem vyjádřen čtyřmístným číslem, a přihlédneme-li ještě k daním a jiným maličkostem, je vhodnější číslo pětimístné.

Hercule Poirot jakožto cizinec neměl v tomto hrabství bratrance ani z druhého kolena, ale dokázal si vytvořit široký okruh přátel, a tak pro něho nebylo problémem nechat se pozvat na návštěvu kamkoliv. A co více, jako hostitelku si vybral milou dámu, jejímž hlavním potěšením bylo pořádat řečnická cvičení na téma svých sousedů. Jedinou nevýhodou bylo, že Poirot musel vyslechnout spoustu informací o lidech, na níchž neměl nejmenší zájem, než se konečně dostali k tématům, jež ho zajímala.

„Grantovi? Ach ano, jsou čtyři. Čtyři dívky. Ani se nedivím, že je chudák starý generál neuhlídá. Co zmůže jeden muž se čtyřmi děvčaty?“ Lady Carmichaelová výmluvně rozpřáhla ruce.

Poirot souhlasil: „Jistě. Co zmůže!“ a lady Carmichaelová pokračovala: „U svého pluku býval prý velký pedant, jak mi řekl. Ale ta děvčata ho udolala. To není jako za mého mládí. Starý plukovník Sandys byl takový puntičkář, že jeho ubohé dcery –“

Následoval dlouhý výklad o strastech Sandysových děvčat a jiných přítelkyň lady Carmichaelové z mládí.

„Chápejte, prosím,“ řekla lady Carmichaelová, vracejíc se k původnímu tématu, „netvrdím, že jsou to špatná děvčata.

Jsou jenom příliš bujná a zapadla do nevhodné společnosti. Není to tu už takové, jaké to bývalo. Přicházejí sem velice divní lidé. Z toho, čemu se říkalo ‚aristokracie‘, nic nezbylo. Dnes jsou vším peníze, peníze a zase peníze. A k člověku se donesou nejpodivnější historky!… Co jste říkal? Anthony Hawker? Ano, ovšem že ho znám. Podle mého velice nepříjemný mladík. Ale zjevně se topí v penězích. Jezdí sem na

hony a pořádá večírky – velice nákladné večírky – a taky trochu divné, mám-li věřit tomu, co se povídá; ne že bych tomu věřila, protože si myslím, že lidi jsou zlomyslní. Vždycky věří tomu nejhoršímu. Víte, teď je velká móda říkat, že ten nebo onen pije nebo bere drogy. Onehdy mi někdo řekl, že mladé dívky jsou od přírody alkoholičky, a já si opravdu myslím, že se takové věci vůbec nemají říkat. O každém, kdo je trochu podivínský nebo se chová nejistě, se hned říká, že je narkoman, a to je také neslušné. Říká se to i o paní Larkinové, a třebaže nemám o té ženě valné mínění, myslím si, že v jejím případě je to pouhá roztržitost. Je to velká přítelkyně Anthonyho Hawkera a to je, podle mého názoru, ten důvod, proč má tak spadeno na Grantova děvčata – říká, že jsou posedlé po mužských. Řekla bych, že na tom něco je, ale co má být? Koneckonců je to přirozené. Jsou to hezká děvčata, všechna čtyři."

Poirot vsunul otázku.

„Paní Larkinová? Můj milý, nemá smysl ptát se mě, *kdo* je ta žena. Kdo je dnes někým? Říká se, že dobře jezdí na koni a zřejmě je dobře situovaná. Její manžel byl něčím v City. Nerozvedl se s ní, zemřel. Není tu příliš dlouho, přistěhovala se krátce po Grantových. Vždycky jsem si myslela, že –"

Stará lady Carmichaelová se odmlčela. Otevřela ústa a vyvalila oči. Naklonila se k Poirotovi a pořádně ho sekla přes prsty nožíkem na rozřezávání dopisů. Ani si nevšimla, že sebou trhl bolestí, a rozčileně zvolala: „Ale samozřejmě! Tak *proto* jste sem přijel! Vy ošklivý, prolhaný člověče, žádám, abyste mi o tom všechno řekl!"

„Ale o čem vám mám říci?"

Lady Carmichaelová se chystala k novému hravému zásahu, ale Poirot obratně uhnul.

„Nepředstírejte, že jste němý jako ryba, Hercule Poirote! Vidím, jak se vám chvěje knír. Samozřejmě že vás sem přivedl *zločin*, a vy ze mne bezostyšně pumpujete informace. Tak se na to podívejme, může jít o vraždu? Kdo tady v poslední době zemřel? Jen stará Louisa Gilmorová, ale té bylo pětaosmdesát a trpěla vodnatelností. Ta to být nemůže. Chudák Leo Staverton si na honu zlomil krk a teď je celý obalený sádrou – to také nemůže být ono. Možná nejde o vraždu. Jaká škoda! Nevzpomínám si ani, že .by tu v poslední době došlo ke krádeži šperků… Možná pronásledujete nějakého zločince… Je to Beryl

Larkinová? Že by svého manžela otrávila? Možná že je tak roztržitá proto, že má výčitky svědomí.“

„Madam, madam,“ zvolal Hercule Poirot, „jdete na to moc zhurta.“

„Nesmysl. Vy po někom jdete, Hercule Poirote.“

„Znáte antickou mytologii, madam?“

„Co s tím má co dělat mytologie?“

„Má s tím co dělat. Snažím se vyrovnat svému velkému předchůdci Herkulovi. A jedním z Herkulových úkolů bylo zkrotit Diomedovy divoké koně.“

„Nevykládejte mi, že jste sem přijel drezírovat koně – ve vašem věku – a v těch lakýrkách, bez nichž nedáte ránu. Nevypadáte na to, že byste někdy v životě seděl na koni!“

„To byli symboličtí koně, madam. Byli divocí a živili se lidským masem.“

„To bylo od nich nepěkné. Odjakživa mám za to, že ti staří Řekové a Římané byli odporní. Nechápu, proč kněží tak rádi citují z antické mytologie – jednak člověk nikdy neví, o co jde, a pak, vždycky mi připadá, že tyhle náměty jsou pro kněze naprosto nevhodné. Pořád nějaké krvesmilstvo a nahé sochy – ne že by to vadilo mně osobně, ale víte, jací kněží jsou, jak vyvádějí, když nějaké děvče přijde do kostela bez punčoch – počkat, o čem jsem to původně mluvila?“

„To přesně nevím.“

„Domnívám se, vy jeden darebo, že mi prostě nechcete říct, jestli paní Larkinová zabila svého manžela. Nebo je snad Anthony Hawker brightonský kufrový vrah?“

Podívala se na něho plna naděje, ale Hercule Poirot zachoval nehybnou tvář.

„Taky by mohlo jít o padělání peněz,“ spekulovala lady Carmichaelová. „Nedávno jsem viděla, že paní Larkinová měnila v bance šek na padesát liber – pomyslela jsem si, že potřebuje nějak moc peněz v hotovosti. Ale ne, to jsem vzala za špatný konec, kdyby peníze padělala, tak by je ukládala, a ne vybírala, že? Hercule Poirote, jestli tu budete sedět jako sova a mlčet, tak po vás něco hodím.“

Ashley Lodge, dům, v němž bydlel generál Grant, nebyl příliš velký. Stál na svahu, měl dobré stáje a kolem se táhla dosti zanedbaná zahrada.

O interiéru by realitní agent řekl, že ‚dům je kompletně zařízený‘.

Buddhové se zkříženýma nohama potměšile zírali z pohodlných výklenků, na podlaze překážely spousty mosazných benáreských podnosů a stolků. Na krbových římsách stály karavany slonů a stěny zdobilo množství předmětů z vykládané mosazi.

Uprostřed tohoto anglo-indického domova trůnil generál Grant ve velké ošuntělé lenošce a zafačovanou nohu měl položenou na druhé židli.

„Pakostnice," vysvětloval. „Měl jste někdy pakostnici, pane – ehm – Poirote? Ta dokáže člověka pěkně rozladit! Všechno je to vina mého otce! Celý život pil portské – stejně jako můj dědeček. Pěkně mi to nadrobili. Dáte si něco k pití? Zazvoňte, prosím vás, na mého sluhu."

Objevil se sloužící v turbanu. Generál Grant ho oslovil jako Abdula a přikázal mu, aby přinesl whisky a sodu. Když ji sluha přinesl, nalil Poirotovi takovou dávku, že ten musel protestovat.

„Bohužel se k vám nemohu připojit, pane Poirote." Generál se smutně zahleděl na karafu. „Můj felčar říká, že tohle pití je pro mne hotový jed. Myslím, že se v tom nevyzná. Doktoři jsou hlupáci. Zkazí člověku každou radost. Radují se, když někomu mohou zatrhnout jídlo a piti, a pak ho cpou takovými blivaninami, jako je vařená ryba. Vařená ryba – fuj!"

Ve svém rozhořčení generál mimoděk pohnul bolavou nohou, v níž ho tak bodlo, že bolestí zařval.

Omluvil se za použité výrazy.

„Jsem jako medvěd s bolavou hlavou. Když mám záchvat pakostnice, moje dcery se mi vyhýbají na sto honů. Ne že bych jim to měl za zlé. Slyšel jsem, že jste se s jednou seznámil."

„Ano, měl jsem to potěšení. Máte jích více, že?"

„Čtyři," řekl generál zachmuřeně. „A ani jednoho hocha. Čtyři zatracené holky. V dnešních dobách je to kupa starostí."

„Slyšel jsem, že jsou všechny čtyři velmi půvabné."

„Nevypadají špatně. Ale to víte, nikdy nevím, co vyvedou. Dneska děvčata neuhlídáte. Mravy jsou uvolněné – všude moc volnosti. Co mohu dělat? Nemohu je přece zamykat?" „Předpokládám, že jsou v okolí oblíbené."

„Některé ty staré krůty je nemohou vystát," řekl generál Grant. „Je tu spousta bab, které se natřásají jako mladice. Mužský si musí dávat pozor. Jedna z těch modrookých vdov mě nedávno málem dostala.

Chodila sem a předla jako koťátko. ‚Chudáčku generále Grante, vy jste musel mít tak zajímavý život!‘ “ Generál zamrkal a sáhl si prstem na nos. „Ale bylo to až moc průhledné, pane Poirote. No, když se to tak vezme, myslím, že tady to není to nejhorší místo na světě. I když na můj vkus trochu moc dravé a hlučné. Míval jsem rád venkov, když to ještě byl venkov – bez všech těch aut a džezu a bez toho zatraceného, věčně řvoucího rádia. Já je tu nechci a děvčata to vědí. Člověk má právo na trochu klidu ve vlastním domě.“

Poirot opatrně převedl hovor na Anthonyho Hawkera.

„Hawker? Hawker? Toho neznám. Ale vlastně ano. Takový nepříjemný chlapík s očima blízko u sebe. Nikdy nevěřte člověku, který se vám nepodívá do očí.“

„Není přítelem vaší dcery Sheily?“

„Sheily? To jsem nevěděl. Děvčata mi nikdy nic neřeknou.“ Křovinaté obočí mu kleslo málem až k nosu a pronikavé modré oči hleděly z červené tváře Poirotovi přímo do očí. „Podívejte, pane Poirote, o co jde? Nechtěl byste mi říci, proč jste mě přišel navštívit?“

Poirot řekl zvolna: „To bude těžké. Možná že to sám dobře nevím. Ale řeknu vám aspoň tolik: vaše dcera Sheila – a možná všechny vaše dcery – mají pár nevhodných přátel.“

„Dostaly se do špatné společnosti? Toho jsem se vždycky bál. Člověk tu a tam něco zaslechne –“ Zahleděl se smutně na Poirota. „Ale co mám dělat, pane Poirote? Co mám dělat?“

Poirot rozpačitě zavrtěl hlavou.

Generál Grant pokračoval.

„Co je špatného na té partě, které se chytla?“ zeptal se.

Poirot odpověděl jinou otázkou.

„Nevšiml jste si, generále, že by některá z vašich dcer byla náladová – vzrušená a pak zase sklíčená, nervózní – že by se její nálada rychle měnila?“

„Hrome, pane, vy mluvíte jako učená kniha. Ne, ničeho takového jsem si nevšiml.“

„To je dobře,“ mínil vážně Poirot.

„Co to má, pane, ksakru všechno znamenat?“

„Drogy!“

„*Cože!?*“ Generál to slovo přímo zařval.

Poirot řekl: „Někdo se pokouší udělat z vaší dcery Sheily narko-

manku. Na kokain si člověk zvyká velice rychle. Týden dva úplně postačí. A jak je tu návyk, zaplatí narkoman cokoliv a udělá cokoliv, jen aby získal svou dávku. Umíte si představit, jaké peníze shrábne člověk, který ty věci pokoutně prodává?“

Mlčky naslouchal přívalu slov a hrozným kletbám, které se valily z generálových úst. Když pak palba utichla – poté, co na závěr popsal, co přesně udělá on, generál, tomu zatracenému zkurvysynovi, až se mu dostane do rukou – Hercule Poirot pokračoval: „Nejdříve ovšem musíme zajíce chytit, jak říká vaše obdivuhodná paní Beetonová. Jakmile toho pokoutního obchodníka dopadneme, předám ho s radostí do vašich rukou, generále.“

Vstal, zakopl o bohatě vyřezávaný stoleček a zavadil o generála, ale rovnováhu neztratil. Zamumlal: „Nastotisíckrát se omlouvám. Ještě bych vás rád o něco *poprosil*, chápejte, skutečně poprosil, neříkejte nic svým dcerám.“

„Cože? Já z nich pravdu dostanu, to bych se na to podíval!“

„To právě nedostanete. Akorát vám něco nalžou.“

„Ksakru, pane –“

„Ujišťuji vás, generále Grante, že *musíte* mlčet. Je to životně důležité, chápete? Životně důležité.“

„Tak dobrá, ať je po vašem,“ zabručel starý voják.

Dal si říci, ale nebyl přesvědčen.

Hercule Poirot si pak mezi benáreskou mosazí opatrně razil cestu ke dveřím.

Salon paní Larkinové byl plný lidí.

Paní Larkinová míchala u postranního stolku koktajly. Byla to vysoká žena s tizianovými vlasy, stočenými vzadu na šíji. Oči měla zelenošedé s velkými černými zornicemi. Pohybovala se lehce, s jakousi zlověstnou elegancí. Věkem se zdála těsně po třicítce, ale při pozorné prohlídce se v koutcích očí objevily vrásky, které dávaly tušit, že jí je o deset let více.

Hercula Poirota sem přivedla rázná dáma středního věku, která byla přítelkyní lady Carmichaelové. Dostal do ruky koktajl a zároveň pokyn, aby druhou sklenici odnesl jedné dívce, sedící u okna. Byla to drobná blondýnka s růžovou a bílou, podezřele andělskou tvářičkou.

Řekl: „Na vaše stálé zdraví, *mademoiselle.*“

Přikývla a napila se. Pak náhle řekla: „Vy znáte mou sestru.“

„Vaši sestru? Ach, vy jste jedna ze slečen Grantových?“

„Jsem Pam Grantová.“

„A kde máte sestru?“

„Je na honu. Už brzy by se měla vrátit.“

„Seznámil jsem se s vaší sestrou v Londýně.“

„Já vím.“

„Řekla vám to?“

Pam Grantová přisvědčila. Pak zčistajasna řekla: „Sheila tam měla nějaký malér?“

„Ona vám o tom nic neřekla?“

Děvče zavrtělo hlavou a ptalo se dál: „Byl tam Tony Hawker?“

Než mohl Poirot odpovědět, otevřely se dveře a dovnitř vešel Tony Hawker s Sheilou Grantovou. Oba byli v loveckém a Sheila měla na tváři čmouhu od bláta.

„Ahoj, panstvo, přišli jsme na skleničku. Tonyho polní láhev vyschla.“

Poirot zamumlal: „My o vlku –“

„Přesnější bude o ďáblovi –“ vyštěkla Pam Grantová.

„Tak takhle je to?“ řekl Poirot ostře.

K nově příchozím přistoupila Beryl Larkinová a poznamenala: „Konečně, Tony. Tak jaký byl hon? Byli jste v Gelertské mlazině?“

A obratně ho táhla k pohovce u krbu. Poirot si všiml, že ještě předtím otočil hlavu a vrhl pohled na Sheilu.

Sheila uviděla Poirota. Na okamžik zaváhala a pak se vydala k oknu.

Vyhrkla: „Tak to jste byl vy včera u nás doma?“

„Otec vám něco řekl?“

Zavrtěla hlavou. „Abdul mi vás popsal. Tušila jsem to.“

Pam zvolala: „Vy jste byl na návštěvě u otce?“

Poirot řekl: „Ach ano. Máme – máme pár společných přátel.“

„Tomu nevěřím,“ řekla Pam ostře.

„Čemu nevěříte? Že váš otec a já můžeme mít společného přítele?“

Děvče zrudlo. „Nemluvte hlouposti. Chtěla jsem říci, že – že to nebyl ten pravý důvod.“

Obrátila se na sestru.

„Proč nic neříkáš, Sheilo?“

Sheila sebou trhla a řekla: „Nemělo to – nebylo to kvůli Tonymu Hawkerovi?“

„Proč to?“ podivil se Poirot.

Sheila se začervenala a odešla od nich.

Pam řekla s náhlou naléhavostí, ale potichu: „Nemám ráda Tonyho Hawkera. Je na něm něco zlověstného – a na ní také – myslím na paní Larkinové. Podívejte se na ně.“

Poirot se podíval jejich směrem.

Hawker a hostitelka měli hlavy těsně u sebe. Zdálo se, že ji uklidňuje. Na okamžik zvedla hlas.

„– ale já nemohu čekat. Chci to teď hned!“

Poirot řekl s lehkým úsměvem: „*Les femmes!* Ať jde o cokoliv, ženy to vždy chtějí hned, nemám pravdu?“

Ale Pam Grantová neodpověděla. Hlavu měla skloněnou a nervózně skládala a rozkládala záhyb na své tvídové sukni.

Poirot konverzačně navázal: „Jste úplně jiný typ než vaše sestra, *mademoiselle.*“

Pohodila hlavou, na banality neměla trpělivost. Řekla: „Pane Poirote, co za svinstvo dává Tony Sheile? Co ji tak – změnilo?“

Pohlédl jí zpříma do tváře. „Brala jste někdy kokain, slečno Grantová?“ zeptal se jí.

Zavrtěla hlavou. „Ach ne! Tak takhle je to tedy! Kokain? Ale není to nebezpečné?“

Přistoupila k nim Sheila Grantová s další skleničkou v ruce.

„Co je nebezpečné?“ zajímala se.

„Mluvili jsme o tom, jaký účinek mají drogy,“ řekl Poirot. „Způsobují postupné odumírání mysli a ducha, ničí všechno, co je v lidské bytosti zdravé a dobré.“

Sheila Grantová zadržela dech. Ruka, v níž držela skleničku, se zachvěla a trochu tekutiny vyšplíchlo na podlahu.

Poirot pokračoval; „Myslím, že doktor Stoddart vám jasně vysvětlil, co znamená smrt zaživa. Návyk člověk získá snadno, ale odvyká se těžko. Člověk, který záměrně těží ze znehodnocování jiných a z jejich neštěstí, je upír, živící se lidským masem a krví.“

Odvrátil se od nich. Za zády slyšel, jak Pam Grantová volá: „Sheilo!“ a Sheila Grantová šeptá, šeptá tak tiše, že jí je sotva rozumět: „Ta polní láhev…“

Hercule Poirot se rozloučil s paní Larkinovou a vyšel do haly. V hale na stole ležela polní láhev a vedle ní bičík a klobouk. Poirot ji vzal do ruky. Zdobil ji monogram A. H.

Poirot zabručel: *„Tonyho láhev je prázdná?“*

Lehce jí zatřepal. Tekutina v ní nešplouchala. Otevřel ji. Láhev Tony Hawkera nebyla prázdná. Byla plná – bílého prášku.

Hercule Poirot stál na terase domu lady Carmichaelové a domlouval děvčeti.

„Jste velice mladá, *mademoiselle*. Věřím, že jste nevěděla, že jste doopravdy nevěděla, co vy a vaše sestry děláte. Živila jste se, jako koně Diomedovi, lidským masem.“

Sheila se otřásla a vzlykla: „Když to takhle řeknete, zní to hrozně. Ale přesto je to pravda! Nikdy jsem si to neuvědomila, až do onoho večera v Londýně, když se mnou mluvil doktor Stoddart. Byl tak vážný – a tak upřímný. Tehdy jsem pochopila, že to, co dělám, je strašné. Do té doby jsem si myslela, že to je – něco jako prodej alkoholu po zavírací hodině – když to lidé chtějí, tak za to zaplatí; nechápala jsem vážnost té věci.“

Poirot řekl: „A teď?“

„Udělám všechno, co mi řeknete,“ slibovala Sheila. „Promluvím s ostatními,“ dodala. „Pochybuji, že by se mnou doktor Stoddart ještě někdy ztratil slovo.“

„Naopak,“ řekl Poirot. „Oba dva, doktor Stoddart i já, jsme připraveni všestranně vám pomáhat, abyste mohla začít nový život. Nám můžete důvěřovat. Ale jednu věc je třeba udělat. Je tu člověk, kterého musíme zničit, naprosto zničit, a to můžete udělat jen vy a vaše sestry. Usvědčit ho můžete pouze svou výpovědí.“

„Myslíte – mého otce?“

„Nikoli vašeho otce, *mademoiselle*. Neříkal jsem vám, že Hercule Poirot ví všechno? Ověřit vaši fotografii na příslušných místech nebyl žádný problém. Jste Sheila Kellyová, neúnavná vykradačka obchodů, a před několika lety vás proto zavřeli do polepšovny. Když jste odtamtud vyšla, vyhledal vás muž, který si říká generál Grant, a nabídl vám místo – místo ‚dcery‘. Slíbil vám spoustu peněz a legrace, dobré bydlo. Měla jste jediný úkol – rozšiřovat mezi svými přáteli ‚šňupací prášek‘ a předstírat, že jste jej sama dostala od někoho jiného. Vaše

‚sestry' byly ve stejné situaci jako vy."

Odmlčel se a pak pokračoval: „Podívejte, *mademoiselle*, toho člověka musíme odhalit a zničit. Potom –"

„Ano, co potom?"

Poirot si odkašlal a s úsměvem řekl: „Potom budete zasvěcena službě bohům."

Michael Stoddart užasle zíral na Poirota.

„Generál Grant? Generál Grant?" opakoval.

„Přesně tak, *mon cher*. Jen si vezměte tu režii – dalo by se říci, že to celé byla neumělá imitace. Buddhové, benáreská mosaz, indický sluha! A ještě k tomu dna! Dnu mají jen velice staří pánové, a ne otcové devatenáctiletých slečen.

Přesto jsem si to ověřil. Když jsem odcházel, zakopl jsem a zavadil jsem o jeho bolavou nohu. Ten gentleman byl z mých řečí tak popletený, že si toho ani nevšiml. Ach ano, byl to takový lžigenerál! Ale přesto to byl znamenitý nápad. Penzionovaný anglo-indický generál, známá komická figurka s nemocnými játry a cholerickou povahou, se usadí nikoli mezi ostatními anglo-indickými důstojníky na odpočinku, ale v jiném prostředí, které je navíc pro penzionovaného vojáka příliš nákladné. Žijí tu bohatí lidé, lidé z Londýna – je to tedy vhodné odbytiště pro jeho zboží. A kdo by podezíral čtyři mladá, čilá, přitažlivá děvčata? A kdyby něco – budou docela určitě považované za oběti!"

„S jakou představou jste šel toho starého ďábla navštívit? Chtěl jste mu nahnat strach?"

„Ano. Chtěl jsem vidět, co se bude dít. Nemusel jsem dlouho čekat. Děvčata dostala příkazy. Obětním beránkem se měl stát Anthony Hawker, ve skutečnosti jedna z jejich obětí. Sheila mi měla říci o polní láhvi v hale. Málem se k tomu vůbec neodhodlala, ale ta druhá jen hněvivě vyštěkla: ‚Sheilo!' a tak to nakonec ze sebe vymáčkla."

Michael Stoddart vstal a přecházel sem a tam.

„Víte," řekl, „nehodlám to děvče spustit z očí. Pokud jde o zločinecké sklony mladistvých, došel jsem ke spolehlivým závěrům. Když se podíváte na jejich rodinný život, téměř vždycky shledáte, že –"

Poirot ho přerušil.

„*Mon cher*, řekl, mám hlubokou úctu k vaší vědě. A nepochybuji, že pokud jde o slečnu Sheilu Kellyovou, bude vaše teorie velice

úspěšná.“

„U těch ostatních také.“

„To je možné. Ale jistý jsem si jen jednou jedinou, a tou je malá Sheila. Určitě ji zkrotíte. Po pravdě řečeno, už teď vám zobe z ruky.“

Michael Stoddart se začervenal a řekl: „Co to říkáte za nesmysly, Poirote.“

10/ HIPPOLYTIN PÁS

Všecko souvisí se vším, říká s oblibou Hercule Poirot nepříliš originálně.

Říká, že to nikdy nebylo tak jasné jako v případu ukradeného Rubense. Jednak Rubens nepatří k jeho oblíbeným malířům, a navíc byl ukraden za docela všedních okolností. Převzal ten případ jen proto, aby vyhověl Alexanderu Simpsonovi, který se považoval za jeho přítele, a pak také z určitých osobních důvodů, spjatých s mytologií.

Po krádeži Simpson poslal pro Poirota a vychrlil na něho všechna svá trápení. Rubensův obraz byl teprve nedávno objeven, jde tedy o dosud neznámé mistrovské dílo, o jehož autentičnosti však není pochyb. Byl vystaven v Simpsonově galerii, odkud jej někdo ukradl za bílého dne. Stalo se to, když nezaměstnaní přišli s vlastní taktikou – lehli si na křižovatky a vnikli do hotelu Ritz. Malý hlouček vtrhl také do Simpsonovy galerie a lehl si na zem pod transparent, hlásající: *Umění je luxus. Nasyťte hladové.* Majitel povolal policii, z čiré zvědavosti se tam nahrnula spousta lidí, a teprve když ruka zákona demonstranty z galerie vytlačila, zjistilo se, že nového Rubense někdo elegantně vyřízl z rámu a odnesl.

„Víte, byl to poměrně malý obraz,“ vysvětloval pan Simpson. „Někdo ho mohl klidně vynést pod paží, zatímco se všichni dívali na ty ubohé nezaměstnané hlupáky.“

Jak se ukázalo, dostali demonstranti za nevinnou účast na loupeži

zaplaceno. Někdo jim doporučil, aby šli demonstrovat do Simpsonovy galerie. Proč, to se dozvěděli až později.

Hercule Poirot si pomyslel, že to byl docela zábavný trik, ale mínil, že neví, co by v té věci mohl dělat. A zdůraznil, že jde-li o tak jednoduchou krádež, měl by pan Simpson policii důvěřovat.

Alexander Simpson řekl: „Podívejte, Poirote, já vím, kdo ten obraz ukradl, a v jakých rukách skončí."

Podle názoru majitele Simpsonovy galerie obraz ukradl mezinárodní zlodějský gang pro jednoho milionáře, jemuž se nepříčilo získávat umělecká díla za překvapivě nízké ceny – a na nic se neptat. „Rubens," řekl Simpson, „bude propašován do Francie a tam bude prodán zmíněnému milionáři. Anglická i francouzská policie je sice v pohotovosti, ale podle Simpsonova názoru stejně selže."

„A jak se jednou dostane tomu špinavci do rukou, bude to mnohem těžší. S boháči se musí jednat zdvořile. A jsme u toho. Situace bude zřejmě delikátní a vy jste ten pravý člověk."

Nakonec se, bez velkého nadšení, nechal Poirot přesvědčit a případ převzal. Souhlasil s okamžitým odjezdem do Paříže. Problém ho příliš nezajímal, ale díky jemu se seznámil s případem ztracené školačky, který ho velice zaujal.

Prvně o něm slyšel z úst vrchního inspektora Jappa, který se u něho zastavil, právě když Poirot chválil svého sluhu za sbalený kufr.

„Vida, jestli se nemýlím, odjíždíte do Francie," řekl Japp. Poirot mínil: „*Mon cher*, vy ve Scotland Yardu jste neuvěřitelně dobře informovaní."

Japp se zachichotal. „Máme své špehy! Simpson vás uhnal na toho svého Rubense. Zdá se, že k nám nemá důvěru! Ale to není podstatné. Chci vás požádat o něco úplně jiného. Když už jedete do Paříže, mohl byste zabít dvě mouchy jednou ranou. Ted je tam zrovna inspektor Hearn, má spolupracovat s Frantíky – znáte ho? Prima chlap, ale nemá moc fantazie. Rád bych slyšel váš názor na ten případ."

„O čem to mluvíte?"

„Ztratilo se dítě. Dnes to bude ve večernících. Vypadá to na únos. Je to dcera kanovníka z Cranchesteru. Jmenuje se Kingová, Winnie Kingová."

A vypověděl mu celý případ.

Winnie cestovala do Paříže, kde měla vstoupit do exkluzivního pen-

zionátu pro anglické a americké dívky z vyšších kruhů, v jehož čele stála slečna Popeová. Winnie přijela z Cranchesteru ranním vlakem a v Londýně ji doprovázela členka spolku Starších sester, které se ujímají takových úkolů jako převést dítě z jednoho nádraží na druhé. Na Victoriině nádraží ji předala slečně Burshawové, zástupkyni slečny Popeové, a pak spolu s dalšími osmnácti dívkami odjela Winnie vlakem s připojením na loď. Přes průliv La Manche se přeplavilo devatenáct dívek, všechny prošly celnicí v Calais, nastoupily do pařížského vlaku a obědvaly v jídelním voze. Avšak když krátce před příjezdem do Paříže počítala slečna Burshawová hlavy, zjistila, že jich je jenom *osmnáct!*

„Aha!“ řekl Poirot. „Stavěl ten vlak někde?“

„Stavěl v Amiensu, ale v té době byla děvčata v jídelním voze a všechna tvrdí, že Winnie byla s nimi. Ztratila se, abych tak řekl, na cestě z jídelního vozu do kupé. Jinými slovy, nepřišla do svého kupé s pěti dalšími dívkami, s nimiž je sdílela. Ty dívky nic nenapadlo, prostě si myslely, že je v jednom z dalších dvou rezervovaných oddělení.“

Poirot pokýval hlavou. „Kdy přesně byla viděna naposledy?“

„Asi deset minut poté, co vlak vyjel z Amiensu.“ Japp si decentně odkašlal. „Naposledy byla viděna, jak vchází na toaletu.“

Poirot zamumlal: „Zcela přirozené.“ Pak pokračoval: „To je všechno?“

„Ne, ještě něco. U trati byl nalezen její klobouk – asi čtrnáct mil od Amiensu,“ řekl zachmuřeně Japp.

„Ale tělo ne?“

„Tělo ne.“

Poirot se zeptal: „Co si o tom myslíte vy sám?“

„Nevím, co si o tom mám myslet. Z vlaku vypadnout nemohla, když po jejím těle není ani památky.“

„Stavěl ten vlak ještě někde za Amiensem?“

„Ne. Jednou zpomalil kvůli semaforu, ale nestavěl, a pochybuji, že by zpomalil natolik, aby mohl někdo bez úrazu vyskočit. Myslíte, že to děvče propadlo panice a pokoušelo se utéci? Nastupovala do prvního ročníku a možná se jí začalo stýskat po domově, to je pravda, ale na druhé straně je jí patnáct a půl, a to už mají děti rozum. Kromě toho měla po celou cestu dobrou náladu a bavila se s ostatními.“

„Vlak jste prohledali?“ zeptal se Poirot.

„Ovšem, prošli ho celý, ještě než dojel na Severní nádraží. Děvče ve vlaku nebylo, to je zcela jisté.“

Japp dodal popuzeně: „Prostě zmizela, vypařila se! Ale to je hloupost!“

„Co je to za děvče?“

„Nakolik to mohu posoudit, je úplně obyčejná, normální.“

„Myslím – jak vypadá?“

„Mám tu její fotografii. Žádné líbezné poupátko v rozpuku to není.“

Podal obrázek Poirotovi a ten si jej mlčky prohlížel.

Bylo na něm hubené vytáhlé děvče s vlasy spletenými do dvou myších copánků. Nebyla to portrétní fotografie, ale momentka pořízená bez jejího vědomí. Jedla právě jablko, ústa měla otevřená, takže bylo vidět vybočené zuby a na nich rovnátko. Nosila brýle.

Japp řekl: „Ošklivá holka, ale v tomhle věku bývají ošklivé. Včera jsem byl u zubaře a ve *Sketchi* jsem viděl fotku Marcie Gauntové, letošní královny krásy. Pamatuji si ji jako patnáctiletou, když jsem byl u nich na zámku kvůli vloupačce. Uhrovitá, ošklivá, zubatá, zplihlé vlasy a vůbec. Přes noc se z nich stanou krasavice, nevím, jak to dělají. Je to zázrak.“

Poirot se usmál. „Ženy jsou zázračné pohlaví! A co rodina toho děvčete? Řekli něco, co by nám pomohlo?“

Japp zavrtěl hlavou. „Nic takového. Matka je invalidní. Chudák starý kanovník King je úplně zdrcený. Tvrdí, že strašně po Paříži toužila a moc se na cestu těšila. Chtěla studovat malířství a hudbu. Dívky od slečny Popeové studují totiž umění s velkým U. Jak možná víte, ústav slečny Popeové je vyhlášený. Navštěvuje jej mnoho dívek z dobré společnosti. Je přísná – hotová dračice, velice drahá a velice opatrná při výběru žaček.“

Poirot si povzdechl. „Znám ten typ. A slečna Burshawová, která přivezla děvčata z Anglie?“

„Moc rozumu nepobrala. Hrozí se, že to zmizení bude slečna Popeová považovat za její chybu.“

Poirot řekl zamyšleně: „Nefiguruje v tom případu nějaký mladík?“

Japp ukázal na fotografii. „Vypadá na to?“

„Ne, nevypadá. Ale bez ohledu na to, jak vypadá, může mít romantické srdce. Patnáct let není zase tak málo.“

„Dobrá," řekl Japp, „jestli se z vlaku vypařila pomocí horoucího srdce, dám se na čtení dívčích románů."

S nadějí pohlédl na Poirota.

„Nic vás nenapadá?"

Poirot zvolna zavrtěl hlavou a zeptal se: „Nenašly se náhodou u trati také její boty?"

„Boty? Ne. Proč boty?"

„Jen tak mě to napadlo," zamumlal Poirot.

Hercule Poirot chtěl právě sejít dolů, kde na něho čekal taxík, když zazvonil telefon. Zvedl sluchátko.

„Ano?"

Ozval se Japp.

„To jsem rád, že jsem vás ještě zastihl. Už je po všem, vážený. Když jsem se vrátil do Yardu, našel jsem tam vzkaz. Děvče bylo nalezeno u hlavní silnice, patnáct mil od Amiensu. Je pod drogami a nemohou z ní dostat rozumné slovo. Lékař říká, že byla omámena, ale jinak je v pořádku. Nic se jí nestalo."

Poirot řekl zvolna: „Takže mě už nepotřebujete?"

„Bohužel ne! Vlastně se omlouvám, že jsem vás obtěžoval…"

Japp se zasmál vlastní duchaplnosti a zavěsil.

Hercule Poirot se nesmál. Pomalu zavěsil a v jeho tváři byla patrna starost.

Inspektor Hearn se na Poirota zvědavě zadíval. „Nenapadlo mě, že by vás to mohlo tak zajímat, pane."

„Dostal jste vzkaz od vrchního inspektora Jappa, že se na to s vámi možná podívám?" zeptal se Poirot.

Hearn přikývl. „Řekl, že sem přijedete v nějaké jiné záležitosti a že byste nám mohl s tou záhadou pomoci. Ale teď, když se všechno vyjasnilo, jsem vás nečekal. Myslel jsem, že se budete věnovat svému případu."

„Ten může počkat," mínil Hercule Poirot. „Ale tahle záležitost mě velice zajímá. Mluvíte o záhadě a říkáte, že to skončilo. Ale vždyť záhada je to pořád dál."

„Inu, pane, děvče se našlo a nic se mu nestalo. To je hlavní."

„Ale neřeší to problém, jak se dostala zpět, že? Co říká ona? Viděl ji

nějaký lékař? Co říká on?“

„Říká, že jí dali nějakou drogu. Byla omámená, ještě když ji našli. Ona sama si od odjezdu z Cranchesteru téměř na nic nepamatuje. Všechno, co se dělo potom, jako by měla vygumované. Doktor se domnívá, že mohla mít lehký otřes mozku. Našel v týlu podlitinu. Tím lze podle jeho názoru vysvětlit, že má ‚okno‘.“

„Což se někomu velice hodí,“ konstatoval Poirot.

Inspektor Hearn řekl pochybovačně: „Nemyslíte si, pane, že to to děvče jen hraje?“

„A vy?“

„Já ne. Myslím, že nic nepředstírá. Je to milé děvče, i když na svá léta ještě trochu dětinské.“

„Nehraje to.“ Poirot zavrtěl hlavou. „Ale rád bych věděl, jak se dostala z toho vlaku. Chtěl bych vědět, čí je to dílo – a proč to ten někdo dělal.“

„Pokud jde o to *proč*, řekl bych, že to byl pokus o únos, pane. Chtěl ji držet tak dlouho, dokud nedostane výkupné.“

„Ale nedržel!“

„Když se strhl takový pokřik, ztratili nervy a honem ji pohodili u silnice.“

Poirot mu položil skeptickou otázku: „Jaké výkupné mohli čekat od kanovníka cranchesterské katedrály? Hodnostáři anglikánské církve nejsou žádní milionáři.“

Inspektor Hearn usoudil vesele: „Podle mého názoru to všechno zfušovali.“

„Ach, to je váš názor.“

Hearn se lehce začervenal. „A váš, pane?“

‚Já chci vědět, jak se vypařila z vlaku.“

Policista se zachmuřil.

„To je tedy opravdovská záhada. Jede vlakem, sedí v jídelním voze a baví se s ostatními. A za pět minut zmizí – čáry, máry, fuk! – jako mávnutím kouzelného proutku.“

„Přesně tak, jako mávnutím kouzelného proutku! Kdo ještě byl v tom vagónu, v němž slečna Popeová rezervovala kupé pro své chovanky?“

„To je dobrá otázka, pane,“ mínil inspektor Hearn. „To je důležité. Dokonce velmi důležité, protože to byl poslední vagón, a jakmile lidé

po obědě odešli z restauračního vozu, personál zamkl dveře mezí vagóny, aby se cestující nehrnuli do restaurace na čaj dřív, než uklidí po obědě a znovu prostřou. Winnie Kingová se vrátila do svého vagónu s ostatními – škola tam měla rezervovaná tři kupé.“

„A kdo byl v těch ostatních?“

Hearn vytáhl notes.

„Slečna Jordanová a slečna Buttersová, dvě staré panny středního věku, které cestovaly do Švýcarska. To je v pořádku, jsou to bezúhonné dámy, v Hampshire, odkud pocházejí, jsou známé. Dva francouzští obchodní cestující, jeden z Lyonu, druhý z Paříže. Oba vážení muži středního věku. Dále pak mladý muž, James Elliot s manželkou – ta byla vyparáděná jako straka. On má špatnou pověst, policie ho podezírá z účasti na nějaké pochybné transakci, ale do únosů nikdy nefušoval. Přesto bylo jeho kupé důkladně prohledáno, ale v jeho příručním zavazadle se nenašlo nic, co by svědčilo, že je do případu zapletený. Neumím si představit, jak by mohl být. A poslední osobou je americká dáma, paní Van Suyderová, která jela do Paříže. Není o ní nic známo, ale zdálo se, že je v pořádku. To je všechno.“

Hercule Poirot řekl: „Je zcela jisté, že vlak po odjezdu z Amiensu už nikde nestavil?“

„Naprosto. Jednou zvolnil, ale ne natolik, aby mohl někdo vyskočit, aniž by se řádně potloukl a možná i zabil.“

Hercule Poirot zamumlal: „Proto je ten problém tak zajímavý. Studentka se vypaří jakoby nic za Amiensem, a jakoby nic se najde zase zrovna za Amiensem. A kde byla mezitím?“

Inspektor Hearn potřásl hlavou.

„Když se to řekne takhle, tak to vypadá nemožně. Ach! Mimochodem, prý jste chtěl něco vědět ohledně bot – bot toho děvčete. Když ji objevili, tak je měla v pořádku na nohou, ale jiný pár bot ležel u trati. Našel je hlídač návěstí, a protože byly zachovalé, odnesl je domů. Byly to pevné černé šněrovací botky.“

„Aha,“ řekl Poirot a bylo vidět, že ho to potěšilo.

Inspektor Hearn řekl zvědavě: „Nechápu, čím jsou ty boty důležité, pane. Mají nějaký význam?“

„Potvrzují moji teorii,“ řekl Hercule Poirot. „Teorii o kouzelném proutku.“

Penzionát slečny Popeové se nacházel, jako mnohé jiné tohoto druhu, ve čtvrti Neuilly. Hercule Poirot právě obhlížel důstojné průčelí, když tu se náhle kolem přehnal zástup dívek, které se vyhrnuly ze vrat.

Napočítal jich pětadvacet. Všechny byly stejně oblečené, měly na sobě tmavěmodré kabátky a sukně a na hlavách nemožné anglické klobouky z tmavěmodrého sametu s nápadnou stuhou v barvách slečny Popeové – nachové a zlaté. Všechny byly ve věku od čtrnácti do osmnácti, štíhlé i kypré, blondýnky í tmavovlásky, nemotory i ladné krásky. Jako poslední kráčela s jednou z mladších dívek šedovlasá, nervózně vyhlížející žena, kterou Poirot typoval na slečnu Burshawovou.

Poirot chvíli postál a pozoroval je, pak zazvonil a požádal o rozhovor se slečnou Popeovou.

Slečna Lavinia Popeová byla úplně jiná než její zástupkyně slečna Burshawová. Slečna Popeová byla osobnost. Slečna Popeová vzbuzovala respekt. I kdyby slečna Popeová musela před rodiči blahosklonně slevit ze své strohosti, pořád ještě by si udržela zjevnou nadřazenost nad ostatním světem, což je pro ředitelku školy dar k nezaplacení.

Šedé vlasy měla pečlivě učesané, kostým byl strohý, ale elegantní. Byla schopná a vševědoucí.

Místnost, v níž Poirota přijala, byla pracovnou kultivované ženy. Elegantní nábytek, květiny, několik zarámovaných a podepsaných fotografií těch žákyň slečny Popeové, které ve světě něco znamenaly – některé dokonce v toaletách a s péřovými ozdobami, v nichž byly uvedené ke dvoru. Na stěnách visely také reprodukce děl světových mistrů a několik pěkných akvarelů. Všude čisto, všechno nablýskané, člověk přímo cítil, že v této svatyni by si netrouflo se usadit ani zrnko prachu. Slečna Popeová přijala Poirota s jistotou profesionálky, jejíž úsudek zřídkakdy selže.

„Pan Hercule Poirot? Přirozeně znám vaše jméno. Předpokládám, že přicházíte v nemilé záležitosti Winnie Kingové. Velice nás to mrzelo."

Slečna Popeová však nevypadala rozmrzele. Přijímala pohromy tak, jak je třeba – kompetentně je zvládla a tím je prakticky zredukovala na nulu.

„Nic takového se nám dosud nepřihodilo," sdělila slečna Popeová.

A už se také nepřihodí! hlásala celá její bytost.

„To děvče je v prvním ročníku, že?“ zeptal se Hercule Poirot.

„Ano.“

„Měla jste s Winnií a jejími rodiči předběžný rozhovor?“

„Už dříve. Před dvěma roky. Byla jsem nedaleko Cranchesteru, vlastně na návštěvě u biskupa –“

Tón, jímž to slečna Popeová sdělovala, vybízel: *Všimněte si, prosím. Patřím k lidem, kteří navštěvují biskupy!*

„Za svého pobytu jsem se seznámila s kanovníkem a jeho manželkou. Paní Kingová je, bohužel, invalidní. Tehdy jsem poznala i Winnii. Velice dobře vychovaná dívka s vybraným uměleckým vkusem. Řekla jsem paní Kingové, že ji za rok za dva, až skončí všeobecné vzdělání, ráda přijmu do svého ústavu. My se, pane Poirote, specializujeme na výtvarné umění a hudbu. Vodíme dívky do Opery a do Comédie Française, navštěvují přednášky v Louvru. Zveme přední mistry, kteří je zasvěcují do tajů hudby, zpěvu a malování. Naším cílem je širší pohled na kulturu.“

Náhle si slečna Popeová uvědomila, že Poirot není rodič, a dodala stroze: „Čím mohu sloužit, pane Poirote?“

„Rád bych věděl, co je s Winnií.“

„Kanovník King přijel do Amiensu a odveze Winnii zpátky domů. Po takovém šoku, jaký to dítě utrpělo, je to to nejlepší, co může udělat. Delikátní případy sem nebereme,“ pokračovala. „Nejsme zařízené na péči o nemocné. Řekla jsem kanovníkovi, že podle mého názoru udělá dobře, když si ji odveze.“

Hercule Poirot se jí zeptal bez obalu: „Co se podle vašeho názoru, slečno Popeová, vlastně přihodilo?“

‚Nemám nejmenší představu, pane Poirote. Celá záležitost, tak, jak jsem o ní slyšela, mi připadá naprosto neuvěřitelná. Opravdu se mi nezdá, že bych měla z něčeho vinit pracovníci našeho ústavu, která měla dívky cestou na starosti – ledaže snad měla její nepřítomnost zjistit dříve.“

„Navštívil vás už někdo od policie?“ Aristokratická slečna Popeová se lehce zachvěla.

Řekla ledově: „Byl tu nějaký pan Lefarge z prefektury, chtěl vědět, mohu-li něčím vnést do situace jasno. To jsem přirozeně nemohla. Pak řekl, že by si chtěl prohlédnout kufr Winnie, který sem byl pochopitelně dopraven se zavazadly ostatních dívek. Řekla jsem mu, že tu v té

záležitosti byl už jiný příslušník. Zdá se, že se jejich oddělení překrývají. Brzy poté mi někdo telefonoval a trval na tom, že jsem jim nepředala všechno, co s sebou Winnie přivezla. S tím chlapíkem jsem se moc nebavila. Člověk se nesmi dát zastrašovat byrokraty."

Poirot se dlouze nadechl. „Jste statečná," řekl. „Velice vás proto obdivuji, slečno. Předpokládám, že jste Winniin kufr po příchodu vybalili."

Zdálo se, že je slečna Popeová poněkud vyvedena z konceptu.

„To je rutinní záležitost. Držíme se zaběhnuté praxe. Po příjezdu si dívky vybalí věci a uloží je tak, jak to od nich budu v budoucnosti vyžadovat. Věci Winnie Kingové byly vybaleny zároveň se zavazadly ostatních dívek. Přirozeně jsme je potom zase zabalili a zavazadlo jí předali tak, jak přišlo."

„Přesně tak?"

Přešel ke stěně.

„Tohle je jistě obraz slavného cranchesterského mostu s katedrálou v pozadí."

„Máte pravdu, pane Poirote. Winnie ho zřejmě namalovala, aby mě překvapila dárkem. Byl zabalený v jejím kufru a na obalu bylo napsáno *Pro slečnu Popeovou od Winnie*. Je to od toho dítěte velice milé."

„Ach!" řekl Poirot. „O co si o něm myslíte jako o obraze?" On sám viděl mnoho obrazů cranchesterského mostu. Byl to námět, který každoročně zadávali na Akademii, někdy jako olejomalbu, jindy jako akvarel. Viděl ho namalovaný dobře, průměrně i špatně. Ale ještě nikdy ho neviděl namalovaný tak primitivně jako na tomto plátně.

Slečna Popeová se shovívavě usmívala.

„Nesmíme brát dívkám odvahu, pane Poirote. Winnii přirozeně povedeme k lepší práci."

Poirot zauvažoval: „Nebylo by přirozenější, kdyby byla malovala vodovými barvami?"

„Ano. Nevěděla jsem, že se pokouší o olejomalbu."

„Och," řekl Hercule Poirot. „Dovolíte, slečno?"

Sundal obrázek a odnesl si ho k oknu. Prohlížel si ho a pak zvedl oči a řekl: „Rád bych vás, *mademoiselle*, poprosil o tento obrázek."

„Ale pane Poirote…"

„Nebudete přece předstírat, že vám na něm velice záleží. Je to ma-

zanice.“

„Ach, souhlasím s vámi, že nemá uměleckou hodnotu, ale je to práce mé žákyně a –“

„Ujišťuji vás, *mademoiselle*, že tento obraz je velice nevhodný na to, aby visel u vás na stěně.“

„Nevím, proč to říkáte, pane Poirote.“

Za okamžik vám to dokážu.“

Vytáhl z kapsy lahvičku, houbičku a pár hadříků. Řekl: „Ale nejprve vám povím jeden příběh, *mademoiselle*, který se podobá příběhu o ošklivém káčátku, jež se proměnilo v labuť.“

Za řeči pilně pracoval. Místnost se naplnila pachem terpentýnu.

„Vy asi na revuální představení moc nechodíte, že?“

„To tedy opravdu nechodím, připadají mi tak jalová.“

„Jalová, to ano, ale někdy bývají i poučná. Viděl jsem jednu revuální umělkyni, která jakoby zázrakem dokázala měnit svou osobnost. V jednom výstupu byla kabaretní hvězdou, skvělou a okouzlující. O deset minut později byla zakrnělým chudokrevným dítětem ve cvičebním úboru a jakoby huhňala kvůli nosním mandlím. A po dalších deseti minutách se změnila v otrhanou cikánku, která hádala u komediantského vozu z ruky.“

„To je nepochybně možné, ale nechápu –“

„Ale já vám vysvětluji, kdo mávl ve vlaku kouzelným proutkem. Studentka Winnie s plavými culíky, brýlemi a rovnátkem na zuby jde na toaletu. O čtvrt hodiny později se vynoří – řečeno slovy inspektora Hearna – naparáděná jako straka. Tenoučké hedvábné punčochy, střevíčky s vysokým podpatkem, norkový kožich schoval školní uniformu a na kučeravých vlasech seděl odvážný kousek sametu, zvaný klobouček. A teď tvář, ach, ano, tvář. Červeň na tváře, pudr, rtěnka, maskara na oči. Jak doopravdy vypadá ta mistryně rychlého převleku? To ví patrně jen pánbůh. Ale vy jste přece, *mademoiselle*, často sama vídala, jak se z ošklivé chovanky jakoby zázrakem vyklube přitažlivá, krásně upravená dáma ze společnosti.“

Slečna Popeová zalapala po dechu.

„Chcete říci, že se Winnie Kingová převlékla za –“

„Nikoliv, Winnie Kingová ne. Winnie byla unesena hned v Londýně. Její místo zaujala naše mistryně rychlých převleků. Slečna Burshawová Winnii Kingovou nikdy předtím neviděla. Jak měla vědět, že

ta studentka s culíky jako myšími ocásky a rovnátkem na zuby není vůbec Winnie Kingová? Až potud to bylo dobré, ale podvodnice si nemohla dovolit dojet až sem, protože vy jste se znala se skutečnou Winnií. A proto *čáry máry fuk*, Winnie zajde na toaletu a vyjde odtamtud jako manželka Jima Elliota, který má v pase zapsanou také ženu. Culíky, brýle, přízové punčochy a rovnátko na zuby, to jsou drobnosti, které nezaberou moc místa. Ale těžké humpolácké botky a klobouk, ten nepoddajný britský klobouk, musí zmizet – a tak vyletí oknem. Později přepraví skutečnou Winnii přes Kanál – nikdo se po nemocném, zpola omámeném dítěti, transportovaném z Anglie do Francie, neshání – a potom ji tiše vyloží z auta u hlavní silnice. Jestli jí dávali po celou tu dobu skopolamin, nebude si z toho, co se dělo, pamatovat prakticky nic."

Slečna Popeová na Poirota jen zírala. Pak se zeptala: „Ale *proč?* Jaký smysl by měla tahle nesmyslná maškaráda?"

Poirot vážně vysvětloval: „Šlo o kufr Winnie Kingové! Tito lidé chtěli z Anglie do Francie něco propašovat, něco, po čem by šel každý celník, něco, co ukradli. A co je bezpečnějšího než školní kufr? Vy jste známá, slečno Popeová, a váš penzionát je proslulý. Na Severním nádraží se kufry slečen z penzionátu odbavují hromadně. Jde přece o známou anglickou školu slečny Popeové! A co je později, po únosu, přirozenějšího, než že poslali pro dívčino zavazadlo a předstírali, že jsou z policejní prefektury?"

Hercule Poirot se usmál.

„Ale na štěstí tu byly vaše školní zvyklosti, kufr jste po příchodu vybalili a našli tam dárek Winnie pro vás – třebaže to, pochopitelně, nebyl ten, který pro vás Winnie zabalila v Cranchesteru."

Přistoupil k ní.

„Tento obrázek jste mi věnovala. Podívejte se na něj a sama uznáte, že se pro váš exkluzivní dívčí penzionát opravdu nehodí."

Ukázal jí plátno.

Jako pod dotekem kouzelného proutku cranchesterský most zmizel. Na plátně se objevila mýtická scéna v bohatých tlumených barvách.

Poirot řekl tiše: „*Hippolytin pás*. Hippolyta dává svůj pás Herkulovi. Rubensova práce. Velké umělecké dílo – *mais tout de même* – pro vaši pracovnu poněkud nevhodné."

Slečna Popeová se lehce zapýřila.

Hippolyta měla ruku na opasku – a jinak na sobě neměla vůbec nic. Herkules měl přes rameno pohozenou lví kůži. Smyslná, dráždivá Rubensova těla…

Slečna Popeová nabyla opět duševní rovnováhy a řekla: ,.Krásné umělecké dílo. Přesto však, jak říkáte, musím přihlédnouti k rodičovským citům. Někteří jsou trochu úzkoprsí – jestli rozumíte, co tím myslím.“

K útoku došlo, když Poirot vycházel z ústavu. Obklíčil ho, sevřel a přemohl zástup děvčat – štíhlých i kyprých, tmavovlásek i světlovlásek.

„*Mon Dieu!*“ zabručel. „Tohle je skutečný útok Amazonek!“

Vysoká blondýnka zvolala: „Roznesla se zpráva –“

Sevřely ho ještě těsněji. Zmizel v přívalu mladého, temperamentního ženství.

Pětadvacet hlasů, naladěných každý v jiné tónině, se spojilo v jediné větě: „Pane Poirote, dáte mi autogram?“

11/ GÉRYONOVO STÁDO

„Omlouvám se, že jsem sem tak vpadla, pane Poirote.“

Slečna Carnabyová křečovitě svírala v rukou kabelku a v mírném předklonu úzkostlivě hleděla Poirotovi do očí. Jako obvykle byla celá zadýchaná.

Hercule Poirot povytáhl obočí.

Přece se na mě pamatujete, ne?“ dodala plna obav. Herculu Poirotovi zasvítily oči a řekl: „Mám vás v paměti jako jednoho z nejúspěšnějších zločinců, s jakým jsem měl kdy tu čest.“

„Ale no tak, pane Poirote, vážně musíte říkat takové věci? Byl jste ke mně tak laskavý. S Emily o vás často mluvíme, a když se o vás píše v novinách, tak si to vždycky vystřihneme a nalepíme do sešitu. A

našeho Augusta jsme naučily nový kousek. Řekneme: ‚Zemři pro Sherlocka Holmese, zemři pro pana Fortuna, zemři pro sira Arthura Merrivala, a pak zemři pro pana Hercula Poirota,‘ a on padne jako kláda a leží bez pohnutí.“

„Jsem poctěn „ řekl Poirot. „A jak se má *ce cher Auguste?“*

Slečna Carnabyová sepjala ruce a jala se výmluvně chválit svého pekináze.

„Ach, pane Poirote, je čím dál tím chytřejší. Ví *úplně všechno*. Představte si, nedávno jsem se zastavila u jednoho kočárku a obdivovala jsem děťátko, když tu jsem ucítila, že někdo škube vodítkem, a on to byl Augustus, který se je snažil překousnout. Není to chytré?“

Poirotovi opět zasvítily oči a řekl: „Tak se mi zdá, že Augustus sdílí zločinecké sklony, o nichž jsme právě hovořili!“

Slečna Carnabyová se nezasmála. Naopak, její baculatá tvářička zvážněla a zesmutněla. Řekla, jako by lapala po dechu: „Ach, pane Poirote, mám takové starosti.“

„Co vás trápí?“ zeptal se.

„Víte, pane Poirote, mám obavy – mám vážné obavy, že jsem zavilý zločinec, dá-li se to tak říct. Já mám takové nápady!“

„Jaké?“

„Podivné. Například včera mě napadl takový docela *praktický* plán na vykradení pošty. Nepřemýšlela jsem o tom, prostě to přišlo samo! Zrovna tak jako důmyslný způsob, jak se vyhnout placení celních poplatků. Jsem přesvědčená – pevně přesvědčená, že by to vyšlo.“

„Možná že ano,“ řekl Poirot suše. „Tím jsou ty vaše nápady nebezpečné.“

„Dělá mi to starosti, pane Poirote, velké starosti. Když byl někdo vychovaný podle přísných zásad tak jako já, je na povážení, že takové protizákonné, skutečně ošklivé myšlenky napadají právě mne. Myslím, že potíž je částečně v tom, že mám příliš mnoho volného času. Odešla jsem od lady Hogginové, pracuji teď u jedné staré dámy, které každý den předčítám a vyřizuji korespondenci. S korespondencí jsem za chvilku hotová a pokud jde o předčítání, jakmile začnu, ta dáma usne. A tak tam jenom tak sedím, mozek běží naprázdno, a všichni víme, jak ďábel využívá zahálčivou mysl.“

„Ts, ts,“ mlaskl Poirot.

„Nedávno jsem četla jednu knížku, velice moderní, přeloženou z

němčiny. Velice zajímavě tyhle zločinecké tendence osvětluje. Jak jsem vyrozuměla, člověk by měl své impulsy sublimovat, tedy zaměřovat je k užitečným cílům. A vlastně proto jsem se vydala za vámi.“

„Opravdu?“

„Podívejte, pane Poirote, myslím, že u mne nejde ani tak o špatnost jako o touhu po vzrušení. Můj život byl, bohužel, velice jednotvárný. Někdy cítím, že ten – ehm – podnik s čínskými psíky bylo jediné období, kdy jsem skutečně žila. Jistě velice trestuhodné, prosím, ale v mé knize stojí psáno, že se člověk nemá obracet k pravdě zády. Přišla jsem k vám, pane Poirote, v naději, že by bylo možné sublimovat moji touhu po vzrušení tím, že ji postavím – dá-li se to tak říci – do služeb andělům.“

„Aha,“ řekl Poirot. „Přicházíte jako kolegyně?“

Slečna Carnabyová se začervenala.

„Je to ode mne velice troufalé, já vím. Ale byl jste tak laskavý –“

Odmlčela se. V jejích vybledlých modrých očích bylo něco z prosebného pohledu psa, který se kojí marnými nadějemi, že ho na tu procházku přece jen vezmou.

„To je nápad,“ řekl Poirot zvolna.

„Já vím, že nejsem vůbec chytrá,“ vysvětlovala slečna Carnabyová. „Ale umím se dobře přetvařovat. To musím umět – jinak by mě z místa společnice vyhodili raz dva. A mockrát jsem si ověřila, jak velice užitečné je dělat se ještě hloupější, než jsem.“

Poirot se rozesmál. „Jste kouzelná, *mademoiselle.*“

„Jejda, pane Poirote, vy jste tak hodný. Povzbuzujete tedy mé naděje? Náhodou mi právě připadlo malé dědictví – docela malé –, ale umožňuje sestře a mně skromnou existenci, takže nejsem už úplně závislá na tom, co vydělám.“

„Musím zvážit, kde by se dal váš talent nejlépe využít,“ řekl Poirot. „Nebo máte sama nějaký návrh?“

„Vy snad umíte číst myšlenky, pane Poirote. V poslední době si dělám starosti o svou přítelkyni. Chtěla jsem se s vámi poradit. Samozřejmě můžete říci, že jsou to všechno výmysly staré panny, čirá fantazie. Člověk mívá sklon přehánět a vidí záměr tam, kde jde o pouhou shodu okolností.“

„Nemyslím, že vy byste přeháněla, slečno Carnabyová. Povězte mi, o co jde.“

„Dobrá, mám přítelkyni, kterou mám velice ráda, třebaže jsme se v posledních letech vídaly jen zřídka. Jmenuje se Emmeline Cleggová. Vdala se do severní Anglie. Manžel před několika lety zemřel a zanechal jí slušné jmění. Po jeho smrti se cítila nešťastná a osamělá a já se bojím, že jedná svým způsobem pošetile a patrně i lehkověrně. Náboženství může být, pane Poirote, velkou pomocí a oporou – teď myslím ortodoxní náboženství.“

„Mluvíte o řeckokatolické církvi?“ zeptal se Poirot.

Slečna Carnabyová se zatvářila pohoršeně.

„To vskutku ne! Mluvím o anglikánské církvi. Pokud jde o katolíky, nesouhlasím s nimi, ale ti jsou alespoň oficiálně uznávaní. Metodisti a kongregacionalisti jsou známé a vážené instituce. Ale teď mám na mysli ty podivné sekty. Rostou jako houby po dešti. Mají jistou emocionální přitažlivost, ale někdy mám vážné pochybnosti, jestli je za tím vůbec nějaké skutečné náboženské cítění.“

„Myslíte si, že je vaše přítelkyně obětí nějaké takovéto sekty?“

„Ano. Určitě. Říkají si Pastýřovo stádo. Ústředí mají v Devonshire – krásný pozemek u moře. Věřící tam chodí – jak sami říkají – jako do svého útočiště. Pobyt tam je čtrnáctidenní a v té době se účastní náboženských obřadů a rituálů. Během roku jsou tři velké slavnosti: Nadcházející pastva, Dozrávající pastva a Kosení pastvy.“

„To poslední je hloupost, pastva se přece nekosí.“

„Celé je to hloupost,“ řekla slečna Carnabyová rozhořčeně. „Všichni věřící jsou semknuti kolem šéfa tohoto hnutí, který si říká Velký pastýř. Nějaký doktor Andersen. Velice pohledný muž s dobrým chováním.“

„Což ženy přitahuje, že?“

„Bohužel,“ povzdechla si slečna Carnabyová. „Můj otec byl hezký muž a ve farnosti často docházelo k trapnostem. Zeny se tahaly o vyšívání obřadních rouch a o církevní funkce…“

Ve vzpomínkách zavrtěla hlavou.

„Věřícími v Pastýřově stádu jsou převážně ženy?“

„Řekla bych tak ze tří čtvrtin. Těch pár mužů, to jsou divní pavouci! Úspěch tohoto hnutí se opírá o ženy – a o peníze, které mu věnují.“

„Ach, a jsme u jádra věci,“ mínil Poirot. „Vy si myslíte, že to celé je bouda?“

„Myslím, pane Poirote. A ještě jedno mi dělá starosti. Náhodou

jsem se dozvěděla, že chudák moje přítelkyně k této sektě tak přilnula, že jí ve své poslední vůli odkázala všechen svůj majetek.“

Poirot se zeptal přísně: „Někdo jí to doporučil?“

„Musím poctivě říct, že ne. Byl to výhradně její nápad. Velký pastýř jí ukázal novou cestu životem, a tak všechno, co má, po její smrti připadne sektě. Zvlášť velkou starost mi dělá –“

„Jen mluvte –“

„Mezi věřícími bylo několik velmi bohatých žen. Za poslední rok tři z nich zemřely.“

„Také všechny peníze odkázaly sektě?“

„Ano.“

„Jejich příbuzní neprotestovali? Považoval bych za pravděpodobné, že se odvolají k soudu.“

„Podívejte, pane Poirote, takovéhle spolky obyčejně přitahují osamělé ženy, které nemají ani blízké příbuzné, ani přátele.“

Poirot zamyšleně přisvědčil. Slečna Carnabyová rychle navázala: „Samozřejmě, nemám nejmenší právo dělat jakékoliv závěry. Podle toho, co jsem dokázala zjistit, na těch úmrtích nebylo nic podezřelého. Jedna, myslím, zemřela na zápal plic, který dostala po chřipce, druhá na žaludeční vřed. Žádné podezřelé okolnosti – víte, jak to myslím – a žádná nezemřela ve Svatyni zelených kopců, ale pěkně doma. Věřím, že všechno bylo normální, ale – prostě bych nechtěla, aby se Emmii něco stalo.“

Sepjala ruce a upřela na Poirota prosebný pohled.

Poirot chvíli mlčel. Když znovu promluvil, měl jiný hlas – hluboký a vážný. Řekl: „Můžete mi dát nebo obstarat jména a adresy těch zemřelých členek sekty?“

„Samozřejmě, pane Poirote.“

Poirot řekl: „*Mademoiselle*, myslím, že jste odvážná a odhodlaná žena. Máte velký herecký talent. Byla byste ochotná ujmout se úkolu, který je patrně spjat se značným nebezpečím?“

„Nic by mě nepotěšilo více,“ řekla podnikavá slečna Carnabyová.

Poirot ji varoval: „Pokud vůbec hrozí nějaké nebezpečí, pak bude velké. Abyste rozuměla – buď malujeme čerta na zeď, nebo jde o vážný případ. Abychom zjistili, co z toho je pravda, budete se muset stát členkou Pastýřova stáda. Doporučuji, abyste poněkud přehnala velikost svého nedávného dědictví. Teď jste dobře situovaná žena a

nemáte v životě žádný vyhraněný cíl. Pohádáte se se svou přítelkyní Emmelinou o náboženství, které přijala, budete ji přesvědčovat, že je to nesmysl. Bude chtít přivést vás na cestu pravou – a vy se necháte přimět k návštěvě Svatyně zelených kopců. A tam podlehnete přesvědčovacím schopnostem a magickému vlivu doktora Andersena. Myslím, že tuhle roli vám klidně mohu svěřit.“

Slečna Carnabyová se skromně usmála a zamumlala: „Myslím, že to zvládnu, pane Poirote.“

„Tak co pro mne máte, příteli?“

Vrchní inspektor Japp zamyšleně hleděl na mužíčka, který mu položil tuto otázku.

Nevesele řekl: „Nic, co bych si přál, Poirote. Tihle dlouhovlasí náboženští šílenci mi jsou protivní jako čtvrtodenní zimnice. Krmí ženy spoustou nesmyslů. Ale tenhle chlapík je náramně opatrný. Nemáme se čeho chytit. Zdá se, že celý ten jeho podnik je trochu ujetý, ale jinak neškodný.“

„Zjistili jste něco dalšího o doktoru Andersenovi osobně?“

„Díval jsem se na jeho minulost. Kdysi to byl nadějný chemik, ale vyrazili ho z jedné německé university. Prý byla jeho matka Židovka. Celý život horlivě studoval různá orientální náboženství a mýty, věnoval tomu všechen volný čas a napsal na toto téma řadu článků – některé mi připadají pěkně praštěné.“

„Takže není vyloučené, že je to skutečný fanatik?“

„Připouštím, že je to velice pravděpodobné.“

„A co ta jména a adresy, které jsem vám dal?“

„S tím se nedá nic dělat. Slečna Everittová zemřela na vředovou kolitidu, tedy na zánět tlustého střeva. Doktor nás ujistil, že jí nikdo do rakve nepomohl. Paní Lloydová zemřela na bronchopneumonii. Lady Westernová na tuberkulózu. Trpěla jí už léta, dávno předtím, než se seznámila s touhle partou. Slečna Leeová zemřela na tyfus, prý po nějakém salátu, který snědla v severní Anglii. Tři tyto dámy onemocněly a zemřely doma, a paní Lloydová v jednom hotelu v jižní Francii. Žádné z těchto úmrtí nemá nic společného ani s Pastýřovým stádem, ani s Andersenovou Svatyní v Devonshire. Nic než shoda okolností, všechno předpisově v pořádku.“

Hercule Poirot si povzdechl. „Přesto mám, *mon cher*, pocit, že tohle

je desátý herkulovský úkol, že ten doktor Andersen je trojhlavý obr Géryón, a mým úkolem je zničit ho.“

Japp se po něm starostlivě podíval.

„Poslyšte, Poirote, nečtete v poslední době nějakou pochybnou literaturu?“

Poirot odvětil důstojně: „Mé poznámky jsou, jako vždy, výstižné, správné a k věcí.“

„Vy byste taky mohl založit nové náboženství,“ zabručel Japp. „Nejvhodnější vyznání víry: ‚Nikdo není tak chytrý jako Hercule Poirot, amen. *Da capo* – opakovat *ad libitum*, neboli dle libosti!‘ “

„Jak nádherné ticho je tady,“ řekla slečna Carnabyová a dýchala zhluboka jako u vytržení.

„Říkala jsem ti to, Amy,“ připomněla jí Emmeline Cleggová.

Obě přítelkyně seděly na stráni, svažující se hluboko dolů k nádherně modrému moři. Tráva byla šťavnatě zelená, země a útesy zářily sytou červení. Malé panství, známé teď jako Svatyně zelených kopců, se rozkládalo na ostrohu o rozloze asi šesti akrů. Byl to téměř ostrov, neboť s pevninou jej spojovala pouze úzká šíje.

Paní Cleggová šeptala cituplně: „Červená země – země jasu a příslibů – kde se naplní trojitý osud.“

Slečna Carnabyová hluboce vzdychla. „Mistr včera večer při pobožnosti mluvil tak krásně.“

„Počkej,“ slibovala jí přítelkyně, „na dnešní slavnost. Dozrávající pastva!“

„Moc se na ni těším,“ řekla slečna Carnabyová.

„Uvidíš, že je to nádherný duchovní zážitek,“ dodala přítelkyně.

Slečna Carnabyová přijela do Svatyně zelených kopců před týdnem. Její postoj po příjezdu byl: *Co je to všechno za nesmysl? Vážně, Emmie, taková rozumná žena jako ty – atd.*

Při úvodním rozhovoru s doktorem Andersenem dala svědomitě své názory najevo.

„Nechci mít pocit, že jsem tady pod falešnou záminkou, doktore Andersene. Můj otec byl duchovním anglikánské církve a já ve své víře nikdy nezakolísala. S pohanskými doktrínami nechci mít nic společného.“

Statný zlatovlasý muž se na ni usmál, a byl to milý a chápavý

úsměv. Shovívavě pohlédl na baculatou a poněkud bojovně naladěnou slečnu, sedící zpříma na židli.

„Milá slečno Carnabyová," řekl, „jste přítelkyní paní Cleggové, a proto jste tu vítána. Věřte mi, že naše učení není pohanské. Tady jsou přijímána všechna náboženství a všech si stejně vážíme."

„Nemělo by to tak být," stála na svém věrná dcera nebožtíka reverenda Thomase Carnabyho.

Mistr se opřel a sytým hlasem citoval: „V domě mého otce je mnoho komnat… Pamatujte na to, slečno Carnabyová."

Po tomto rozhovoru zašeptala slečna Carnabyová své přítelkyni: „Je to skutečně hezký muž."

„Ano," souhlasila Emmie Cleggová, „a tak oduševnělý."

Slečna Carnabyová přisvědčila. Byla to pravda – sama před chvílí pocítila tu nadzemskou auru duchovnosti.

Vzchopila se. Nebyla tu proto, aby podlehla ať už duchovnímu nebo jakémukoliv jinému kouzlu Velkého pastýře. V duchu si vybavila Hercula Poirota. Zazdálo se jí, že je daleko, velice daleko odtud – a tak podivně světský.

Amy koukej se vzchopit. Pamatuj, proč jsi tady pokárala se v duchu.

Ale jak plynuly dny, shledávala, že se až příliš lehko poddává kouzlu Zelených kopců. Klid, prostota, chutná, byt i jednoduchá strava, nádherné pobožnosti se zpěvy o Lásce a Uctívání, prostá a dojímavá slova Mistra, dovolávajícího se všeho, co je v lidském pokolení nejlepšího a nejvyššího. Sem neměly přístup sváry a světská zloba, tady panoval jen Pokoj a Láska.

Toho večera se konala velká letní slavnost, Slavnost dozrávající pastvy. A na ní má být ona, Amy Carnabyová, přijata do Stáda jako jeho členka.

Slavnost byla uspořádána v zářící bílé betonové budově, které zasvěcenci říkali Posvátný ovčín. Věřící se zde shromáždili těsně před západem slunce. Měli na sobě pláštěnky z ovčí kůže a na nohou sandály. Paže měli nahé. Uprostřed Ovčína stál na pódiu doktor Andersen. Ještě nikdy nebyl tento vysoký muž se zlatými vlasy a modrýma očima, plavou bradkou a ušlechtilým profilem tak přitažlivý! Halilo ho zelené roucho a v ruce držel zlatou pastýřskou hůl.

Když ji zvedl, zavládlo hrobové ticho.

„Kde jsou mé ovečky?"

Lidé odpovídali sborem: „Zde jsme, ó Pastýři.“

„Pozvedněte svá srdce k radosti a vděku. Toto je svátek radosti.“

„Svátek radosti a my se radujeme.“

„Pro vás už není smutek ani bolest. Všechno je radost.“

„Všechno je radost.“

„Kolik hlav má Pastýř?“

„Tři hlavy; ze zlata, ze stříbra a zvučné mosazi.“

„Kolik těl má Ovečka?“

„Tři těla; tělo z masa, ze zkaženosti a ze světla.“

„Jak stvrdíte svou příslušnost ke Stádu?“

„Svátostí krve.“

„Jste připraveni na tuto svátost?“

„Jsme připraveni.“

„Zavažte si oči a natáhněte pravou ruku.“

Věřící si poslušně zavázali oči zelenými šátky, které tu byly k tomuto účelu přichystané. Slečna Carnabyová jako všichni ostatní natáhla pravou ruku před sebe.

Velký pastýř procházel řadami svého Stáda. Občas někdo lehce vykřikl nebo zasténal, ať už bolestí nebo u vytržení.

Slečna Carnabyová si v duchu řekla dopáleně: *To všechno je jenom rouhání! Je to politováníhodná náboženská hysterie. Zůstanu naprosto klidná a budu pozorovat reakce ostatních. Nedám se strhnout – já se nedám.*

Velký pastýř k ní přistoupil. Cítila, jak ji vzal za ruku, sevřel ji, a pak ucítila ostrou bodavou bolest jako při vpichu injekční jehly.

Pastýř řekl tiše: „Svátost krve, která přináší radost…“

A šel dál.

Konečně přišel příkaz.

„Odložte šátky a vychutnávejte radosti ducha!“

Slunce právě zapadalo. Slečna Carnabyová se rozhlédla kolem sebe. Společně s ostatními vycházela pomalu z Ovčína. Náhle se cítila povznesená a šťastná. Sedla si na měkký travnatý břeh. Jak si kdy mohla myslet, že je osamělá, nežádoucí žena středních let? Život je báječný – a ona je také báječná! Dokáže myslet – a snít. Neexistuje nic, co by nedokázala!

Zaplavila ji vlna veselí. Pozorovala spoluvěřící kolem sebe a náhle se ji zdálo, že vyrostli do velikosti obrovských soch.

Jako kráčející stromy, řekla si v duchu slečna Carnabyová s úctou.

Zvedla ruku. Bylo to cílevědomé gesto – takovým může velet světu. Cézar, Napoleon, Hitler – to všechno byli chudáčkové! Neměli ani ponětí o tom, co dokáže ona, Amy Carnabyová! Zítra se postará o světový mír a mezinárodní bratrství. Konec válek, bídy, nemocí. Ona, Amy Carnabyová, stvoří nový svět!

Ale nemusí spěchat. Čas je nekonečný… míjela minuta za minutou, hodina za hodinou. Slečně Carnabyové ztěžkly údy, ale mysl byla nádherně volná. Může se podle své libosti toulat po celém vesmíru. Spala, ale i ve spánku snila… Širé prostory… obrovské budovy… nový a nádherný svět…

Postupně se svět scvrkával a slečna Carnabyová zívla. Pohnula ztuhlými údy. Co se to stalo od včerejška? V noci měla takové sny…

Svítil měsíc. V jeho světle mohla slečna Carnabyová rozeznat číslice na hodinkách. K jejímu úžasu ručičky ukazovaly čtvrt na deset. Věděla, že sluníčko zapadalo v osm hodin a deset minut. Před pouhou hodinou a pětatřiceti minutami? To není možné. A přece –

Skutečně pozoruhodné, řekla si slečna Carnabyová v duchu. Hercule Poirot řekl: „Musíte přesně dodržovat mé instrukce. Jasné?“

„Och ano, pane Poirote. Můžete se spolehnout.“

„Už jste mluvila o svém úmyslu obdarovat sektu?“

„Ano, pane Poirote. Mluvila jsem s Mistrem – promiňte – s doktorem Andersenem osobně. Řekla jsem mu cituplně, jak nádherný objev jsem udělala – přišla jsem, abych se mu vysmála a zůstala tu jako věřící. Opravdu mi připadalo docela přirozené, říkat takové věci. Víte, doktor Andersen má velké osobní kouzlo.“

„To pozoruji,“ řekl suše Poirot.

„Chová se naprosto přesvědčivě. Člověk opravdu cítí, že mu vůbec nejde o peníze. ‚Dejte, kolik můžete,‘ řekl s tím svým okouzlujícím úsměvem, ‚a jestli nemůžete dát nic, taky se nic nestane. Budete dál jednou ze Stáda.‘ ‚Ach, doktore Andersene,‘ řekla jsem, ‚nejsem na tom tak špatně. Právě jsem zdědila slušnou částku po vzdáleném příbuzném, a i když zatím nemohu na ty peníze sáhnout, dokud nebudou vyřízené všechny právní formality, něco bych chtěla udělat hned.‘ A pak jsem mu vysvětlila, že se chystám sepsat poslední vůli, v níž všechen svůj majetek zanechám Svatyni. Řekla jsem mu, že nemám žádné blízké příbuzné.“

„A on ten odkaz milostivě přijal?“

„Přijal ho celkem lhostejně. Řekl, že uplyne mnoho let, než se vydám na onen svět, a on soudí, že jsem předurčena pro dlouhý a radostný duchovní život. Opravdu mluví tak, že se člověk neubrání dojetí.“

„Zdá se.“

Poirot to řekl suše a hned pokračoval: „Zmínila jste se před ním o svém zdraví?“

„Ano, pane Poirote. Řekla jsem, že jsem byla chorá na plíce a několikrát se nemoc vrátila, ale že po posledním pobytu v sanatoriu před několika lety jsem, jak doufám, úplně zdravá.“

„Výborně!“

„Stejně nevím, proč mám ze sebe dělat souchotinářku, když mám plíce jako kovářské měchy.“

„Věřte mi, že je to nutné. Z,mínila jste se o své přítelkyni?“

„Ano. Řekla jsem mu (přísně důvěrně), že milá Emmeline bude kromě jmění, které jí zanechal manžel, zanedlouho dědit ještě mnohem větší částku po své tetě, která ji měla moc ráda.“

„*Eh bien*, to by mělo paní Cleggové na nějakou dobu zaručit bezpečnost.“

„Ach, vy si, pane Poirote, opravdu myslíte, že tu něco nehraje?“

„To se právě snažím zjistit. Nesetkala jste se ve Svatyni s nějakým panem Colem?“

„Když jsem tam posledně byla, tak jsem se tam s nějakým panem Colem seznámila. Moc zvláštní člověk. Nosí zelené šortky a živí se pouze zelím. Je to velice horlivý věřící.“

„*Eh bien*, všechno je na dobré cestě. Musím vám poblahopřát k práci, kterou jste vykonala. Ted je všechno připravené na podzimní slavnost.“

„Slečno Carnabyová – na slovíčko!“

Pan Cole chytl slečnu Carnabyovou a oči se mu leskly jako v horečce.

„Měl jsem vidění, velice pozoruhodné vidění. Musím vám to vyprávět.“

Slečna Carnabyová si povzdechla. Z pana Colea a jeho vidění na ni šel spíše strach. V některých chvílích byla skálopevně přesvědčena, že

pan Cole je blázen.

Kromě toho ji některá jeho vidění uváděla do rozpaků. Připomínala jí některé až příliš přímočaré pasáže z té moderní německé knihy o podvědomí, kterou četla, než jela do Devonu.

Pan Cole s chvějícími se rty a lesknoucíma se očima vzrušeně spustil: „Právě jsem meditoval, přemýšlel jsem o plnosti života, o nejvyšší radosti v jedinečností – měl jsem přitom otevřené oči a najednou jsem viděl –“

Slečna Carnabyová se vzmužila a zadoufala, že pane Cole tentokrát snad neviděl to, co viděl posledně – tehdy to byl patrně rituální sňatek ve starověkém Sumeru mezi nějakým bohem a bohyní.

„Viděl jsem –“ pan Cole se k ní naklonil. Dýchal těžce a jeho pohled byl tentokrát doopravdy úplně šílený – „viděl jsem proroka Eliáše, sestupujícího z nebe v ohnivém kočáře.“

Slečna Carnabyová si ulehčeně oddechla. Eliáš, to je mnohem lepší, proti Eliášovi ona nic nemá.

„Dole,“ pokračoval pan Cole, „byly Baalovy oltáře – celé stovky oltářů. Hlas na mě volal: ‚Dívej se, zapiš a dosvědčíš, co jsi viděl –‘ “

Odmlčel se a slečna Carnabyová zdvořile zamumlala: „Opravdu?“

„Na těch oltářích ležely přivázané oběti, bezmocné, v očekávání nože. Panny – stovky panen, mladých, krásných, nahých panen –“

Pan Cole si mlaskl a slečna Carnabyová zrudla.

„Pak přiletěli havrani, Odinovi havrani ze severu. Setkali se s havrany Eliášovými, společně kroužili po obloze a vrhali se střemhlav dolů a vyklovávali obětem oči. Odevšad bylo slyšet kvílení a skřípění zubů, a potom Hlas zvolal: ‚Ejhle oběť! – neboť dnešního dne uzavírá Jehova a Odin pokrevní bratrství!‘ V té chvíli se kněží vrhli na oběti, rozmáchli se a noži je mrzačili –“

Zoufalá slečna Carnabyová se odvrátila od svého trýznitele, kterému v jakémsi sadistickém zápalu až tekly sliny.

„Omluvte mě na okamžik.“

Spěšně se přidala k Lipscombovi, který bydlel ve vrátnici u vchodu do Zelených kopců, a v té chvíli šel právě kolem.

„Chtěla jsem se vás zeptat,“ řekla, „jestli jste náhodou nenašel moji brož. Musela jsem ji tady někde ztratit.

Lipscomb, který s úspěchem odolával kouzlu a jasu Zelených kopců, pouze zabručel, že žádnou brož nenašel. Jeho úkolem není

hledat, co kdo ztratil. Snažil se slečnu Carnabyovou setřást, ale ona se ho držela a žvatlala o své broži tak dlouho, dokud se nedostala do bezpečné vzdálenosti od rozpáleného pana Colea.

V té chvíli vycházel z Velkého ovčince sám Mistr a slečna Carnabyová, povzbuzena jeho dobrotivým úsměvem, se mu odvážila říci svůj názor.

Nemá Mistr dojem, že pane Cole je – je tak trochu –

Mistr jí položil ruku na rameno.

„Musíte se zbavit strachu," řekl. „Dokonalá láska nás zbavuje našeho strachu."

„Ale když já si myslím, že pan Cole je šílený. Ty jeho vidiny –"

„Zatím ještě vidí nedokonale," řekl Mistr, „skrze sklo své vlastní tělesné přirozenosti. Ale nadejde den, kdy bude vidět duchovně – tváří v tvář."

Slečna Carnabyová byla v rozpacích. Ovšem, když se na to člověk dívá takto –

Sebrala síly k malému protestu.

„Cožpak musí být Lipscomb tak ohavně hrubý?"

Mistr ji opět obdařil nebeským úsměvem.

„Lipscomb," řekl, „je věrný hlídací pes. Je to drsný a primitivní člověk, ale oddaný, naprosto oddaný."

Kráčel dál. Slečna Carnabyová viděla, že potkal pana Colea, zastavil se s ním a položil mu ruku na rameno. Doufala, že Mistrův vliv změní rámec jeho příštích vidění.

V každém případě je teď už od podzimní slavnosti dělil pouhý týden.

Odpoledne před zahájením slavnosti měla slečna Carnabyová v jedné malé čajovně v ospalém maloměstě Newton Woodbury schůzku s Herculem Poirotem. Slečna Carnabyová byla celá uzardělá a lapala po dechu ještě více než jindy. Upíjela čaj a mezi prsty drobila sladký zákusek.

Poirot jí položil několik otázek, na něž odpovídala jednoslabičně.

Pak řekl: „Kolik lidí přijde na slavnost?"

„Myslím, že asi stodvacet. Bude tam samozřejmě Emmeline a pan Cole – v poslední době byl opravdu velice divný. Mívá vidiny. Některé mi popisoval – opravdu velice zvláštní. Doufám jen, že to není

šílenec. A pak tam bude spousta nových členů, asi dvacet.“

„Dobrá. Víte, co máte dělat?“

Po malé odmlce odpověděla slečna Carnabyová takovým divným hlasem: „Vím, co jste mi tenkrát říkal, pane Poirote…“

„*Très bien.*“

Načež řekla Amy Carnabyová jasně a srozumitelně: „Ale já to neudělám.“

Hercule Poirot na ni jen zíral. Slečna Carnabyová se zvedla. Mluvila rychle, téměř hystericky.

„Poslal jste mě sem, abych špehovala doktora Andersena. Podezíral jste ho ze všeho možného. Ale je to skvělý člověk – a velký Učitel. Jsem mu oddaná duší i tělem. A už pro vás špiónku dělat nebudu, pane Poirote! Jsem jednou z Pastýřových Oveček. Mistr má nový plán pro svět a jemu patří mé srdce i mé tělo. A čaj si taky zaplatím sama!“

Po této o trochu mírnější větě slečna Carnabyová hodila na stůl šilink a tři pence a vyběhla z čajovny.

„*Nom d'un nom d'un nom,*“ zaklel Hercule Poirot.

Číšnice ho musela oslovit dvakrát, než si uvědomil, že mu podává účet. Všiml si muže, který ho pozoroval nevlídným pohledem, začervenal se, zaplatil, vstal a odešel.

Usilovně přemýšlel.

Opět jednou se Ovečky shromáždily ve Velkém ovčíně. Zněly rituální otázky a odpovědi.

„Jste připraveni na Svátost?“

„Jsme připraveni.“

„Zavažte si oči a natáhněte každý pravou ruku.“

Velký pastýř, tak vznešený ve svém zeleném rouchu, procházel mezi čekajícími řadami. Když panu Coleovi, který stál vedle slečny Carnabyové, pronikla jehla do svalu, polkl v bolestném vytržení.

Velký pastýř stanul před slečnou Carnabyovou. Rukama se dotkl její paže –

„Ne, to neuděláte. Nic takového…“

Neuvěřitelná, neslýchaná slova. Strkanice, hněvivý křik. Lidé strhli zelené šátky z očí, jimž se naskytl neuvěřitelný pohled – Velký pastýř se snažil vymanit se ze sevření pana Colea v ovčí kůži, jemuž pomáhal další věřící.

Bývalý pan Cole řekl hned úředním hlasem: „– a tady mám na vás zatykač. Musím vás upozornit, že všechno, co řeknete, může být u soudu použito proti vám.“

Ve dveřích Velkého ovčína se teď objevily další postavy, oblečené do modrých uniforem.

Někdo vykřikl: „To je policie. Odvádí Mistra. Odvádí Mistra…“

Všichni byli otřeseni, zděšeni. Pro ně byl Velký pastýř mučedník a trpěl, jako všichni velcí učitelé, ignorantstvím a pronásledováním okolního světa.

Detektiv Cole zatím pečlivě balil injekční stříkačku, která vypadla Velkému pastýři z ruky.

„Moje statečná kolegyně!“

Poirot vřele stiskl slečně Carnabyové ruku a představil ji vrchnímu inspektorovi Jappovi.

„Prvotřídní práce, slečno Carnabyová,“ řekl vrchní inspektor Japp. „Musím říct, že bez vás bychom to nebyli dokázali.“

„Ale jděte,“ řekla rozechvěle slečna Carnabyová. „To je od vás hezké. Víte, ale já jsem si to doopravdy užila. Hrát tuhle roli bylo tak vzrušující! Někdy jsem se jí nechala úplně unést. Občas jsem vážně měla pocit, že jsem jednou z těch poblázněných žen.“

„V tom byla právě záruka vašeho úspěchu,“ řekl Japp. „Chovala jste se jako skutečná členka. Na nic jiného by ten chlapík nenaletěl. Je to pěkně prohnaný darebák!“

Slečna Carnabyová se obrátila k Poirotovi.

„Tam v té čajovně, to byl otřesný zážitek. Nevěděla jsem, co si počít. Něco jsem udělat musela, a na přemýšlení nebyl čas.“

„Byla jste skvělá,“ řekl Poirot srdečně. „V první chvíli jsem si myslel, že jeden z nás, buď vy nebo já, musel přijít o rozum. V první vteřině jsem se dokonce domníval, že to myslíte vážně.“

„Byl to opravdu šok,“ řekla slečna Carnabyová. „Zrovna když jsme byli v důvěrném rozhovoru, uviděla jsem v zrcadle, že u stolu za námi sedí Lipscomb, to je vrátný ze Svatyně. Nevím, jestli to byla náhoda, nebo jestli mě sledoval. Jak říkám, musela jsem jednat impulzivně a doufat, že to pochopíte.“

Poirot se usmál. „Pochopil jsem to. V místnosti byl jen jeden člověk, který seděl dost blízko na to, aby mohl vyslechnout náš hovor.

Proto jsem hned po odchodu z čajovny zařídil, aby se mu, jak vyjde ven, pověsili na paty. A protože šel rovnou do Svatyně, pochopil jsem, že se na vás mohu spolehnout a že mě nenecháte ve štychu – ale bál jsem se o vás, protože jste byla v ještě větším nebezpečí.“

„Bylo to – bylo to opravdu nebezpečné? Co bylo v té stříkačce?“

Japp se zeptal: „Vysvětlíte jí to vy nebo já?“

Poirot řekl: „*Mademoiselle*, tento doktor Andersen zdokonalil plán na využívání a vraždy věřících – na vědecké vraždění. Téměř celý život pracoval v bakteriologickém výzkumu. Pod jiným jménem měl v Sheffieldu chemickou laboratoř. Tam pěstoval kultury různých bakterií. Pravidelně při slavnostech vstříkl každé ze svých oveček malou, ale dostatečnou dávku *cannabis indica*, látky známé také pod jménem hašiš. Ta vyvolává falešné představy o vlastní velikosti a radostnou náladu. Tím k sobě Pastýř své věřící připoutával. To tedy byly ty duchovní radosti, které jim sliboval.“

„Velice pozoruhodné,“ řekla slečna Carnabyová, „skutečně velice pozoruhodné pocity.“

Hercule Poirot přisvědčil. „To byl v jeho podnikatelské činnosti hlavní nástroj: silná osobnost, schopná vyvolat masovou hysterii, a emoce způsobené drogami. Jeho cílem však bylo něco jiného. Osamělé ženy psaly, jako projev vděčností a horoucí víry, závěti, v nichž odkazovaly své peníze Svatyni. Jedna po druhé pak umíraly. Umíraly doma a očividně z přirozených příčin. Pokusím se vám to vysvětlit, aniž bych zacházel do podrobností. Lze vypěstovat mocnější, silnější kultury určitých bakterií. Například bacillus coli communis, který vyvolává zánět tlustého střeva. Stejně tak lze do těla vpravit bacil tyfu nebo pneumococcus. Existuje rovněž něco, čemu se říká starý tuberkulin – látka získaná z kultur tuberkulózního bacilu. Pro zdravého člověka je neškodná, ale u pacienta předtím vyléčeného tuberkulózu opět zaktivizuje. Chápete, jak byl ten chlapík chytrý? K úmrtím docházelo v různých částech země, pacientky ošetřovali různí lékaři, nehrozilo tedy nebezpečí, že by vyvolala podezření. Pěstoval také jakousi látku, jejíž pomocí bylo možno oddálit nebo naopak urychlit působení té které bakterie.“

„Existuje-li nějaký ďábel, tak to musí být on!“ zvolal vrchní inspektor Japp.

Poirot pokračoval: „Podle mého pokynu jste mu řekla, že jste měla

tuberkulózu. Když ho Cole zatýkal, držel v ruce stříkačku s tuberkulinem. Protože jste zdravá, nebyl by vám uškodil, proto jsem tak naléhal, abyste si stěžovala na plíce. Měl jsem hrůzu z toho, že by si i přesto mohl vybrat jiný choroboplodný zárodek, ale vážil jsem si vaší odvahy a nemohl jsem vám bránit, abyste podstoupila riziko.“

„Ach, to je v pořádku,“ zvolala slečna Carnabyová vesele. „Já ráda riskuji. Bojím se jenom býků na poli. Ale máte dost důkazů, abyste toho strašného člověka usvědčili?“

„Spousty důkazů,“ ušklíbl se Japp. „Máme jeho laboratoř a jeho kultury a celé to zločinecké zařízení.“

Poirot řekl: „Nevylučuji, že spáchal už celou řadu zločinů. Myslím, že z německé university nebyl propuštěn proto, že by jeho matka byla Židovka. To byla jen příhodná pohádka, jíž zdůvodnil svůj příjezd do Anglie a jež mu pomáhala získat sympatie. Ve skutečnosti, myslím si, má čistě árijskou krev.“

Slečna Carnabyová si povzdechla.

„Qu’est-ce qu’il y a?“ zeptal se Poirot.

„Vzpomněla jsem si,“ řekla slečna Carnabyová, „na ten nádherný sen, který jsem měla po první slavnosti, přesně řečeno po tom hašiši. Tak báječně jsem dala do pořádku celý svět! Bez válek, bez chudoby a nemocí, bez zločinů, jen samá krása…“

„To musel být pěkný sen,“ řekl Japp závistivě.

Slečna Carnabyová vyskočila a prohlásila: „Musím už domů. Emily si dělala takové starosti. A miláčkovi Augustovi jsem prý velice chyběla.“

Hercule Poirot řekl s úsměvem: „Možná se bál, že tak jako on jste i vy připravena ‚zemřít pro Hercula Poirota!‘ “

12/ JABLKA HESPERIDEK

Hercule Poirot zamyšleně hleděl do tváře muže, sedícího za velkým

mahagonovým psacím stolem. Zaznamenal husté obočí, sobecká ústa, násilnickou bradu a pronikavé vizionářské oči. Z jeho zjevu pochopil, proč se Emery Power stal velkým finančním magnátem.

A když jeho zrak spočinul na dlouhých, štíhlých, krásně tvarovaných rukách, ležících na psacím stole, pochopil rovněž, proč Emery Power získal pověst velkého sběratele. Byl známý na obou stranách Atlantiku jako znalec výtvarného umění. Jeho posedlost výtvarným uměním se snoubila s posedlostí pro historickou hodnotu tohoto umění. Nespokojil se s tím, že předmět je krásný, žádal také, aby měl minulost.

Emery Power mluvil. Měl klidný, tichý hlas a mluvil zřetelně, což bylo mnohem působivější, než kdyby zvyšoval hlas.

„Vím, že už neberete mnoho případů. Ale myslím, že ten můj vezmete."

„Je to tedy závažný případ?"

Emery Power řekl: „Pro mne je závažný."

Poirot setrval ve vyčkávacím postoji s hlavou lehce nakloněnou k jedné straně. Vypadal jako zahloubaný drozd.

Power pokračoval.

„Potřebuji, abyste našel jedno umělecké dílo. Přesně řečeno renesanční cizelovaný zlatý pohár. Údajně tento pohár patřil papeži Alexandrovi VI. – Roderu Borgiovi. Občas poctil některého ze svých oblíbených hostů tím, že mu do něj nalil. Ten host potom obyčejně zemřel."

„Podařená historka," mínil Poirot.

„Ten pohár byl vždycky spjat s násilím. Několikrát byl ukraden. Kvůli němu byla dokonce spáchána vražda. Po staletí za sebou nechává krvavou stopu."

„Kvůli skutečné hodnotě toho poháru, nebo z jiných důvodů?"

„Jeho skutečná hodnota je nepochybně velká. Vynikající řemeslné dílo – ne nadarmo se říká, že jeho tvůrcem je Benvenuto Cellini. Je na něm vyrytý strom, kolem něhož je obtočen rubínový had, a rostou na něm jablka z nejnádhernějších smaragdů."

Poirot zamumlal se zjevně zvýšeným zájmem: „Jablka?"

„Smaragdy jsou mimořádně krásné, stejně tak jako rubíny na hadím těle, ale skutečná hodnota poháru je dána historickými souvislostmi. Do prodeje ho dal markýz di San Veratrino před deseti lety. Sběratelé

se navzájem přebíjeli a já ho nakonec získal za částku rovnající se – v tehdejším kurzu – třiceti tisícům liber.“

Poirot zvedl obočí.

„To je skutečně královská cena,“ zabručel. „Markýz di San Veratrino měl štěstí.“

Emery Power řekl: „Když něco opravdu chci, jsem ochoten za to zaplatit, pane Poirote.“

Hercule Poirot prohlásil: „Jistě jste už slyšel španělské přísloví: *Vezmi si, co chceš – a zaplať za to, říká Bůh.*“

Finančník se zaškaredil, v očích problesklo hněvivé světélko. Řekl chladně: „Vy vydáte i za filozofa, pane Poirote.“

„Dostal jsem se do věku, kdy člověk rozjímá, *monsieur.*“

„Jistě. Ale rozjímáním můj pohár nenajdete.“

„Myslíte, že ne?“

„Myslím, že tady je zapotřebí jednat.“

Hercule Poirot řekl nevzrušeně: „Mnozí lidé se dopouštějí stejné chyby. Ale prosím vás za prominutí, pane Powere, odchýlili jsme se od tématu. Říkal jste, že jste pohár koupil od markýze di San Veratrino?“

„Ano. Ale ještě musím dodat, že dříve než se mi dostal do ruky, byl ukraden.“

„Jak k tomu došlo?“

„V noci po aukci se někdo vloupal do markýzova paláce a odnesl si osm či deset předmětů značné ceny, včetně mého poháru.“

„Co jste dělali?“

Power pokrčil rameny. „Chopila se toho policie, samozřejmě. Zjistila, že loupež byla dílem známého mezinárodního zlodějského gangu. Dva z těch gangsterů, Francouze Dublaye a Itala Riccovettiho, policie dopadla a byli postaveni před soud. Našly se u nich některé ukradené předměty.“

„Ale borgiovský pohár ne?“

„Borgiovský pohár ne. Policie zjistila, že zloději byli tři – ti dva, o nichž jsem se už zmínil, a třetí, Ir jménem Patrick Casey. Tenhle Casey byl jako lupič velký odborník. Ty věci prý ukradl vlastně on. Dublay byl mozkem gangu a plánoval akce; Riccovetti řídil vůz a čekal dole na věci, které mu spouštěli dolů.“

„A co se dělo s těmi nakradenými věcmi? Dělili je na tři díly?“

„To není vyloučené. Ale je třeba říci, že věci, které u nich našli, patřily k těm méně cenným. Je možné, že ty nejcennější a nejpozoruhodnější narychlo propašovali za hranice.“

„A co se stalo s tím třetím mužem? Policie ho nikdy nedostala?“

„Ne tak, jak máte na mysli. Nebyl nejmladší a nebyl už tak pružný jako zamlada. O dva týdny později se zřítil z pětipatrové budovy a byl na místě mrtev.“

„Kde to bylo?“

„V Paříži. Pokoušel se vykrást jednoho milionáře, bankéře Duvaugliera.“

„A od té doby pohár nikdo neviděl?“

„Správně.“

„Nikdy jej nikdo nenabízel ke koupi?“

„Jsem si tím zcela jistý. Mohu vám říci, že po něm pátrala nejen policie, ale i soukromí detektivové.“

„A jak to dopadlo s penězi, které jste za pohár zaplatil?“

„Markýz je přeúzkostlivý muž, hned mi nabídl, že peníze vrátí, protože pohár byl ukraden v jeho domě.“

„Ale vy jste nabídku nepřijal?“

„Ne.“

„Proč?“

„Dejme tomu, že jsem dal přednost tomu, ponechat si celou záležitost ve vlastních rukách.“

„Mám tomu rozumět tak, že kdybyste přijal markýzovu nabídku, byl by pohár v případě, že by byl nalezen, jeho majetkem, zatímco takto je z právního hlediska váš?“

„Přesně tak.“

Poirot mínil: „Za tímto postojem se něco tají.“

Emery Power se usmál. „Vidím, že jste si toho všiml, pane Poirote. Je to zcela prosté. Domníval jsem se, že vím, u koho je ten pohár.“

„Velice zajímavé. A kdo to byl?“

„Sir Reuben Rosenthal. Soupeřili jsme spolu nejen jako sběratelé, ale v té době bylo mezi námi i osobní nepřátelství. Utkali jsme se při několika velkých obchodech a já z toho vyšel lépe. Naše nepřátelství vyvrcholilo při dražbě borgiovského poháru. Oba jsme byli odhodláni ho získat. Byla to více méně věc cti. Naši zástupci vyháněli ceny, přebíjeli jeden druhého.“

„A váš zástupce konečnou nabídkou získal ten poklad pro vás?“

„Ne tak docela. Z opatrnosti jsem si najal ještě jednoho agenta, který vystupoval jako zástupce jednoho francouzského obchodníka se starožitnostmi. Chápejte, žádný z nás nebyl ochoten vyklidit pole tomu druhému. Připustit, aby pohár získal někdo třetí, to bylo něco jiného – zvláště když tu byla možnost později s touto třetí stranou tiše vyjednávat.“

„Takže to byla vlastně *une petite déception.*“

„Správně.“

„Vaše malá lest tedy vyšla, ale sir Reuben záhy zjistil, že jste ho doběhl.“

Power se usmál. Byl to výmluvný úsměv.

„Teď tomu rozumím,“ řekl Hercule Poirot. „Domníval jste se, že sir Reuben svou porážku nepřijal a tu loupež po zralé úvaze objednal?“

Emery Power zvedl ruku.

„Ach ne, ne! Nic tak primitivního by neudělal. Stalo by se pouze tolik, že brzy poté by byl sir Reuben koupil renesanční pohár neznámého původu.“

„Ale policie přece všude rozeslala jeho popis?

„Nebyl by jej vystavoval zrakům veřejnosti.“

„Domníváte se, že by siru Reubenovi bylo stačilo pouhé *vědomí*, že jej vlastní?“

„Ano. A pak, kdybych byl přijal markýzovu nabídku, byl by mohl za nějakou dobu uzavřít s markýzem dohodu, a pohár by se stal naprosto legálně jeho majetkem.“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Avšak když jsem z právního hlediska zůstal majitelem poháru, měl jsem pořád ještě možnost znovu ho získat.“

„Chcete říct,“ řekl Poirot otevřeně, „že jste mohl zařídit, aby byl pohár siru Reubenovi ukraden?“

„Nemluvte o krádeži, pane Poirote. Prostě bych byl jen získal zpátky svůj majetek.“

„Předpokládám, že se to nepodařilo?“

„Z jednoho prostého důvodu – Rosenthal ten pohár nikdy nezískal.“

„Jak to víte?“

„Nedávno došlo k fúzi petrolejářských firem. Teď máme s Rosenthalem společné zájmy. Jsme spojenci, nikoli nepřátelé. Pohovořil

jsem s ním o té věci naprosto otevřeně a on mě ujistil, že se mu ten pohár nikdy nedostal do ruky.“

„A vy mu věříte?“

„Ano.“

Poirot řekl zamyšleně: „Takže jste celých deset let, jak se říká v téhle zemi, štěkal na nesprávný strom?“

Finančník řekl roztrpčeně: „Ano, právě tak.“

„A teď má všechno začít znovu od začátku?“

Power přikývl.

„A tady mám do hry vstoupit já? Jako pes, který je nasazen na vychladlou, velice vychladlou stopu.“

Emery Power řekl suše: „Kdyby to bylo snadné, nemusel bych se obracet na vás. Ovšem pokud to považujete za nemožné…“

Zvolil správné slovo.

Hercule Poirot se napřímil a řekl chladně: „Slovo nemožné neznám, *monsieur!* Kladu si pouze otázku, je-li tento případ natolik zajímavý, abych se jím zabýval.“

Emery Power se opět usmál.

„Je zajímavý už tím,“ řekl, „že si můžete určit výši honoráře sám.“

Malý muž pohlédl na velkého a řekl tiše: „Znamená to, že si tu věc tolik přejete mít? To jistě ne!“

Emery Power řekl: „Berme to tak, že já se, stejně tak jako vy, nesmiřuji s porážkou.“

Hercule Poirot se uklonil a prohlásil: „Ano, takto tomu rozumím.“

Inspektor Wagstaffe projevil zájem.

„Veratrinův pohár? Ano, pamatuji se na všechno. V Anglii jsem měl ten případ na starosti já. Víte, mluvím trochu italsky, a tak jsem tam zajel a měl jsem s těmi makarony velkou válečnou poradu. Ale do dnešního dne nic nevyplavalo na povrch. A to je moc zvláštní.“

„Čím si to vysvětlujete? Soukromý kšeftík?“

Wagstaffe zavrtěl hlavou.

„Moc pochybuji. Samozřejmě, všechno je možné… Ale já mám jednodušší vysvětlení. Pohár je v nějaké skrýši – a jediný člověk, který věděl, kde je, je mrtvý.“

„Myslíte Caseyho?“

„Ano. Mohl ho schovat někde v Itálii nebo ho úspěšně propašoval

ven. Ale schoval ho *on*, a ať jej schoval kamkoliv, tak tam ten pohár pořád ještě je.“

Hercule Poirot povzdechl. „Romantická teorie. Perly ukryté v sádrovém odlitku – z které detektivky to je? – myslím, že z Napoleonovy busty, ne? Ale v tomto případě nejde o šperky, je to velký a masivní zlatý pohár. Schovat takovou věc není tak snadné, jak by se zdálo.“

Wagstaffe řekl neurčitě: „Hm, já nevím. Ale myslím, že to možné je. Třeba pod prkennou podlahu, nebo tak něco.“

„Měl Casey vlastní dům?“

„Měl – v Liverpoolu.“ Ušklíbl se. „Ale pod podlahu to neschoval. Tam jsme se dívali.“

„A co jeho rodina?“

„Jeho žena byla slušná paní, měla tuberkulózu. Strašně se trápila kvůli manželovu způsobu života. Byla zbožná – horlivá katolička –, ale nikdy se neodhodlala od něho odejít. Zemřela před několika roky. Dcera se vyvedla po ní, vstoupila do kláštera. Syn se potatil, jablko nepadlo daleko od stromu. Naposledy jsem o něm slyšel, že bručí někde v americkém kriminále.“

Hercule Poirot si zapsal do notýsku: *Amerika.*

„Je možné, že Caseyův syn by mohl o té skrýši něco vědět?“

„Tomu nevěřím. To by byl pohár už v rukou překupníků kradeného zboží.“

„Mohli ho také roztavit.“

„To mohli. Nemohu to vyloučit. I když – největší cenu má pro sběratele – a mezi sběrateli se dějí všelijaké divné věci, to byste nevěřil. Někdy si myslím,“ dodal Wagstaffe ctnostně, „že sběratelé vůbec nevědí, co je to morálka.“

„Oh! Překvapilo by vás, kdyby byl na příklad sir Reuben Rosenthal zapletený do nějakých takových, jak říkáte, divných věcí?“

Wagstaffe se zazubil. „To nevylučuji. Pokud jde o sbírkové předměty, není považován za obzvlášť skrupulózního.“

„Co se stalo s ostatními členy gangu?“

„Riccovettimu a Dublayovi napařili velké tresty. Myslím, že by teď někdy měli vyjít z kriminálu.“

„Dublay je Francouz, že?“

„Ano, byl to mozek gangu.“

„Patřil k nim ještě někdo?“

„Patřila k nim jedna holka. Říkalo se jí Červená Katka. Přijímala místa jako komorná u bohatých dam, prošmejdila celý byt a podívala se, kde co mají. Když gangstery sebrali, tak odjela, myslím, že do Austrálie.“

„Ještě někdo?“

„Ještě nějaký Yougouian, starožitník. Byl v podezření, že s nimi táhne. Hlavní stan má v Instanbulu, obchod v Paříži. Nic mu nedokázali, chlapík je jako úhoř.“

Poirot si povzdechl. Podíval se do svého notýsku. Měl tam napsáno: *Amerika, Austrálie, Itálie, Francie, Turecko.*

Zabručel: „Opásám celou zeměkouli –“

„Pardon?“ řekl inspektor Wagstaffe.

„Jak se tak dívám,“ řekl Hercule Poirot, „čeká mě cesta kolem světa.“

Hercule Poirot měl ve zvyku debatovat o svých případech se svým talentovaným sluhou Georgem. Přesněji řečeno, Poirot utrousil nějakou poznámku a George na ni odpověděl světáckou moudrostí, kterou nabyl za dlouhá léta své komornické služby.

„Kdybyste musel vyšetřovat případ na pěti různých místech na zeměkouli, jak byste to udělal, Georgi?“

„Inu, pane, cestování vzduchem je velice rychlé, i když někteří lidé říkají, že se přitom žaludek obrací. Nemohu to posoudit.“

„Kladu si otázku,“ řekl Hercule Poirot, „jak by to řešil Herkules?“

„Myslíte toho chlapa na bicyklu, pane?“

„Anebo,“ uvažoval Poirot, „se prostě zeptám, co Herkules doopravdy udělal? A odpověď zní, Georgi, že velice aktivně cestoval. Ale nakonec byl nucen získat informace, podle některých od Prométhea, podle jiných od Nerea.“

„Opravdu, pane?“ zeptal se George. „O žádném z těchto pánů jsem nikdy neslyšel. Mají cestovní kanceláře?“

Hercule Poirot, potěšen zvukem svého hlasu, pokračoval: „Můj klient, Emery Power, žádá jedno jediné – akci. Je však zbytečné vydávat energii na nepotřebnou činnost. V životě platí jedno pravidlo, které má cenu zlata, Georgi: nikdy nedělej sám to, co za tebe mohou udělat jiní!“

„Obzvlášť,“ dodal Hercule Poirot, zvedl se a zamířil ke knihovně,

„když se člověk nemusí ohlížet na to, kolik to bude stát.“

Vytáhl z poličky svazek, nadepsaný písmenem D, a otevřel ho u hesla *Detektivní kanceláře – spolehlivé.*

„Moderní Prométheus,“ zabručel. „Buďte tak laskav, Georgi, a opište mi několik jmen i s adresami: pánové Hankertonovi v New Yorku, pánové Laden a Bosher v Sydney, signor Giovanni Mezzi v Římě, pan Nahum v Istanbulu a pánové Roget a Franconard v Paříži.“

Mlčky čekal, až George dopíše, a pak řekl: „A teď mi laskavě vyhledejte vlaky do Liverpoolu.“

„Ano, pane, chystáte se do Liverpoolu, pane?“

„Bohužel, a není vyloučeno, Georgi, že budu muset jet ještě dál. Ale teď ještě ne.“

O tři měsíce později stál Hercule Poirot na skalnatém výběžku a hleděl na Atlantický oceán. Rackové vzlétali a střemhlav se snášeli dolů a k Poirotovi doléhal jejich dlouhý smutný křik. Vzduch byl příjemný a vlhký.

Hercule Poirot měl pocit, společný všem, kdo přišli do Inishgowlanu poprvé, totiž ten, že se ocitl na konci světa. Nikdy v životě si nedokázal představit něco tak vzdáleného, pustého, opuštěného. Byla v tom však i určitá krása, melancholická, strašidelná krása, krása vzdálené a neuvěřitelné minulosti. Tady, na západním pobřeží Irska, nikdy nepochodovali římští vojáci – dupy, dupy, dup; nikdy neopevňovali svá tábořiště; nikdy nebudovali promyšlené, praktické a užitečné silnice. Byl to kraj, kde zdravý selský rozum a spořádaný život byl neznámým pojmem.

Hercule Poirot pohlédl dolů na špičky svých lakýrek a vzdychl si. Cítil se ztracený a velice osamělý. Měřítka, podle nichž žil, tady neplatila.

Jeho oči zvolna obhlížely pusté pobřeží a znovu padl jeho pohled na moře. Někde tam vpředu, podle starých pověstí, leží Ostrovy blahoslavených, Země mládí.

Tiše si pro sebe zabručel: *Jabloň, zpěv a zlato…*

A v tom okamžiku byl Hercule Poirot už zase sám sebou, kouzlo bylo zlomeno, harmonie s lakýrkami a elegantním tmavošedým oblekem byla obnovena.

Z nepříliš velké vzdálenosti k němu dolehl hlas zvonu. Rozuměl

tomu hlasu, byl to zvuk, který znal od nejranějšího dětství.

Rázně se pustil podél útesu. Asi za deset minut uviděl stavení na skále. Bylo obehnané vysokou zdí, v níž byla velká dřevěná brána, pobitá železnými hřeby. Hercule Poirot došel k bráně a zaklepal. Bylo tam velké železné klepadlo. Pak opatrně zatáhl za rezivý řetízek a za vraty se pronikavě rozezněl zvoneček.

V bráně se otevřelo okénko a v něm se objevila tvář. Byla to podezíravá tvář v rámečku bílé škrobené látky. Na horním rtu byl patrný knírek, ale hlas byl ženský; patřil ženě toho typu, který Hercule Poirot nazýval *femme formidable.*

Zeptala se, proč přichází.

„Jsem dobře v klášteře Panny Marie a všech andělů?“

Strašná žena drsně odsekla: „Co jiného by to bylo?“

Hercule Poirot se nepokoušel o odpověď: Řekl dračici pouze: „Rád bych mluvil s matkou představenou.“

Dračice byla neochotná, ale nakonec ustoupila. Odtáhla závory, otevřela bránu a zavedla Hercula Poirota do malé prázdné místnosti, kde řeholnice přijímají návštěvy.

Za chvíli vešla dovnitř jeptiška a růženec se jí při chůzi pohupoval za pasem.

Hercule Poirot se narodil jako katolík. Znal prostředí, v němž se ocitl.

„Omlouvám se, že vás ruším, *ma mère,*“ řekl; „ale myslím, že zde žije řeholnice, která se dříve jmenovala Kate Caseyová.“

Matka představená přisvědčila úklonem hlavy.

„Tak jest. Její řádové jméno je sestra Marie Uršula.“

Hercule Poirot řekl: „Bylo spácháno určité zlo, které je třeba napravit. Věřím, že sestra Marie Uršula by mi mohla pomoci. Ví něco, co má pro mne obrovskou cenu.“

Matka představená zavrtěla hlavou. Tvář měla klidnou a její hlas jako by přicházel z dálky. Řekla: „Sestra Marie Uršula vám nemůže pomoci.“

„Ale ujišťuji vás –“

Zarazil se. Matka představená dodala: „Sestra Marie Uršula přede dvěma měsíci zemřela.“

V baru hotelu Jimmyho Donovana seděl Hercule Poirot velice ne-

pohodlně, u stěny. Hotel neodpovídal jeho představám o dobrých hotelech. Postel byla rozvrzaná, v okně byly rozbité dvě tabulky a do pokoje tudy proudil noční vzduch, k němuž měl Poirot hlubokou nedůvěru. Když požádal o horkou vodu, přinesli mu vlažnou, a po jídle, které tu servírovali, cítil značné ujímání v útrobách.

V baru sedělo pět mužů, kteří se bavili o politice. Většinou Poirot nerozuměl, co říkají, a také se o to nikterak nesnažil.

Najednou zjistil, že jeden z těch mužů sedí vedle něho. Zřejmě patřil k poněkud jiné společenské vrstvě než ostatní. Jevil všechny známky městského pobudy.

Rozhovořil se velice důstojně: „Něco vám povím, pane – Pegeenova Pýcha nemá šanci, ani tu nejmenší… ta doběhne určitě jako poslední. Dejte na můj tip… všichni by na mě měli dát. Víte, kdo jsem, pane, víte to, ptám se? Jsem Atlas, pane, ano, Atlas z dublinského večerníku… Tipuji vítěze po celou sezónu… Kdo dal tip na Laryho Girl? Já. Pětadvacet ku jedné – pětadvacet ku jedné. Dejte na Atlase a nemůžete se zmýlit."

Hercule Poirot se na něho zahleděl s jakýmsi zvláštním respektem. Řekl chvějícím se hlasem: „*Mon Dieu*, to je osudové znamení!"

Uplynulo několik hodin. Měsíc občas korektně vyhlédl zpoza mraků. Poirot a jeho nový přítel ušli už několik mil. Poirot kulhal. Pomyslel si, že patrně přece jen existují ještě jiné boty než jeho lakýrky, boty, které se lépe hodí na výšlap po venkově. Ostatně, George mu to dal uctivě na srozuměnou. „Hodil by se pár pevných solidních botek," řekl tehdy.

Jenže Hercule Poirot tehdy nedbal. Rád viděl na svých nohách pohledné elegantní střevíce. Ted, když se trmácel po kamenité cestě, uznával, že existuje i jinačí obutí…

Jeho společník náhle řekl: „Nebudu mít potom opletačky s farářem? Nechtěl bych mít na svědomí smrtelný hřích."

Hercule Poirot řekl: „Vracíme pouze cézarovi, co jeho jest."

Došli ke zdi kláštera. Atlas se připravoval na svou roli.

Zasténal a oznámil tichým dojímavým hlasem, že je úplně zničený. Hercule Poirot prohlásil autoritativně: „Mlčte! Nechci od vás, abyste podepíral celou klenbu nebeskou, ale pouze Hercula Poirota."

Atlas svíral v dlani dvě nové šustivé pětilibrovky.

Řekl s nadějí v hlase: „Možná si ráno už nebudu pamatovat, jak jsem je vydělal. Stejně se bojím, že se na mě páter O'Reilly rozhněvá."

„Zapomeňte na to, příteli. Zítra bude patřit svět vám."

Atlas zabručel: „Ale na koho je vsadím? Poběží Working Lad, a to je dobrý kůň, a krásný! A pak Sheila Boyne – na tu bych dostal sedm ku jedné."

Odmlčel se.

„Zdálo se mi to, nebo jste vážně mluvil o nějakém pohanském bohovi? Říkal jste – Herkules – a zaplať Pánbůh, zítra o půl čtvrté běží kůň jménem Herkules."

„Příteli, na toho vsaďte," řekl Hercule Poirot. „Něco vám povím – Herkules nemůže zklamat!"

A skutečně, následujícího dne Herkules pana Rosslyna nečekaně na Boynanských dostizích zvítězil. Konečný poměr sázek před startem byl šedesát ku jedné.

Hercule Poirot obratně rozbalil úhledný balíček. Nejprve hnědý papír, pak dřevitou vlnu a nakonec hedvábný papír.

Na psací stůl před Emeryho Powera postavil zářivý zlatý pohár. Byl na něm vyrytý strom rodící zelená smaragdová jablka.

Finančník se zhluboka nadechl. „Gratuluji vám, pane Poirote," řekl.

Hercule Poirot se uklonil.

Emery Power natáhl ruku a prstem přejel po okraji poháru. Hlubokým hlasem řekl: „Je můj."

Hercule Poirot souhlasil. „Ano, je váš."

Power si povzdechl. Zaklonil se v křesle a řekl věcně: „Kde jste ho našel?"

„Na jednom oltáři," odpověděl Poirot.

Emery Power vykulil oči.

Poirot pokračoval: „Caseyova dcera se stala jeptiškou. V době, kdy zemřel její otec, měla skládat poslední sliby. Bylo to nevzdělané, ale velice zbožné děvče. Její otec ukryl pohár v jejich domě v Liverpoolu. Vzala ho s sebou do kláštera, protože chtěla – alespoň si to myslím – odčinit otcovy hříchy. Věnovala ho klášteru pro větší slávu boží. Myslím, že řeholnice si nikdy neuvědomily, jakou má cenu. Považo-

valy ho možná za rodinné dědictví. V jejich očích to byl mešní kalich, a tak ho také užívaly.“

Emery Power řekl: „Neobyčejný příběh!“ A dodal: „Jak vás napadlo obrátit se právě tam?“

Poirot pokrčil rameny.

„Vylučovací metoda. Svou roli sehrál i ten pozoruhodný fakt, že se po celou dobu nikdo nepokusil se toho poháru zbavit. To svědčilo o tom, že se patrně nachází někde, kde neplatí běžné materiální hodnoty. A připomenul jsem si, že dcera Patricka Caseyho vstoupila do kláštera.“

Power dodal srdečným tónem: „Ještě jednou vám gratuluji. Řekněte mi, jaký honorář žádáte, a já vyplním šek.“

Hercule Poirot řekl: „Nechci žádný honorář.“

Power se na něho zahleděl.

„Co to znamená?“

„Čítal jste v dětství pohádky? Pohádkový král vždycky řekl: ‚Pověz, jaké máš přání?‘ “

„Máte tedy nějaké přání?“

„Ano, ale nejde o peníze. Pouhé prostinké přání.“

„O co jde? Chcete tip na burzu?“

„To by byly opět peníze, jen v jiné podobě. Moje přání je mnohem prostší.“

„Tak co je to?“

Hercule Poirot položil ruku na pohár.

„Pošlete ho zpátky do kláštera.“

Dlouhá odmlka, potom Emery Power řekl: „Zbláznil jste se?“

Hercule Poirot zavrtěl hlavou.

„Ne, nezbláznil. Podívejte, něco vám ukážu.“

Vzal pohár do ruky a nehtem stiskl otevřenou tlamu hada, ovinutého kolem stromu. Uvnitř v poháru se odsunula malá destička z cizelovaného zlata a objevil se nepatrný otvor do dutého ouška. Poirot řekl: „Vidíte? Tohle byl pohár borgiovského papeže. Tímto nepatrným otvorem se dovnitř dostával jed. Sám jste mi řekl, že historii tohoto poháru provázely zločiny, jeho majitele násilí, krveprolévání, zločinné vášně. Zlo teď možná čeká na vás.“

„Pověry!“

„Možná. Ale proč vám tolik záleží právě na této věci? Není to kvůli

její kráse, ani kvůli její ceně. Máte stovky, možná tisíce překrásných a vzácných věcí. Chtěl jste ji proto, aby podepřela vaši pýchu. Byl jste rozhodnut nenechat se porazit. *Eh bien*, nejste poražen. Vyhrál jste! Pohár je ve vašich rukách. Proč tedy neudělat velké, ušlechtilé gesto? Pošlete ho zpátky na místo, kde spočíval v pokoji bezmála deset let. Nechť je tam očištěn od zla, s nímž je spjat. Kdysi patřil tento pohár církvi – nechť se církvi navrátí! Nechť opět stane na oltáři, očištěn a zproštěn viny, tak jako my doufáme, že budou očištěny lidské duše a budou jim odpuštěny jejich hříchy.“

Naklonil se k Powerovi.

„Dovolte, abych vám popsal místo, kde jsem ho našel – v Zahradě míru s vyhlídkou na Severní moře, za nímž se nachází zapomenutý ráj mladosti a věčné krásy.“

Prostými slovy popisoval pak půvab dalekého Inishgowlanu.

Emery Power seděl a rukou si zakrýval oči. Posléze řekl: „Narodil jsem se v Irsku, na západním pobřeží. Jako kluk jsem odtamtud odjel do Ameriky.“

Poirot řekl mírně: „Slyšel jsem.“

Finančník se napřímil. Jeho pohled byl už zase pronikavý. S lehkým úsměvem na rtech prohlásil: „Jste zvláštní člověk, pane Poirote. Ať je tedy po vašem. Předejte ten pohár mým jménem klášteru jako dar. Pěkně drahý dárek – třicet tisíc liber. A co za to dostanu já?“

Poirot řekl vážně: „Sestry budou sloužit mše za vaši duši.“

Na boháčově tváři se rozlil úsměv – dravý, žádostivý úsměv.

„Koneckonců,“ řekl, „to nemusí být špatná investice! Možná dokonce ta nejlepší, jakou jsem kdy udělal.“

V malé klášterní hovorně Hercule Poirot vypověděl matce představené svůj příběh a předal jí kalich.

Řekla tiše: „Vyřiďte mu, že mu děkujeme a že se za něho budeme modlit.“

Hercule Poirot vlídně opáčil: „Potřebuje vaše modlitby.“

„Je tedy nešťastný?“

„Tak nešťastný, že zapomněl, co je to štěstí. Tak nešťastný, že ani neví, jak moc.“

Řeholnice zašeptala: „Ach, tedy velký boháč…“

Hercule Poirot neřekl nic, protože věděl, že není co dodat.

13/ ÚNOS KERBERA

Hercule Poirot se ve vlaku podzemní dráhy klátil ze strany na stranu, kácel se tu na jednoho, tu na druhého souseda a přitom uvažoval o tom, že na tomto světě je skutečně příliš mnoho lidí. Přinejmenším jich je příliš mnoho v londýnském metru o této hodině, to jest v půl sedmé večer. Vedro, rámus, tlačenice, blízkost těl – nevítané doteky rukou, paží, ramen! Byl vklíněný mezi samé cizí lidi, kteří ho svírali, ano, mezi úplně obyčejné a naprosto nezajímavé cizí lidi – říkal si znechuceně. Lidstvo viděné takto *en masse* není vůbec přitažlivé! Jak zřídka člověk zahlédne tvář jiskřící inteligencí, jak zřídkakdy vidí *femme bien mise*, ano, dobře oblečených žen je pomálu! Co za vášeň nutí ženu do pletení v těch nejnepříhodnějších podmínkách? Žena s pletením v ruce nevypadá nejlépe; je zcela pohroužena do svého díla, má skelné oči a nepokojné prsty se pořád mrskají. K tomu, aby žena dokázala plést v přeplněné podzemce, potřebuje hbitost divoké kočky a Napoleonovu pevnou vůli, ale ona to svede! Jakmile se jí podaří vmáčknout se na sedadlo, už vytáhne jehlice s proužkem růžové pleteniny a *ťuk ťuk*, hned je rozkmitá.

Kde je klid, kde je ženský půvab, pomyslel si Poirot. Jeho obstarožní duše se bouřila proti shonu a spěchu moderního světa. Všechny ty mladé ženy kolem něho jsou jedna jako druhá, všechny postrádají půvab, všem schází plnokrevná svůdná ženskost. Vždy od žen vyžadoval přitažlivost hýřící barvami. Ach, vidět tak *femme du monde*, ano, ženu velkého světa, elegantní, chápající, duchaplnou, ženu bujných tvarů, ženu směšně a extravagantně oblečenou! Kdysi bývaly takové ženy. Ale dnes, dnes…?

Vlak zastavil ve stanici. Lidé se hrnuli ven a tlačili Poirota opět na hroty pletacích drátů; další se hrnuli dovnitř a tiskli ho jako sardinku do ještě těsnější blízkosti spolucestujících. Vlak se s trhnutím opět

rozjel, Poirota to hodilo na tlustou ženu s neforemnými balíčky, řekl *pardon* a už letěl na vysokého hranatého muže, jehož aktovka se mu zaryla do zad. Opět řekl pardon a cítil, jak mu plihne knír a smutně visí dolů. *Quel enfer!* Naštěstí na příští stanici vystupuje!

Připadalo mu, že tu vystupuje přinejmenším sto padesát lidí, neboť to shodou okolností byla stanice na náměstí Piccadilly Circus. Vyvalili se na nástupiště jako mohutná přílivová vlna. A už zase byl Poirot vmáčknutý mezi lidi na eskalátoru, který je vynášel nahoru na zemský povrch.

Vzhůru, ven z toho pekla, říkal si v duchu Poirot. Jak rafinovanou bolest mu působí ten kufr, který ho na stoupajícím eskalátoru vytrvale zezadu tluče do lýtka.

V té chvíli někdo vykřikl jeho jméno. Trhl sebou a zvedl oči. Na protějším eskalátoru, který se sunul dolů, spatřil jeho nevěřící zrak vidinu z doby dávno minulé. Kvetoucí žena plné postavy; na bohaté kštici měděné barvy sedí slaměný klobouček a na něm celá rota svítivých opeřených ptáčků. Z ramen jí splývají kožešiny exotického vzhledu.

Z otevřených karmínových retů se nese její sytý hlas s cizím přízvukem. Plíce jí slouží a tak se hlas pěkně rozléhá. „Je to on!“ vykřikla. „Opravdu je to on! *Mon cher Hercule Poirot!* Musíme se zase sejít! Určitě!“

Avšak ani sám Osud není tak neúprosný jako dva eskalátory, pohybující se opačným směrem. Jeden vytrvale a nemilosrdně vynášel Hercula Poirota nahoru, zatímco druhý s hraběnkou Verou Rossakoffovou sjížděl dolů.

Obrátil se na bok, vyklonil se přes madlo a zoufale volal: „*Chère Madame* – kde vás najdu?“

Z hlubin k němu slabě dolehla odpověď. Byla neočekávaná, ale přesto se mu v této chvíli zdála velice případná.

„*V pekle.*“

Hercule Poirot zamrkal. Pak zamrkal ještě jednou. Najednou se zapotácel. Ušlo mu totiž, že už je nahoře, a zapomněl řádně vykročit. Dav kolem něho se dělil do dvou proudů. Na jedné straně hustý zástup postupoval k eskalátoru, jedoucímu dolů. Má se připojit? Myslela to hraběnka takto? Není pochyb, že cestování v zemských útrobách v nejrušnějším čase opravdu *je* peklo. Pokud to hraběnka myslela tak-

hle, nemůže než s ní souhlasit.

Poirot rázně přešel na druhou stranu, vmáčkl se mezi sestupující a dal se opět unášet dolů. Ale na spodním konci schodů nebylo po hraběnce ani památky. Poirot měl na vybranou mezi žlutou a modrou linkou.

Jela hraběnka směrem na Bakerloo, nebo na Piccadilly? Poirot se podíval na obě nástupiště. Byl vláčen davem, který vystupoval nebo nastupoval do vlaků, ale po zářící Rusce, hraběnce Veře Rossakoffové, nebylo nikde ani stopy.

Unavený, zničený a velice rozmrzelý, Hercule Poirot ještě jednou vyjel nahoru a ocitl se ve vřavě na Piccadilly Circus. Domů došel ve stavu příjemného vzrušení.

Neštěstím malých pedantských mužů je, že prahnou po velkých ženách plných tvarů. Poirot nikdy nedokázal ze sebe setřást osudové kouzlo, jímž na něho hraběnka působila. Ačkoliv to bylo už nějakých dvacet let, co ji viděl naposledy, kouzlo stále působilo. Uznával, že je zmalovaná jako zátiší se zapadajícím sluncem a že její vlastní tvář je pod líčidly dobře ukrytá, ale pro Hercula Poirota představovala pořád ještě dráždivý život v přepychu. Aristokratka maloměšťáka stále přitahovala. Vzpomínka na to, jak obratně kradla šperky, v něm vyvolala někdejší obdiv. Rozpomněl se na její sebejisté vystupování ve chvíli, kdy se přiznala k činu, z něhož ji obvinil. Jedna z tisíce – z milionu! A teď se s ní znovu setkal – a hned ji zase ztratil!

Řekla „v pekle“. Přece ho sluch nezradil? Řekla to?

Ale jak to myslela? Měla na mysli londýnské metro? Nebo to myslela v náboženském smyslu slova? Budiž, i když při jejím způsobu života bylo peklo po jejím odchodu na onen svět nejpravděpodobnějším místem určení, ruská zdvořilost by jí přece nedovolila naznačit, že Hercule Poirot nutně musí skončit tamtéž?

Ne. Určitě to myslela úplně jinak. Myslela tím nejspíš – Hercule Poirot nevycházel z úžasu. Jaká úchvatná, nevypočitatelná žena! Obyčejnější žena by byla zvolala: „V hotelu Ritz“ nebo „V Claridge.“ Ale Vera Rossakoffová křikla přiléhavě a absurdně: „V pekle!“

Poirot si povzdechl. Ale nedal se. Druhého dne ráno zvolil ve svém zmatku tu nejprostší a nejpřímější cestu. Zeptal se své sekretářky slečny Lemonové.

Slečna Lemonová byla neuvěřitelně ošklivá a stejně tak neuvěřitelně

pracovitá. Pro ni Poirot nebyl nikým mimořádným – byl to prostě její zaměstnavatel. Poskytovala mu vynikající služby. Své soukromé myšlenky a sny upínala k novému systému ukládání spisů, který v hloubi své mysli zvolna zdokonalovala.

„Mohu se vás na něco zeptat, slečno Lemonová?“

„Zajisté, pane Poirote.“ Slečna Lemonová odpoutala své prsty od klávesnice psacího stroje a zdvořile vyčkávala.

„Kdyby vás nějaký přítel či přítelkyně pozvala na schůzku do pekla, co byste udělala?“

Jako obvykle se slečna Lemonová nepotřebovala ani zamyslet. Znala, jak se říká, odpověď na všechno.

„Myslím, že by bylo radno zamluvit si telefonicky stůl,“ řekla.

Hercule Poirot na ni užasle vyvalil oči.

„Vy byste si… telefonicky… zamluvila stůl?“ vypravil ze sebe.

Slečna Lemonová přikývla a přitáhla si telefon.

„Na dnešek?“ zeptala se. Jeho mlčení považovala za souhlas a hbitě vytočila číslo.

„Temple Bar 14578? To je *Peklo?* Rezervujte, prosím, na dnešek stůl pro dva – na jméno Hercule Poirot. Na jedenáctou.“

Položila sluchátko a její prsty se už zase vznášely nad klávesnicí psacího stroje. Na její tváři byl patrný lehký náznak netrpělivosti. Svůj úkol splnila, jako by říkal její pohled, její zaměstnavatel ji teď jistě nechá na pokoji, aby mohla pokračovat ve své práci.

Ale Hercule Poirot potřeboval vysvětlení.

„Co je to, to *Peklo?*“ zeptal se.

Slečna Lemonová na něho pohlédla poněkud překvapeně.

„Ach, vy to nevíte, pane Poirote? To je úplně nový bar, a strašně módní. Mám dojem, že ho vede nějaká Ruska. Do večera vám mohu hravě zařídit členství v tamějším klubu.“

Poté – když dala najevo, že promarnila už tak dost času – se vrhla na svůj psací stroj a spustila přímo kulometnou palbu.

Toho večera v jedenáct prošel Hercule Poirot vchodem, nad nímž na neonovém štítu diskrétně po jednom naskakovala písmena. Přivítal ho muž v červeném fraku a odebral mu plášť.

Gestem ho nasměroval k širokému nízkému schodišti, vedoucímu dolů. Na každém schodu byla napsaná věta.

První zněla: *Myslel jsem to dobře.*

Druhá: *Smažu to a začnu znovu.*

Třetí: *Mohu všeho nechat, kdy se mi zachce.*

Hercule Poirot souhlasně zamumlal: „Cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly. *C'est bien imaginé, ça!"*

Sešel ze schodů. Pod schody bylo jezírko s jasně červenými liliemi. Přemosťovala je lávka ve tvaru člunu. Poirot ji přešel.

Po levici, v jakési mramorové jeskyni, seděl ten největší, nejošklivější a nejčernější pes, jakého Poirot kdy viděl. Seděl se vztyčenou hlavou, nehybně, a šla z něho hrůza. Napadlo ho, že třeba není živý. V tom okamžiku však rafan otočil svou ošklivou hlavu a z hlubin jeho černého těla se ozvalo hluboké dunivé zavrčení. Byl to hrůzostrašný zvuk.

Vzápětí si Poirot všiml dekorativního košíku s malými kulatými psími keksy. Bylo tam napsáno: *Úlitba Kerberovi.*

A na tyto keksy pes upíral oči. Poirot znovu uslyšel temné dunivé zavrčení. Spěšně vzal jeden keks a hodil ho rafanovi.

Otevřená červená tlama připomínala zející jeskyni; v dalším okamžiku cvakly zuby, když se mohutné čelisti opět spojily. Kerberos úlitbu přijal. Poirot prošel otevřenými dveřmi.

Místnost nebyla velká. Kolem stěn stály malé stolky, uprostřed byl taneční parket. Osvětlovaly ji červené lampičky. Na stěnách byly fresky a vzadu veliký gril, který obsluhovali kuchaři převlečení za rohaté ocasaté čerty.

Toho všeho si Poirot všiml dříve, než se k němu s rozevřenou náručí, jak jí velela její impulzivní ruská povaha, vrhla hraběnka Vera Rossakoffová ve velkolepé červené večerní toaletě.

„Přece jste přišel! Můj drahý, *tolik* drahý příteli! Jaká radost, zase vás vidět! Po tolika letech – po kolika? Ne, neřekneme to. Mně se zdá, že to bylo včera. Nezměnil jste se – ani v nejmenším!"

„Vy jste se také nezměnila, *chère amie,"* zvolal Poirot a sklonil se k její ruce.

Samozřejmě si byl vědom toho, že dvacet let je dvacet let. Bylo by tvrdé říci o hraběnce Rossakoffové, že je to troska. Ale v každém případě to byla velkolepá troska. Pořád ještě bujně a plnokrevně užívala života a dokázala, tak jako nikdo, lichotit mužům.

Táhla Poirota ke stolku, u něhož už seděli dva lidé.

„Můj přítel, můj slavný přítel pan Hercule Poirot," oznámila. „Po-

strach zločinců! Kdysi jsem z něho také měla strach, ale teď vedu až moc počestný a nudný život. Není to tak?“

Starší vysoký a hubený muž, na něhož se obrátila, řekl: „Neříkejte nudný, hraběnko.“

„To je profesor Liskeard,“ prohlásila hraběnka. „Zná moji minulost a velice mi pomohl s výzdobou tohoto sálu.“

Archeolog se lehce otřásl.

„Kdybych byl věděl, co máte za lubem!“ zabručel. „Výsledek je tak hrozný!“

Poirot si fresky prohlédl důkladněji. Na stěně přímo proti němu hrál Orfeus se svým džezovým orchestrem, zatímco Euridika se zájmem upírala oči na gril. Na protější stěně božstva Usír a Eset patrně pořádala ve staroegyptském podsvětí projížďku po vodě. Na třetí stěně se rozjaření mladí hoši a dívky bavili tím, že se koupali společně, jak je pánbůh stvořil.

„Země mladých,“ vysvětlovala hraběnka a jedním dechem mu představila další osobu u stolu: „A tohle je moje malá Alice.“

Poirot se uklonil přísně se tvářící dívce v kárované sukni a kabátku, s brýlemi v kostěných obroučkách.

„Je velice, velice moudrá,“ řekla hraběnka Rossakoffová. „Je graduovaná psycholožka a ví všechno o tom, proč jsou blázni blázny. Není to prostě proto, jak byste si mohl myslet, že se zbláznili. Kdepak, existuje mnoho dalších nejrůznějších důvodů. Mně to připadá velice zvláštní.“

Dívka jménem Alice se usmála sice vlídně, ale trochu přezíravě. Rázně se zeptala profesora, jestli si nechce zatančit. Byl polichocen, ale váhal.

„Milá mladá dámo, bohužel umím jenom waltz.“

„Tohle *je* waltz,“ řekla Alice trpělivě.

Vstali a šli na parket. Tančili nevalně.

Hraběnka Rossakoffová si vzdychla. Ve vleku svých dosavadních myšlenek teď zamumlala: „Ale ona přece ve skutečnosti není ošklivá…“

„Ale nedělá dost pro to, aby byla hezká,“ mínil uvážlivě.

„Upřímně řečeno, já dnešním mladým lidem nerozumím,“ zvolala hraběnka. „Vůbec se nesnaží o to, aby se líbili. Když jsem byla mladá, pořád jsem něco zkoušela – které barvy mi sluší, kde je potřeba šaty

maličko vycpat, kdy je potřeba přitáhnout korzet v pase, hledala jsem zajímavější odstín vlasů –“

Odhrnula si z čela pramen vlasů, které pořád barvila henou – nedalo se popřít, že pokud jde o ni, ona se snaží dál a vytrvale!

„Spokojit se pouze s tím, co nám příroda sama nadělí, je *hloupé!* A taky domýšlivé! Malá Alice popisuje stránky dlouhými slovy o sexu, ale já se ptám, jak často ji nějaký mladý muž pozve na víkend do Brightonu? Pořád jen samé nekonečné řeči – práce a blaho pracujících a budoucnost světa. To je chvályhodné, ale ptám se, je to zábavné? Jenom se podívejte, prosím vás, jak šedivý a monotónní udělali ti dnešní mladí lidé náš svět! Samé příkazy a zákazy! Za mých mladých let bylo všechno jinačí.“

„Tím jste mi připomněla vašeho syna. Jak se mu daří?“ zeptal se Poirot, který si přece jen uvědomil, že uplynulo dvacet let a na poslední chvíli nahradil „chlapečka“ slovem syn.

Hraběnčina tvář se rozzářila mateřskou pýchou.

„Můj miláček! Je už velký, ramenatý a moc hezký. Žije v Americe. Staví tam mosty, banky, hotely, obchodní domy, železnice, všechno, co si Američani přejí.“

Poirot byl trochu zmaten.

„Je inženýrem? Nebo architektem?“

„To je snad jedno, ne?“ mínila hraběnka. „Prostě je k pomilování! Má v hlavě samé železné nosníky, pnutí a mašiny. Věci, kterým jsem nikdy v nejmenším nerozuměla. Ale zbožňujeme jeden druhého, vždycky jsme zbožňovali jeden druhého. A tak jsem si kvůli němu oblíbila i tu malou Alici. Ano, ano, jsou zasnoubeni. Seznámili se někde v letadle, na lodi nebo ve vlaku, a mezi řečmi o blahu pracujících se do sebe zamilovali. A tak když přijela do Londýna a přišla mě navštívit, našla jsem jí místo ve svém srdci.“ Hraběnka zkřížila paže na mohutných ňadrech. „Řekla jsem, když se ty a Niki máte rádi, budu tě mít ráda i já. Ale když ho máš ráda, tak proč jsi ho nechala v Americe? Ale ona pořád mluví o své práci a o knize, kterou píše, a o své kariéře, a po pravdě řečeno, vůbec tomu nerozumím, ale vždycky říkám, že člověk musí být tolerantní.“ A jedním dechem dodala: „A co si myslíte, *cher ami*, o tom všem, co jsem si tady vymyslela?“

„Pěkně jste to vymyslela,“ řekl Poirot a uznale se rozhlížel kolem sebe. „Je to *chic!*“

Sál byl už plný a panovala tam neklamná atmosféra nepředstíraného úspěchu. Byly tam unylé dvojice ve večerních toaletách, bohémové v manšestrových kalhotách, pánové s bříškem ve vycházkových oblecích. Orchestr v ďábelských převlecích hrál *hot jazz*. Nebylo pochyb o tom, že *Peklo* lidi láká.

„Chodí sem lidé všeho druhu," řekla hraběnka. „Tak to má být, nemám pravdu? Brány pekelné jsou otevřené všem."

„Snad až na chudé," nadhodil Poirot.

Hraběnka se zasmála.

„Což se neříká, že bohatec se těžko dostane do království nebeského? Pak je ovšem přirozené, že má mít přednost v pekle."

Profesor a Alice se vrátili ke stolu. Hraběnka vstala.

„Musím si promluvit s Aristidem."

Prohodila pár slov s vrchním číšníkem, hubeným Mefistofelem, a pak obcházela stoly a bavila se s hosty.

Profesor si utřel čelo, napil se vína a poznamenal:

„Je to osobnost, viďte? Lidé to cítí."

Pak se omluvil a odešel za někým k jinému stolu. Poirot s přísnou Alicí osaměl. Když se jeho zrak setkal s jejíma studenýma modrýma očima, upadl trochu do rozpaků. Uznal, že je vlastně docela pohledná, ale působí nepříjemným dojmem.

„Neznám vlastně ani vaše příjmení," zamumlal.

„Cunninghamová. Doktorka Alice Cunninghamová. Vy se s Verou znáte asi už dlouho, že?"

„Nějakých dvacet let."

„Pro mne je zajímavým předmětem studia," řekla doktorka Alice Cunninghamová. „Přirozeně mě zajímá jako matka muže, za kterého se provdám, ale zajímám se o ni také z profesionálního hlediska."

„Opravdu?"

„Ano. Píšu knihu o zločinecké psychologii. Pro mne je noční život v tomto podniku velice poučný. Několik kriminálních typů sem chodí pravidelně. S některými jsem mluvila o jejich dětství. Vy samozřejmě víte o Veřiných kriminálních sklonech – myslím to, že krade?"

„No, jistě, vím to," řekl Poirot zaraženě.

„Já tomu říkám stračí komplex. Krade vždycky lesklé předměty. Nikdy nebere peníze. Vždycky jen šperky. Zjistila jsem, že v dětství ji velice rozmazlovali, všechno jí dovolili a přespříliš ji chránili. Její

život byl nesnesitelně nudný – nudný a bezpečný. Její povaha si žádala drama – toužila po trestu. To jsou kořeny její záliby v krádežích. Chce být důležitá, chce, aby vešlo ve známost, že byla *trestaná.*“

Poirot namítl: „Život stoupence *ancien régime* v Rusku nebyl za revoluce určitě ani nudný, ani bezpečný.“

Na světlemodrých očích slečny Cunninghamové bylo patrno, že jeho slova přijala pobaveně.

„Ach tak,“ řekla. „Stoupenec starého režimu? To vám řekla ona?“

„Beze sporu je to aristokratka,“ řekl Poirot neochvějně a zaplašil některé nepohodlné vzpomínky na často si protiřečící vzpomínky z dětství, které mu hraběnka vyprávěla.

„Člověk věří tomu, čemu věřit chce,“ podotkla slečna Cunninghamová a vrhla na něho znalecký pohled.

Poirota to polekalo. Cítil, že mu za chvíli sdělí, jakými komplexy trpí on. Rozhodl se, že přenese boj do tábora nepřítele. Ze společnosti hraběnky Rossakoffové se do jisté míry těší i pro její aristokratický původ, a nedovolí, aby ho o toto potěšení připravila brýlatá holka s očima jako zavařený angrešt a doktorátem z psychologie.

„Víte, co mě udivuje?“ zeptal se.

Alice Cunninghamová neplýtvala slovy, aby mu řekla, že neví. Spokojila se s tím, že se zatvářila znuděně a shovívavě.

Poirot pokračoval: „Překvapuje mě, že vy – mladá žena, která, kdyby si dala tu práci, by byla i hezká – překvapuje mě, že si tu práci nedáte. Nosíte neforemný kabátek a sukni s velkými kapsami, jako byste se chystala na golf. Ale tady není golfové hřiště, tady je bar v suterénu s teplotou 71 stupňů Fahrenheita. Potí se vám nos a leskne se, ale vy si ho nenapudrujete, a růží na rty máznete jen tak od oka, ani vás nenapadne zvýraznit křivku rtů. Jste žena, ale nevěnujete tomu nejmenší pozornost. A já se vás ptám *proč?* Vždyť je to škoda!“

Se zadostiučiněním konstatoval, že Alice Cunninghamová v té chvíli vypadala celkem lidsky. V jejích očích zahlédl dokonce jiskřičku hněvu. Ale vzápětí opět vykouzlila na své tváři pohrdavý úsměv.

„Milý pane Poirote,“ řekla, „obávám se, že nejste v kontaktu s moderní ideologií. Důležitá je *podstata*, žádné tretky a parádičky.“

Zvedla oči, neboť se k jejich stolu blížil neobyčejně krásný mladý muž.

„Tohle je velice zajímavý typ," zašeptala s gustem. „Paul Varesco. Zije ze žen a má zvláštní zvrácené touhy. Chci, aby mi řekl něco více o své vychovatelce, která se o něho starala, když mu byly tři roky."

O chvíli později s ním tančila. Tančil božsky. Když pluli kolem Poirotova stolu, zaslechl, jak Alice říká: „A po prázdninách v Bognoru vám dala na hraní malý jeřáb? *Jeřáb* – to je velice podnětné!"

Chvilku si Poirot pohrával s představou, že zájem slečny Cunninghamové povede jednoho dne k tomu, že v osamělém lesíku bude nalezeno její zohavené tělo. Alice Cunninghamová mu byla nesympatická, ale byl natolik čestný, aby připustil, že hlavním důvodem této antipatie je to, že na ni Hercule Poirot vůbec neudělal dojem. Jeho marnivost tím velice trpěla!

Potom uviděl něco, kvůli čemu pustil Alici Cunninghamovou z hlavy. U stolku na protější straně seděl světlovlasý mladý muž. Byl ve večerním obleku, vlasy se mu leskly a pod nosem měl dragounský knír; všechno svědčilo o tom, že je to člověk, který má snadný a veselý život. Proti němu sedělo děvče v nákladném provedení. Vrhal na ni pošetilé směšné pohledy. Každý, kdo je uviděl, si musel říci: *Bohatí povaleči!* Avšak Poirot moc dobře věděl, že ten mladý muž není ani bohatý, ani povaleč. Ve skutečnosti to byl inspektor Charles Stevens, a Poirot předpokládal, že inspektor Stevens je tu služebně.

Po ránu příštího dne navštívil Hercule Poirot svého starého přítele, vrchního inspektora Jappa ve Scotland Yardu.

Japp na jeho zkusmé dotazy reagoval nečekaně.

„Vy stará liško!" řekl přátelsky. „Nejde mi na rozum, jak přicházíte takovýmhle věcem na stopu!"

„Ujišťuji vás, že nic nevím – zhola nic! Je to pouhopouhá planá zvědavost."

Japp mu poradil, ať tohle vykládá někomu jinému.

„Chcete vědět všechno o podniku, který se jmenuje *Peklo?* Na pohled je to noční podnik jako každý jiný. Velice módní! Musí vydělávat spoustu peněz, i když, samozřejmě, provozní náklady jsou vysoké. Formálně je hlavou podniku nějaká Ruska, říká si hraběnka Taková nebo Maková –"

„S hraběnkou Rossakoffovou se znám," řekl Poirot chladně. „Jsme staří přátelé."

„Ale ta je tam jenom nastrčená," pokračoval Japp. „Ta do toho peníze nevrazila. To spíš ten vrchní číšník, Aristide Paaopolous, ten tam má svůj podíl, ale podle našeho názoru majitelem není ani on. Po pravdě řečeno, nevíme, kdo za tím doopravdy stojí."

„A inspektor Stevens tam chodí proto, aby to odhalil?"

„Ach tak, vy jste viděl Stevense? Ten vlčák má kliku, takováhle služba za peníze daňových poplatníků! A zatím zjistil starou belu!"

„Co si myslíte, že by tam měl zjistit?"

„Drogy! Obchod s drogami na vysoké úrovni. Tam se za drogy neplatí penězi, pane Poirote, ale drahými kameny."

„Cože?"

„To máte tak: taková lady nebo hraběnka jednoho dne zjistí, že je těžké přijít k penězům v hotovosti, a vybírat velké částky z bankovního konta v žádném případě nechce. Ale má doma šperky – někdy je to rodinné dědictví. Takový šperk se odnese někam, aby ho ‚vyčistili' nebo ‚zafasovali'; a tam se kameny vyjmou a místo nich se zasadí falešné drahokamy. Pravé kameny se prodají buď tady nebo jinde v Evropě. Je to jednoduché: nejde o krádež, nikdo se po nich neshání. A když se drive nebo později zjistí, že v některém diadému nebo náhrdelníku jsou falešné kameny? Dotyčná dáma je nevinná jako lilie a je tímto objevem zdrcena – nemá nejmenší tušení, *jak* nebo *kdy* mohlo k výměně kamenů dojít, ten náhrdelník přece nikdy nedala z ruky. Navede chudáky propocené policajty na falešnou stopu za propuštěnými služkami, pochybnými komorníky nebo podezřelými myči oken.

Ale my nejsme zdaleka tak hloupí, jak si tihle ptáčkové z dobré společnosti myslí! Narazili jsme postupně na několik případů a *zjistili jsme, že mají společného jmenovatele* – všechny ty ženské budily dojem, že berou drogy; nervozita, podrážděnost, rozšířené zorničky, občasné křečovité škubání a tak dále. Otázka zněla: odkud mají ty drogy a kdo ten kšeft organizuje?"

„Myslíte, že odpověď zní v *Pekle?"*

„Myslíme si, že tam je hlavní stan. Zjistili jsme už, kde se provádí ta operace se šperky – dělá to jedna firma, Golconda, s. r. o., naoko velice slušná, výrobce velice kvalitních imitací. A pak tu máme jednoho odporného chlapa, jistého Paula Varesco – ach, vidím, že ho znáte?"

„Viděl jsem ho – v *Pekle*."

„Tam bych ho taky rád viděl – v tom opravdickém! Je to prvotřídní

darebák, ale ženy, a to i ty slušné, mu zobou z ruky. Má nějaký kontakt na společnost Golconda a nic bych za to nedal, že on je tím mužem v pozadí. *Peklo* je pro jeho záměry jako stvořené, chodí tam kdekdo, ženy z dobré společnosti i profesionální zloději, přímo ideální místo schůzek.“

„Myslíte, že výměna šperků za drogy se odehrává tam?“

„Ano. O Golcondě už víme všechno, teď se potřebujeme seznámit s druhou stranou, s dodavateli drog. Musíme zjistit, kdo je dodává a odkud pocházejí.“

„Zatím jste na nic nepřišli?“

„Myslím si, že je to ta Ruska, ale nemáme důkazy. Před několika týdny jsme už málem na něco přišli. Varesco šel do Golcondy, vzal tam několik kamenů a zamířil rovnou do *Pekla*. Stevens ho pozoroval, ale neviděl, že by je někomu předával. Když odešel, tak jsme ho na ulici sebrali, ale kameny u sebe neměl. Udělali jsme tam šťáru, všechno jsme prohledali. Výsledkem bylo, že jsme nenašli ani kameny, ani drogy.“

„Takže fiasko?“

Japp nadskočil. „Škoda řeči! Mohli jsme z toho mít pořádný malér, ale naštěstí jsme při tom zátahu narazili na Peverela – toho vraha z Battersea. Byla to klika, mysleli jsme, že odjel do Skotska. Jeden náš šikovný seržant ho poznal podle fotografie. Konec dobrý, všechno dobré! My jsme byli zahrnutí chválou a pro podnik to byla obrovská reklama – od té doby je tam nabito ještě víc než předtím.“

Poirot řekl: „Ale pátrání po drogách nepokročilo. Možná, že je nějaká skrýš přímo v baru?“

„Musí tam být. Ale my ji nemůžeme najít. Pročesali jsme tam všechno hustým hřebenem. A mezi našima čtyřma očima – udělali jsme tam i neoficiální prohlídku,“ mrkl na Poirota Japp. „Svěřuji vám to pod rouškou tajemství. Taková malá vloupačka. Ale neúspěšná, a našeho ‚zloděje‘ to zatracené psisko div neroztrhalo na kusy. Ono v tom baru i spí.“

„Aha, Kerberos.“

„Jo. Hloupé jméno pro psa – pojmenovat psa podle firemního názvu projímadla!“

„Kerberos,“ bručel zamyšlený Poirot.

„Co kdybyste se pokusil ten případ vyřešit, Poirote?“ navrhl Japp.

„Je to pěkný hlavolam a stojí za námahu. Nenávidím drogy, ničí lidi na těle i na duchu. *To* je skutečné peklo.“

Poirot zamumlal: „Tím bych dílo završil, ano… Znáte dvanáctý Herkulův úkol?“

„Nemám tušení.“

„Vynést z podsvětí Kerbera. To se hodí, že?“

„Nevím, o čem mluvíte, milý příteli, ale představte si takovýhle titulek v novinách: *Pes roztrhal muže na cucky.“* A Japp se rozvalil v křesle a smál se na celé kolo.

„Rád bych si s vámi pohovořil se vší vážností,“ řekl Poirot.

Bylo brzo, bar byl ještě téměř prázdný. Hraběnka a Poirot seděli u stolečku nedaleko dveří.

„Ale já nemám chuť mluvit vážně,“ protestovala. „*La petite Alice* je pořád smrtelně vážná, a mezi námi, velice mě to nudí. Chudák můj Niki, co si s ní užije? Nic.“

„Chovám k vám velkou náklonnost,“ pokračoval Poirot. „A nerad bych vás viděl, jak se říká, v kaši.“

„Ale to je nesmyl, co mi tu vykládáte. Vyšvihla jsem se na špičku, peníze se jen hrnou!“

„Ten podnik je váš?“

Hraběnka uhnula očima.

„Jistě,“ odpověděla.

„Ale máte nějakého společníka?“

„Kdo vám to řekl?“ zeptala se ostře.

„Je vaším společníkem Paul Varesco?“

„Och! Paul Varesco! To je nápad!“

„Má popsaný trestní rejstřík. Uvědomujete si, že do vašeho podniku chodí zločinci?“

Hraběnka se rozesmála.

„Teď promluvil *bon bourgeois!* Samozřejmě, že si to uvědomuji. Copak nechápete, že právě to dělá podnik nejméně z poloviny tak přitažlivý? Ty děti boháčů z Mayfairu se nudí, když vidí kolem sebe na West Endu opět lidi své třídy. Chodí sem právě za těmi zločinci – zloděj, vyděrač, podvodník, který napaluje důvěřivce, možná dokonce i vrah, prostě někdo, o kom budou možná příští týden číst v nedělních novinách. Je to vzrušující – a oni si myslí, že vidí skutečný život.

Stejný pocit má úspěšný muž, který po celý týden prodává dámské kalhotky, punčochy a šněrovačky. Jaká změna po tom bezúhonném životě s bezúhonnými přáteli! A další trhák – tamhle u stolu sedí a hladí si knír inspektor ze Scotland Yardu – inspektor ve fraku!“

„Tak vy o něm víte?“ zeptal se Poirot tiše.

Jejich pohledy se setkaly a hraběnka se usmála.

„*Mon cher ami*, nejsem tak prostoduchá, jak si patrně myslíte.“

„Obchodujete tu také s drogami?“

„*Ach, ça non!*“ řekla ostře hraběnka. „Takové ohavnosti nedělám.“

Poirot na ni chvilku hleděl a pak si povzdechl.

„Věřím vám,“ řekl. „Ale v tom případě je tím důležitější, abyste mi řekla, kdo je skutečným majitelem podniku.“

„Já,“ odsekla.

„Na papíře, prosím. Ale někdo se za vámi schovává.“

„Víte co, *mon ami*, tak se mi zdá, že jste trochu moc zvědavý. Že je trochu moc zvědavý, viď, Dou-dou?“

Tu poslední větu přímo zavrkala a hodila kachní kost ze svého talíře velikému černému rafanovi, který ji chytl a sklapl čelisti.

„Jak že se jmenuje to zvíře?“ zeptal se pobaveně Poirot.

„*C’est mon petit Dou-dou!*“

„Co je to za směšné jméno?“

„Je obdivuhodný! Je to policejní pes. Umí všechno, všechno – čekej!“

Vstala, rozhlédla se kolem sebe, a náhle popadla talíř s velkým šťavnatým biftekem, který právě číšník položil před hosta u sousedního stolu. Zašla s ním do mramorového výklenku, položila ho před psa a přitom mu řekla pár slov rusky.

Kerberos hleděl před sebe. Biftek jako by neexistoval.

„Vidíte? A to není otázka pouhých několika minut. Kdyby bylo třeba, vydržel by to po celé hodiny.“

Pak cosi zamumlala a Kerberos jako blesk natáhl dlouhý krk a biftek zmizel jako mávnutím kouzelného proutku. Vera Rossakoffová ovinula paže psovi kolem krku a vášnivě ho objala, přičemž si musela stoupnout na špičky.

„Jen se podívejte, jak umí být mírný,“ volala. „Na mne, na Alici, na přátele – ti mohou dělat, co chtějí. Ale stačí říct jediné slovo a hop! Mohu vás ujistit, že by roztrhal – na příklad policejního inspektora –

na kusy. Ano, na docela malé kousíčky.“

Hlasitě se rozesmála.

„Stačilo by říct jediné slovo –“

Poirot ji honem přerušil. Nedůvěřoval jejímu smyslu pro humor. Inspektor Stevens by se opravdu mohl ocitnout v nebezpečí.

„Chce s vámi mluvit profesor Liskeard.“

Profesor stál vedle ní a vyčítavě na ni hleděl.

„Sebrala jste mi můj biftek,“ stěžoval si. „Proč jste mi vzala biftek? Takový pěkný biftek!“

„Ve čtvrtek večer se jde na věc, milý příteli,“ řekl Japp. „Já vím, že je to Andrewsova kořist – toho z protinarkotického oddělení –, ale bude jen rád, když si přisadíte. Ne, děkuji, netoužím po žádném z vašich fantastických sirupů. Musím šetřit žaludek. Tamhle v té láhvi je whisky? Ta mi udělá líp!“

Položil sklenici a pokračoval:

„Myslím, že jsme ten problém vyřešili. Ten bar má ještě jeden východ *a my jsme ho našli!“*

„Kde?“

„Za grilem. Jedna část je otočná.“

„Ale určitě byste si ho byli všimli –“

„Kdepak, příteli. Když šťára začala, světla zhasla – někdo vypnul hlavní vypínač. A jednu dvě minuty trvalo, než jsme zase rozsvítili. Hlavním vchodem nikdo nevyšel, protože ten jsme hlídali, ale teď je jasné, že se někdo vytratil tajným východem i se zbožím. Prohlédli jsme si dům za barem a tam nám to došlo.“

„A co teď hodláte udělat?“

Japp zamrkal. „Všechno proběhne podle plánu. Objeví se policie, světla zhasnou – *a někdo bude čekat za tím tajným východem a uvidí, kdo vyjde.* Tentokrát je dostaneme!“

„Proč právě ve čtvrtek?“

Japp opět zamrkal. „Teď už máme Golcondu plně pod kontrolou. Ve čtvrtek půjde odtamtud zboží. Smaragdy lady Carringtonové.“

„Dovolíte,“ zeptal se Poirot, „abych si také něco připravil?“

Poirot seděl ve čtvrtek večer jako obvykle u svého stolku nedaleko dveří a zkoumal okolí. A jako obvykle byla v *Pekle* zábava v plném

proudu.

Hraběnčina nalíčená tvář hýřila barvami pokud možno ještě více než jindy. Toho večera si počínala jako pravá Ruska, tleskala, výskala a smála se. Přišel Paul Varesco. Někdy na sobě míval dokonalý večerní oblek, jindy, jako dnes, se předváděl v jakémsi apačském kostýmu s těsným sakem a šátkem kolem krku. Vypadal nebezpečně a přitažlivě. Odpoutal se od boubelaté ženy středního věku, posázené brilianty, a naklonil se k Alici Cunninghamové, která seděla u stolu a pilně si cosi zapisovala do notesu. Požádal ji o tanec. Boubelka se na Alici zaškaredila a Varesca obdařila obdivným pohledem.

V očích slečny Cunninghamové nebylo po obdivu ani stopy. Vyzařoval z nich čistě vědecký zájem. Když tančili kolem Poirotova stolu, zaslechl útržky jejich rozhovoru. Od vychovatelky už pokročila k učitelce na přípravné škole.

Orchestr dohrál a Alice si sedla k Poirotovi. Vypadala spokojeně a vzrušeně.

„Velice zajímavé," řekla. „Varesco bude v mé knize jedním z nejdůležitějších případů. Ta symbolika je zde zřejmá. Problémy s jeho oděvy – protože ten oděv ve skutečnosti znamená žíněnou košili se vším, co k tomu patří – a všechno je hned jasné. Je to skutečně zločinecký typ, ale léčba by mohla být úspěšná –"

„Odjakživa si ženy dělají iluze, že dokážou přivést ztracenou existenci na cestu pravou," řekl Poirot.

Alice Cunninghamová na něho chladně pohlédla.

„V tomto případě nejde o *osobní* vztah, pane Poirote."

„O ten nikdy nejde," mínil Poirot. „Vždycky je to nezištný altruismus – ale jeho terčem bývá obvykle přitažlivý příslušník druhého pohlaví. Zajímá vás například, kam jsem chodil do školy já, nebo jaký vztah měla vychovatelka ke mně?"

„Vy nejste kriminální typ," řekla slečna Cunninghamová.

„To poznáte kriminální typ na první pohled?"

„Ovšem."

U stolu se objevil profesor Liskeard a přisedl si k Poirotovi.

„Bavíte se o zločincích? Měl byste si přečíst trestní zákoník Chammurapiho, pane Poirote. Z roku 1800 před Kristem. Velice zajímavý. *Člověk přistižený při krádeži během požáru bude uvržen do ohně.*"

S potěšením hleděl před sebe na elektrický gril.

„Existují ještě starší zákony, sumerské. *Manželka, která nenávidí svého muže a řekne mu ‚nejsi mým manželem‘, bude vhozena do řeky.* Levnější a jednodušší než rozvod. Ale když něco takového řekl manžel své ženě, stačilo zaplatit určité množství stříbra. Jeho do řeky nikdo nehodil.“

„Je to pořád stejná historie,“ mínila Alice Cunninghamová. „Jiný zákon pro muže a jiný pro ženu.“

„Ženy mají ovšem větší smysl pro peněžní úhradu,“ zauvažoval profesor. „Víte,“ dodal, „mám tenhle podnik rád. Chodím sem skoro každý večer. Nemusím platit. Hraběnka to zařídila, je to od ní moc hezké – říká, že přihlédla k tomu, že jsem jí radil při výzdobě sálu. Ne že bych měl něco společného s touhle mazanicí – netušil jsem, proč se mě vyptává. Ale stejně to ona i ten malíř udělali úplně špatně. Doufám, že se nikdy nikdo nedozví, že s tím mám něco společného. To bych nepřežil. Ale ona je skvělá – někdy mi připadá jako Babyloňanka. Víte, Babyloňanky byly dobré obchodnice –“

Profesorův monolog utonul v náhlém šumu hlasů. Ozvalo se slovo: „Policie“. Ženy vstávaly, všichni mluvili najednou. Světla zhasla a stejně tak elektrický gril.

A v této změti hlasů se jako podtón nesl hlas profesora Liskearda, který pokojně dál citoval zákony Chammurabiho.

Když se opět rozsvítilo, byl Hercule Poirot už v polovině širokého schodiště. Policisté u dveří ho pozdravili; vyšel na ulici a mířil za roh. Hned za rohem, přitisknutý ke zdi, stál malý mužíček s červeným nosem, který vydával zvláštní pach. Řekl horlivě chraplavým hlasem: „Jsem tady, šéfe. Tak se do toho mám pustit?“

„Ano, dejte se do toho.“

„Je tady všude spousta poldů.“

„To je v pořádku. Vědí o vás.“

„Doufám, že se mi do toho nebudou míchat.“

„Nebudou. Jste přesvědčený, že to dokážete? To zvíře je obrovské a taky pěkně zuřivé.“

„Na mě nebude,“ řekl mužík sebejistě. „Už kvůli tomu, co mám u sebe! Za mnou půjde každý pes třeba do pekla.“

„V tomto případě,“ zabručel Hercule Poirot, „musí jít za vámi z *Pekla!*“

V časných ranních hodinách zazvonil telefon. Poirot zvedl sluchátko.

Byl to Japp. „Chtěl jste, abych vám zavolal."

„Ovšem. *Eh bien?"*

„Drogy žádné. Ale našli jsme smaragdy."

„Kde byly?"

„V kapse profesora Liskearda."

„Profesora Liskearda?"

„Taky vás to překvapilo, že? Opravdu nevím, co si o tom mám myslet. Byl vyjevený jako malé dítě a říkal, že nemá nejmenší potuchy, jak se mu dostaly do kapsy. A u všech hromů, já věřím, že mluvil pravdu. V té tmě mu je tam klidně mohl šoupnout Varesco. Nezdá se mi, že by se takový člověk jako starý Liskeard takhle zapletl. Je členem nóbl vědeckých společností a pracuje dokonce pro Britské muzeum. Utrácí peníze jenom za knihy, a to ještě jen za staré a plesnivé od antikvářů. Ne, to mi nehraje. Začínám si myslet, že jsme se celkově zmýlili, že v tom baru nikdy žádné drogy nebyly."

„Ale ano, byly tam, a byly tam i dnes v noci. Řekněte mi, použil někdo ten tajný východ?"

„Ano, princ Henry ze Scanderbergu a jeho podkoní; do Anglie přijel teprve včera. Potom ministr Vitamian Evans; člověče, být labouristickým ministrem je hotové peklo, pořád aby dával bacha! Když vede rozmařilý život konzervativní politik, nikoho to nezajímá, protože si daňoví poplatníci myslí, že rozhazuje svoje peníze. Ale když jde o labouristu, má veřejnost pocit, že utrácí *jejich* peníze. Ostatně, ono na tom něco je. A poslední byla lady Beatrice Vinerová – pozítří se vdává za mladého vévodu z Leominsteru, a to je pěkný mravokárce! Myslím, že nikdo z těch tří v tom nejede."

„To si myslíte správně. Přesto však drogy v baru dnes večer byly a někdo je vynesl ven."

„Kdo to byl?"

„Já jsem to byl, *mon ami,"* řekl Poirot mírně.

Pak zavěsil a utnul tak Jappův rozhořčený hlas. V té chvíli se rozezněl zvonek. Šel otevřít. Dovnitř vplula hraběnka Rossakoffová.

„Kdybychom nebyli tak staří – jaká škoda! – bylo by to tak kompromitující!" zvolala. „Jak vidíte, přicházím, jak jste mi vzkázal. Myslím, že mě sleduje nějaký policista, ale ať počká na ulici. Tak co

se děje, příteli?“

Poirot jí galantně pomohl odložit liščí kožešinu.

„Proč jste dala ty smaragdy do kapsy profesoru Liskeardovi?“ zeptal se. „*Ce n’est pas gentille, ce que vous avez fait la!* Musíte uznat, že to opravdu nebylo od vás hezké.“

Hraběnka doširoka otevřela oči.

„Přirozeně jsem chtěla ty smaragdy dát do *vaší* kapsy!“

„Do *mé* kapsy?“

„Samozřejmě. Běžela jsem honem ke stolu, kde obvykle sedáváte, ale byla tma, a tak jsem je asi omylem šoupla do kapsy profesorovi.“

„A proč jste chtěla dát ukradené smaragdy do mé kapsy?“

„Připadalo mi – chápejte, musela jsem jednat rychle –, že to tak bude nejlepší.“

„Tedy vážně, Vero, vy jste k nezaplacení!“

„Ale milý příteli, uvažujte! Přijde policie, světlo zhasne – to je naše malé soukromé opatření kvůli hostům, kteří si nemohou dovolit *kompromitaci – když vtom vidím ruku, která sahá po mé kabelce a shazuje ji ze stolu*. Tak jsem po té kabelce skočila, ale hned jsem pod sametem nahmatala něco tvrdého. Sáhla jsem do ní a po hmatu jsem poznala, že to jsou drahé kameny. Hned mi bylo jasné, kdo mi je tam dal.“

„Opravdu?“

„Opravdu! Ten *salaud!* Ta ještěrka, ta obluda, ten obojetník, podrazák, zmije, sviňák jeden, který se chce ze všeho vykroutit, ano, Paul Varesco.“

„Váš společník v *Pekle?*“

„Ano, ano, jemu patří ten podnik, on do toho dal peníze. Až dosud jsem ho nikdy nezradila, já umím být věrná! Ale teď, když mě podvedl, když se pokusil zatáhnout mě do maléru s policií – ach! teď jeho jméno vyplivnu – ano, vyplivnu!“

„Uklidněte se,“ řekl Poirot, „a pojďte se mnou do vedlejšího pokoje.“

Otevřel dveře. Byl to malý pokojík a zdálo se, že ho celý vyplňuje – pes. Kerberos byl zvíře nadměrné velikosti i v prostorách *Pekla*. Ale v této mrňavé jídelničce Poirotova hotelového bytu se zdálo, že se tam kromě něho už nic nevejde. Byl tam však i ten mužík se, speciálním pachem.

„Jsme tu přesně podle plánu, šéfe,“ řekl mužík chraplavým hlasem.

„Dou-dou!“ zavřískla hraběnka, „ty můj andílku!“

Kerberos tloukl ocasem do podlahy, ale nehýbal se.

„Dovolte, abych vás seznámil s panem Williamem Higgsem,“ pravil Poirot zvýšeným hlasem, aby přehlušil rámus, který dělal Kerberos ocasem. „Mistr svého řemesla. Dnes večer v nastalé vřavě přemluvil Kerbera, aby s ním odešel z *Pekla.*“

„Přemluvil?“ Hraběnka nevěřícně zírala na mužíka. „Ale *jak? Jak?*“

Pan Higgs stydlivě sklopil zrak.

„To se před dámou nesluší říkat. Ale existuje něco, čemu žádný pes neodolá. Když chci, tak za mnou jde všude. Samozřejmě, to je jasná věc, s fenkou to nefunguje, na tu se musí jinak.“

Hraběnka Rossakoffová se obrátila na Poirota.

„Ale proč? *Proč?*“

Poirot řekl zvolna. „Cvičený pes nosí v tlamě jakýkoliv předmět tak dlouho, dokud se mu nepřikáže, aby ho pustil. Když je to třeba, drží ho celé hodiny. Řekla byste teď vašemu pejsánkovi, aby pustil to, co má v tlamě?“

Vera Rossakoffová vyvalila oči, obrátila se k psovi a vyřkla dvě břitká slova.

Kerberos rozevřel obrovské čelisti. Načež – působilo to opravdu hrůzostrašně – se všem zazdálo, že *Kerberovi vypadl jazyk z tlamy.*

Poirot šel k němu a zvedl balíček zavinutý do růžového gumového pytlíku na toaletní potřeby. Rozbalil ho. Uvnitř byl bílý prášek.

„Co je to?“ zeptala se hraběnka příkře.

Poirot řekl klidně: „*Kokain*. Řeklo by se, takové malé množství – ale je ho dost na to, aby ti, kteří jsou ochotní za něj zaplatit, vydali tisíce liber. A je ho dost na to, aby zničil a zbídačil několik set lidí.“

Zalapala po dechu a vykřikla:

„A vy si myslíte, že já – ale to není pravda! Přísahám, že to tak není! V minulosti jsem se bavila šperky, bibeloty, drobnými raritami – usnadňovalo mi to život, jestli mi rozumíte. A já si říkám, proč ne? Proč má mít jeden člověk víc než druhý?“

„Já si totéž myslím o psech,“ zasáhl do hovoru pan Higgs.

„Chybí vám smysl pro to, co je a co není správné,“ řekl Poirot smutně hraběnce.

Hraběnka navázala: „*Ale drogy – to tedy ne!* Protože ty přinášejí neštěstí, bolest, zkázu! Neměla jsem tušení – neměla jsem nejmenší tu-

šení, že moje miloučké, nevinné, rozkošné *Peklo* takhle zneužívají!“

„S tím, co říkáte o drogách, úplně souhlasím,“ řekl pan Higgs. „Dopovat psy je špinavost. Já bych si s něčím takovým nikdy nezačal!“

„Řekněte, milý příteli, že mi věříte,“ naléhala hraběnka.

„Ale samozřejmě, že vám věřím! Což jsem si nedal tu práci a nevěnoval čas na to, abych usvědčil skutečného organizátora téhle narkomafie? Což jsem nesplnil dvanáctý Herkulův úkol a nevynesl Kerbera z Pekla, abych své tvrzení dokázal? Něco vám povím – nevidím rád, když se někdo pokouší někoho z mých přátel falešně obvinit. Nastrčit ho, aby to v případě, že bude zle, odskákal on! Ty smaragdy měly být nalezeny ve vaší kabelce, a kdyby byl někdo natolik chytrý (jako já), a napadlo ho, že skrýš může být ve psí tlamě – *eh bien*, je to přece váš pes! A to přesto, že se natolik spřátelil s *la petite Alice*, že poslouchal i její rozkazy! Ano, můžete valit oči, jak chcete! Tahle mladá dáma s vědeckou hantýrkou, v kabátku a v sukni s velkými kapsami mi byla od první chvíle nesympatická. Ano, s *velkými kapsami*. Vždyť je to nepřirozené, když žena tak velice zanedbává svůj zevnějšek! A co mi to chtěla namluvit? Že prý záleží na podstatě! Aha! Pro ni podstatné byly ty *kapsy*. Kapsy, do nichž bylo možno schovávat balíčky s drogou i s drahými kameny. Snadno je vyměňovala při tanci se svým společníkem, kterého vydávala za případ pro psychologa. Skvělý pláštík! Nikoho by přece nenapadlo podezírat obrýlenou vědátorku s universitním titulem! A tak paní doktorka vesele obchoduje s drogami a upevňuje závislost svých bohatých pacientů na nich. Investuje peníze do baru a zařídí to tak, že ho vede někdo, kdo má z minulosti nějaký škraloup. Ale podceňuje Hercula Poirota, když si myslí, že ho zmate řečičkami o vychovatelkách a žíněných košilích. *Eh bien*, já se na ni připravil. Zhasla světla. Rychle jsem vstal od stolu a šel jsem ke Kerberovi. Ve tmě jsem slyšel, jak přichází. Otevřela mu tlamu a vložila do ní balíček. A já jsem jí opatrně, aby to nezpozorovala, odstřihl malými nůžkami kousíček látky z rukávu.“

Dramatickým gestem vytáhl ústřižek.

„Podívejte se, kostkovaný tvíd – zítra ho dám Jappovi, aby ho přiložil tam, kde bude chybět, a aby ji zatkl. A může vyprávět, jak se zase jednou vyznamenal Scotland Yard.“

Hraběnka Rossakoffová na něho zírala v němém úžasu. Náhle zakvílela jako siréna:

„Ale co můj Niki? Co si počne? Pro něho to bude strašné!“ Odmlčela se. „Nebo myslíte, že ne?“

„V Americe má dost jiných děvčat,“ mínil Hercule Poirot.

„Nebýt vás, byla by jeho matka ve vězení – ve vězení měla by ostříhané vlasy, seděla by v cele a páchla desinfekcí! Ale vy jste skvělý, *skvělý!*“

Rozběhla se, sevřela Poirota ve svém náručí a objímala ho se slovanskou vervou. Pan Higgs chápavě přihlížel. A pes Kerberos bušil ocasem do podlahy.

Během této utěšené scény se ozval zvonek.

„Japp!“ zvolal Poirot a vymanil se z hraběnčina náručí.

„Možná bude lepší, když půjdu vedle,“ řekla hraběnka a vklouzla do druhého pokoje. Poirot zamířil přes halu ke dveřím.

„Šéfe,“ upozornil Poirota starostlivě pan Higgs, „raději se napřed podívejte do zrcadla.“

Poirot tak učinil a zhrozil se. Růž na rty a černá maskara ozdobily jeho tvář fantastickými ornamenty.

„Je-li to pan Japp ze Scotland Yardu, pomyslel by si to nejhorší,“ mínil pan Higgs, a když se zvonek ozval znovu a Poirot se horečně snažil očistit konečky svého kníru od karmínové rtěnky, dodal:

„Co mám udělat já – mám taky zmizet? A co s tím pekelníkem?“

„Jestli mě paměť neklame, Kerberos se vrátil do Pekla.“

„Jak chcete,“ řekl pan Higgs. „Vlastně se mi docela líbí i když to není pes, jakého bych chtěl ukrást… tedy jako natrvalo… je moc nápadný, jestli mi rozumíte. A představte si, na kolik by mě přišla hovězí kližka nebo konina! Počítám, že toho sežere jako mladý lev.“

„Od nemejského lva k zajatému Kerberovi,“ mumlal Hercule Poirot. „A je to kompletní.“

O týden později předložila slečna Lemonová svému zaměstnavateli účet.

„Promiňte, pane Poirote, mohu to proplatit? Květinářství ‚Leonora‘. Červené růže. Jedenáct liber, osm šilinků a šest pencí. Odesláno na adresu hraběnky Very Rossakoffové, *Peklo*, End st. číslo 13, W. C. l.“

Poirot se začervenal jako růžička. Zrudl až po kořínky vlasů. „To je naprosto v pořádku, slečno Lemonová. Takový malý – ehm – projev úcty při určité příležitosti. Hraběnčin syn se právě v Americe zasnou-

bil s dcerou svého zaměstnavatele, ocelářského magnáta. A nakolik se pamatuji, jsou červené růže hraběnčiny oblíbené květy.“

„Zajisté,“ řekla slečna Lemonová. „V tomto ročním období jsou velice drahé.“

Hercule Poirot se napřímil.

„Jsou chvíle, kdy člověk nešetří,“ řekl.

Když vycházel ze dveří, tiše si pobrukoval jakousi melodií. Krok měl lehký jako skřítek. Slečna Lemonová se za ním dívala. Na nový zakládací systém teď neměla ani pomyšlení. Zmobilizovala všechny své ženské instinkty.

„Dobrý Bože,“ mumlala. „To snad ne… vážně – v jeho letech… To jistě ne…“